

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Winther, Christian.

Christian Winthers Samlede Digtninger.

Vol. 7

Kjøbenhavn : C.A. Reitzel, 1860-72

Bd. 1-11 i 6 bd. :

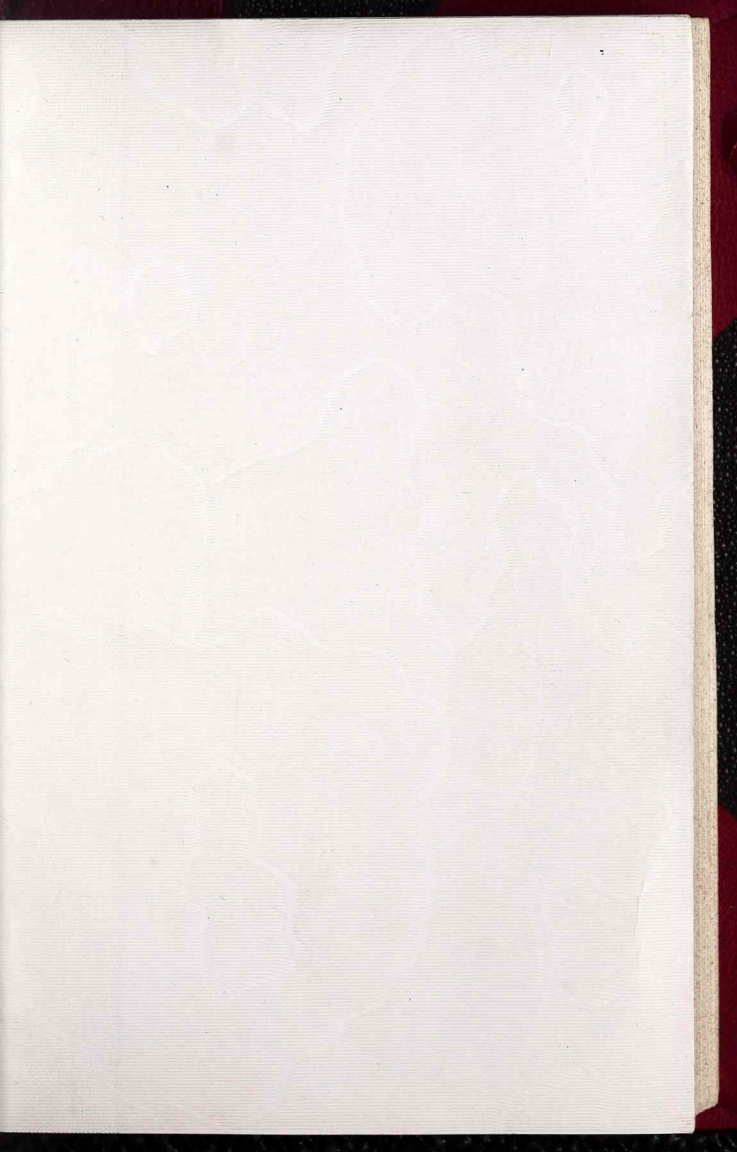
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52, - 117

1942.458

Christian Winthers

Samlede Digtninger.

Andet Bind.

Christian Hübner

Ständes Register

1818

Christian Winthers
Samlede Digtninger.

Syvende Bind.

Hjortens Flugt.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1860.

Christiana Biskop

Samlede Biskop

Christiana Biskop

Christiana Biskop

Christiana Biskop

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Mühle.

Indhold.

	Pag.
Forfæl	1.
Flugten	5.
I Møllen	22.
Rhitra	34.
Den vandrende Sanger	49.
I Kongsgaarden	56.
Gulika	77.
Jørgen og Anna	99.
Stovbroderen	113.
Fr. Peder Jernstjæg	123.
Paa Herreborgen	154.
Gfeket	171.
I Jægerhuset	195.
St. Hans Aften	211.

	Pag.
Uglens Hjerter	220.
Befrielsen	232.
I Ridderfalsen	254.
I Gruerburet	273.
Moder og Datter	283.
Korset	293.
Tvefampen	306.
Et Farvel	314.

Hjortens Flugt.

John D. Anderson

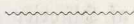
F o r s p i l.

Paa denne Kildemarkedsplads,
Her mellem Boder, Skuur og Telte,
Med gammelt Kram og Modestads;
Hvor vise Mænd og store Helte,
Med Næserne af sminket Bøx,
Saadan, som end de var i Live,
Sig for en videlysten Floks
Nysgjerrigt aabne Blik hengive;
Hvor ret en udsøgt Assemblies
Af Hunde og af Aber svandser,
Hvor Papegøier snakke, lee,
Og Bamsen gravitetist dandser;

Hvor der falbydes Faar og Sviin,
 Gaas, Hest og Ko samt Kalv i Skare,
 Hvor der er baade Vand og Viin
 Og andre driffelige Vare;
 Hvor her Salat kan faaes og Raal,
 Hist Vilier, Tusindfryd og Roser,
 Her Sølv og Guld, hist Bern og Staal,
 Her Aniplingsflør, hist uldne Hoser;
 Hvor der er flot med Fisk og Kjød,
 Kapuner, Harer, Torst og Karper,
 Og Sangen klinger sød og blød
 Til Lire, Haffebræt og Harper;
 Mens Himlen hvælver klar og blaa
 Sig over Skovens grønne Kupler,
 Hvor, gjemt bag Løv og Green, de smaa
 Trimestre dybt i Kunsten grubler:
 Her har jeg sindig, bondeflog
 Med Løv og Krandsse net affpærret

Afrides mig en rolig Krog,
 Hvor jeg nu ruller op mit Væred.
 Her af og til den hele Dag
 Jeg sang og dreiede min Vire;
 Var ei saa kort mit Aandedrag,
 Jeg havde sagtens sunget tiere.
 Vel var det kun en lille Kreds,
 Der standsede og hørte paa mig;
 Men jeg var meer end vel tilfreds,
 Jeg saae, den vilde nok forstaae mig.
 See, jeg har af Historier
 Afskildret her en lille Række;
 Ifald det kunde more Jer,
 Jeg Billederne vil afdække;
 Skjøndt jeg — paa det Lav! — ikke kan
 Med slikt Mirakel og Spektakel,
 Som hist den indianske Mand
 Og min Collega, Mester Sakel! —

Det lider jævnt mod Aftenstund,
Alt Skoven staaer heel taus og dunkel,
Snart glemmer sig paa Havets Bund
Dagmoders glimrende Karfunkel.
O, kommer da og lytter lidt
Til mine Sagn og Virens Triller,
Før Alle vandre — Hver til Sit —
Før Nattens sorte Slør os skiller.

Flugten.

End dækked Rattens Teppe
 Den drømmende Lund;
 End slumred Dagens Die
 Sit sidste, søde Blund;
 Halvmaanens blege Måsyn
 Fra Himlens dybe Blaae
 Med tungfindige Blikke
 Til Kongeborgen saae.

Imellem stolte Bøge,
 Paa Skovsøens Rand
 Den knejfed mørk, mens Lusten
 Kruste det klare Vand;
 Let fused gjennem Skoven
 Den friske Morgenvind,
 Saa Stjernen ofte daled
 I Skyens Favntag ind.

I Borgen var der Stilhed,
 Der var ængsteligt thst,
 Som gjemte den en Rædsel,
 En sælsom, i sit Bryst;
 Septemberløvet sittred
 Paa den knuddrede Geg,
 Og Boverne, de rislende,
 Længs Kysten sank og stæeg.

Men hist, hvor Hyldebusken
 Nær Murens Steen var groet,
 Der aabned sig en Jerndør
 I Taarnets faste Fod;
 Og op fra Dglegaardens
 Natkolde, skumle Gjem
 En halv Snees vilde Karle
 I Laushed trængte frem.

To røde Fakler flamme.
 Imellem dem gaaer
 En Ungersvend med brune,
 Bildtsflagrende Haar.
 Paa nøgen Fod han træder,
 Med linned Kofte paa,
 Mens Harmens hvide Lilier
 Paa begge Kinder staae.

Men stum var hans Læbe
 Og stolt var hans Blik,
 Saa kraeftigt, let og spændigt
 Som til en Dands han gif.
 Paa Flokkens faade Grumhed,
 Paa deres ublue Spot
 Med bittert Smil om Munden
 Han svarede blot.

Genover Borgebroen
 De droge ham afsted,
 De slæbte som en Røter
 Ham ud for Borgeled;
 Han fulgte dem som Den,
 Der bærer mægtig Trøst
 I sit dristige Mod,
 I sit skyldfrie Bryst.

I Rosenlund de standsed.
 Her knejsede stolt
 En Hjort, som fire Svende
 Med Rød og Møie holdt.
 Med Løbene den stamped,
 Og dens kyste, vilde Blik
 Til Høire og til Venstre
 I Angst og Rædsel gif.

Med plumpe Bøddel-Næver
 De kasted her paastand
 I Græsset hen den unge,
 Den vaabenløse Mand;
 Saa surrede de, saa bandt de
 Under voldsomme Greb
 Hans Arme og hans Hænder
 Med stærke Hampereb.

Saa lagde de ham baglænds,
 Alt under bitter Spot,
 Paa Dyrets Ryg, — de sagde,
 Der laae han blødt og godt!
 Fast snøred de hans Hænder
 Og hans Fødder igjen
 Til Hjortens ranke Hals,
 Til dens Blad og dens Lænd.

„Her skal Du ikke længer
 Saa stolt og stierlig gaae;
 Nei, langt af Led Du fare
 Med Kongens Grind maa.
 Den Ganger, som Du rider,
 Den gjør Dig Reisen let,
 Du tør ei ved paa Veien
 At vorde mødig og træt.

Saa vide over Landet
 Skal Du bære Kongens Bud;
 Som ærlig Svend og dannis
 Du føre det ud!"
 Saa gav de Slip paa Dyret
 Og stemmed Alle op
 Med knaldende Pidske
 Deres Hallo! og Hop!

De flapped i deres Hænder,
 Mens Baldhornet klang.
 Den kyste Hjort da luft
 Over Rosenhegnet sprang.
 Ned ad den Lindegyde
 Som en Piiil det monne gaae,
 Hvor hist og her i Skyggen
 Hoffinders Huse laae.

Men ved det sidste Huus,
 Som var saa fiirligt bygt,
 Halv dulgt bag Rosenhækker
 Og med Billeder smykt,
 Der aabned sig et Bindue
 Bag Rankerne brat,
 Og rædsomt lød en Stemme
 I den dæmrende Nat.

Det var en vildtffingrende,
 En knivskarv Qvinderøst,
 Som kom den fra et haabløst,
 Forpiint, fortviolet Bryst;
 Som steeg den op fra Dybet,
 Fra den flammende Dal,
 Hvor Sjælen sig krymper
 I den evige Dval:

„Nu Lykke da paa Reisen,
 Allerdeiligste Svend!
 O, vend din rappe Ganger
 Ret snart her hjem igjen.
 Dvæl ikke altfor længe,
 Af, din udvalgte Mø,
 Din yndefulde Rose
 Af Corrig vist vil døe!“

Men let som en Svale
 Afsted den Ganger foer,
 De naaede ei hans Dre
 De skjærende Ord.
 De svandt, som ved Stormsø
 En Fugleqvadder fiin,
 Mens Lusten om hans Hoved
 Istemmede sit Hviin.

Det lød ubønhørligt
 Som en rædsom Dødesang,
 Et Jammerhyl fra Graven,
 En Stormklokkeslang.
 Ubændig, som Høstens
 Den kaadeste Vind,
 Gik Hjortens Flugt fra Sletten
 I Skovkrattet ind.

Ved hvert et Sæt, den gjorde
 I Angest og i Hast,
 De Reb om Haand og Ankler
 Sig surred mere fast;
 Og Slaaentjørnens Kløer
 Og Egens feige Arm
 Hudflettede hans Skuldre
 Og søndersled hans Barm.

Uden Rast, uden Hvile
 Gik Skovens Drot afsted
 Over grønklædte Bakker,
 I grønne Dale ned;
 Høit stønnede dens Bryst, —
 Den stitted — og med Gæt
 Udfødte den fra Lungen
 Et Brøl saa vildt og vredt.

Og i det sælt uhyggelige,
 Det dumpe, høse Skrig
 En Dødsangest bæved,
 En Qual — usigelig.
 Ryst af sin egen Stemme,
 Forvildet i sin Skræk
 Meer rasende den satte
 Over Bust, over Bæk.

Septemberdagens varme,
 Guldstraalende Sol
 Alt længe sad rolig
 Paa sin mørkblaae Kongestol;
 Den smilede saa huldsaligt
 Til Mark og Sø og Skov,
 Og qvæged ved sit Die,
 Hvad der vaaged og sov.

I Mosen havde Bildbaasen
 Slaget sig til Ro,
 Den snorkede ved Siden af
 Sin gryntende Sø;
 Den sorte Snog sig ringled
 I Sandets lune Bad,
 Skovduen, sødt kurrende,
 I Gyngevuggen sad.

Træpikkeren, den brogede,
 Den lille Tømmermand,
 Paa Birkens hvide Bark slog
 Sin snelle Trille an;
 Og Ræven med sin gule,
 Sin boltrende Flok
 I Græsset ved sin Hule
 Harde Lystighed nok.

Saa yndig Fred der hviled
 Paa Bei og paa Sti,
 Hvor den usalige Rytter
 Paa Hjorten fløi forbi;
 Men selv han Intet ændsed;
 Paa den rædsomme Flugt
 Han havde tabt sin Tanke
 Og hans Dø var luft.

Den kronede Ganger
 Tog en vildere Fart,
 I Skovens dybe Mørke
 Den sjælede sig snart,
 I løvtætte Dykning,
 Hvor Gensomhed boer,
 Fra Mennesker fjernet
 Og fra Menneskers Spor.

Den naaede seent paa Dagen
 En Lyngskrænt, der steil
 Sank ned mod en Skovsøes
 Bladkrandsede Speil.
 Det standsede den ikke;
 Liig et lynende Blink
 Den skjød som i Blinde
 Ned ad den bratte Brink.

Brat Bølgerne blev vakte,
 Høit om dens Lænder slog
 Det blanke Band; den svømmed,
 Den prusted og jog
 Af Rede de vilde Vænder,
 Som kurede i Siv, —
 Da vaagned atter Svenden
 Til Dval og til Liv.

Han aabnede sit Die,
 Beemodigt op han saae
 Imod det dybe, rene
 Og trøstefulde Blaa; —
 Og Vandets stærke Favntag,
 Af friske Kræfter fyldt,
 Den lumre Feberhede
 Af hans Lemmer fik skylt.

Det var, som Haabets Spire
 Alt sagtelig frembrød,
 Hans Muskler bleve stramme,
 Frit Hjertets Kilde flød,
 Det var ham, som Rankens
 Mildtglødende Blod
 Havde dræbt al hans Smerte
 Og livnet hans Mod.

Men næppe op af Badet
 Den kaade Ganger steg,
 Før atter Haab og Lise
 Bort fra hans Hjerte veeg.
 Naar han de spændte Snore
 Blot lindt og sagte drog,
 Da var det som en Spore,
 Der vildere den jog.

Den reiste fine Takker,
 Den brølede ræd,
 Og piled over skovdækte
 Dal og Høi afsted;
 Og kom den saa paa Farten
 Til en sørgelig Plet,
 Hvor Pesten havde øvet
 Sin skumleste Idræt;

Hvor Pesten havde meiet
 Alt det Levende bort,
 Hvor Haugen laae forvildet,
 Skorstenen kneiste sort, —
 Da studsed den og standsed,
 Og gjorde omkring;
 Da knaged Evendens Lemmer
 Bed det voldsomme Sving.

Saa led det henad Aften.
 Af Solens røde Glands
 Kun Bøgenes Tøse
 Var en glimrende Krands.
 Men Dæmringen sneeg sig
 Gjennem Bust, gjennem Krat
 Og hvissede: nu kommer
 Den stille, store Nat.

Jævnt sagtnede den Bilde
 Sin stormende Gang;
 Den travede, den rendte,
 Og kun sjelden den sprang.
 Den snøstede og den lettede
 Kun fortrøden sin Fod,
 Den snubled over Tuen
 Og mangan knudret Rod.

Dg ved en Egestamme,
 Hvis Rødder som et Net
 Krøb ud og ind fra Bullen,
 Den standsede med Gæt.
 Paa tørre, glatte Moslag
 Den snublede, den gleed,
 Dg styrtede saa sammen,
 At den stønnede derved.

Da glimted Haabet atter!
 Ved Faldets Sving og Hast
 Den ene stærke Line
 Om Haandledet brast;
 Men findig og forsigtig
 Sin Haand han hvile lod,
 Han hæved ei sit Hoved,
 Han rørte ei sin Fod.

Nu randt det ham i Sinde,
 Det var den søde Stund,
 Der ellers tidt ham vinked
 Til dunkle Rosenlund,
 For under de duftende,
 De fyldige Lindetræ'r
 I Ratten trygt at møde
 Sin unge Hjertensfjær.

Dg Tegnet, som i Løndom
 De brugte, hvergang
 De nærmed sig hinanden
 Det var en simpel Sang,
 En jævn lille Vise,
 Uskyldig, from og glad,
 Som begge de to Hjærter,
 Der saa ofte den qvad.

I Rosenhaven bundet
 Den Kronhjort da stod,
 Dg nipped Lindens Blade
 Dg laae ved dens Rod.
 Dg naar da Sangen toned,
 Lidt mindre sky og vild
 Den vendte sine Ører
 Dg lytted gjerne til.

Thi Hjorten høiligt elsker
 Dg hører med Lyst
 Den Belklang, der kan fødes
 Af et Menneffes Bryst.
 Saasnart den derfor spored
 Den Begjærlig blid,
 Den lod sig villig flappe
 Dg traadte gjerne hid.

Hiint Elskovens Løsen
 Det kom han her i Hu;
 Og stjødte hans Hjerte brændte
 Omspændt af Bæ og Gru,
 Saa høved han dog Stemmen
 Saa blødelig og blid,
 Som naar en Moder luller
 Sit Barn ved Nattetid:

„Hvor tindrer nu min Stjerne?
 Hvor dølger sig min Skat?
 Dig søger i det Fjerne
 Min Sjæl ved Dag og Nat.
 Dig lokker nu min Stemme;
 Jeg veed, Du kommer jo,
 Thi aldrig kan Du glemme,
 Du skjenked mig din Tro!“

Men Hjorten dreiede Øret,
 Den vendte Hov'det lidt;
 Det var de samme Toner,
 Som den fornam saa tidt.
 Det lod ret, som den sukked
 Og atter laae den ned.
 Tungt aanded Ungersvenden
 Og blev saa atter ved:

„Hver Nat er jo vor Sommer,
 Dens Blomster ere vi;
 Naar Dagen den kommer,
 Er vor Sommer forbi.
 O, yndigste Kjærminde!
 O, Elskovsrose rød!
 I Mulm jeg kan Dig finde,
 For din Duft er stærk og sød!“

Saa nynnede han og løste
 Med den vaersomste Haand
 Af begge sine Ankler
 De stærktsnoede Baand;
 Og lempeligt han listed,
 Med høitbankende Barm,
 Den allersidste Løkke af,
 Som kuede hans Arm.

Han sagte lod sig glide
 Fra Dyrets brede Ryg,
 Ned sank han ved dets Side
 Paa Mosteppeet tryg.
 Dog knap sig sølte Hjorten
 For Baand og Byrde qvit,
 Udstødte den et Brøl,
 Sprang op og kneised frit,

Med Bragen brød den gjennem
Den tætte, mørke Skov,
Den vækked de smaa Fugle,
Som sad der og sov;
Og længe hørte Svenden
Hver raslende Bust,
Og hvor Grenene de knaged
Ved de voldsomme Rust;

Til fjernere sig tabte
Hver Lyd og hver Larm.
Da strakte han med Vellyst
Sin Fod og sin Arm;
Sin stivnede Nakke
Og sin martrede Lænd
Paa mosbløde Leie
Han lod nu segne hen.

Han folded sine Hænder,
Slog Kors for sit Bryst,
Og takkede Vorherre
Med hændøende Røst,
Fordi han havde frelst ham
Fra saa grusom en Død.
Dybt sank han saa i Dvale
Og glemte al sin Nød.

I Møllen.

Hvor klare Skovbæk risler
 Bag Bøgenes Skjul,
 En Vandmølle vælter
 Sine brusende Hjul;
 Den ligger dybt og dulgt,
 Og Huulveien snoer
 Sig nær forbi Huset
 Og ned mod Volefjord.

Den lille Hauge breder sig
 Saa hyggelig og peen
 Med brogede Asters,
 Med Vebler paa Green;
 En Bedbend sig flamrer
 Til den kalkede Gavl;
 I Gaarden Duer kurre
 Og Anden er saa travl.

Men nærved, paa en Banke,
 Hvor der er lyst og frit,
 Man skue kan til Nord og Syd,
 Til Øst og Vest saa vidt,
 Hen over Arelhoved
 Til Stevns med steile Bred,
 Til Bildbanegaarden,
 Til det lange, smalle Fjedd.

Der tjener nu i Møllen
 En vakker Ungersvend;
 Det er ei længe, siden
 Han kommet var derhen.
 Den gamle Møller fandt ham,
 Da halvdød han laae
 I Skov, med nøgne Fødder
 Og med linned Kofte paa.

Han pleiet blev og qvæget,
 Men det vared kun kort,
 Saa kom han brav til Kræfter.
 Han kaldte sig Hjort,
 Og sagde saa til Mølleren:
 „Du seer, at jeg er stærk;
 Det er vel ei saa farligt svært
 At lære dit Bærk?

Saa kan jeg ogsaa plante
 Og ympe og saae,
 Samt mange andre Dele
 Forstaaer jeg mig paa.
 Hvis Du mig vil beholde,
 For Klæder, Huus og Brød,
 Jeg trofast vil Dig tjene —
 Og Du hjælper mig af Nød!"

Han spurgte da den Møller:
 „Hvor er Du vel fra?"
 Med rødmende Kinder
 Gjensvared Svenden da:
 „Jeg tjente, Nord paa Den,
 Saa stolt en Riddermand,
 Den mægtigste, den rigeste
 Udi vort hele Land.

Han eier store Borge
 Med Lade og med Lo,
 Og Guld og raske Heste
 Og Svende, maa Du troe.
 Men jeg gav mig ikke af
 Med Stang eller Staal;
 Jeg hægede hans Lilier
 Og blædede hans Kaal.

Jeg røgtede hans Abild
 Fra Baar og til Høst;
 En Urtegaardsmand
 Lever ogsaa med Lyst!
 Jeg syseled tro og stille,
 Jeg passede min Dont;
 Og roligt var mit Hjerte,
 Thi jeg tænkte ei paa Ondt.

Da blev jeg nok af Alvind
 For min Herre beført;
 En Aften blev jeg grebet
 Og bafstet og snørt;
 Halvnøgen blev jeg kastet
 I Kjelderens Dyb;
 Der laae jeg mellem Ogler
 Og Tuder og Kryb.

Det hued mig just ikke
 At dvæle længe der;
 Den klare Luft og Skovens Duft
 Jeg havde mere kjær.
 Saa fandt jeg paa med Liste
 At bryde mig en Ve.
 Gud kjende maa min Brøde —
 Jeg kjender den ei!"

Men Mølleren, den gamle,
 Han smilede med List:
 „Saa Alt, hvad her Du melder
 Er baade sandt og vist?
 Du seer mig ikke ud til
 At have tjent for Løn;
 Du ligner i din Føre meer
 En Riddermands Søn.

Dog — Bonde eller Ridder —
 Det har mig lige Magt;
 Det være nu og blive,
 Som din Mund mig har sagt.
 Saa bliv, og pas min Have,
 Bær Band, hug Ved og Kjern
 For Tøsen der; og vaag saa
 For mig ved min Dværn!”

Alt som de saadan talte,
 Den Møllerdatter stod
 Nysfigen i den aabne Dør
 Og tripped med sin Fod.
 Og da de slutted Bagten
 Med Haandslag, og gif,
 Hun hvissed: „Gud skee Lov da!”
 Og sendte dem et Nif.

Saa blev han der i Møllen,
 Saa tog han trøstigt fat,
 Dg slittigt hjalp dem Begge
 Ved Dag og ved Nat.
 Han plukked Haugens Æbler
 Dg fik dem op paa Loft,
 De brune Køer flytted han
 Paa Eng og paa Toft.

Saa pusled han i Haugen,
 Saa skjæsted han en Lee;
 Han snitted Skoe saa nydeligt,
 Som Nogen vilde see.
 Snildt fletted han af Bidie,
 Med Grønt og med Hvidt,
 Til Anna en Garnkurv,
 Hun havde ønsket tidt.

Han øved tusind Kunster,
 Dg Intet faldt ham svært,
 Dg Alt, hvormed han syeled,
 Blev dem Begge saa kjært.
 I Hjertet Anna tænkte:
 „Jeg kan jo ei derved!“
 Men hvor han stod, og hvor han gik,
 Bar hendes Dine med.

Naar saa den Gamle filde
 Til Ro sig havde lagt,
 Gik Hjort i Møllen ene
 Og holdt sin Nattevagt.
 Mens Boverne da bruste
 Og over Hjulet sprang,
 Hans Tanker gik saa vide,
 Og Barmen blev ham trang.

Saa hældte han paa Dværgen,
 Gik Alt i Drift og Skif,
 Hen til den aabne Vindglug
 Han tankesuld gik;
 Han stirred ud i Natten,
 Og støttede sin Arm
 Og lænede sit Hoved
 Til den sittrende Karm.

Forsagt det var han ikke,
 Han kjendte ei til Frygt;
 Hans Hjerte sølte Længsel,
 Men det blev ikke sygt,
 Thi det var frisk og freidigt;
 Men Fremtids Haab og Lyst,
 Og Længselen bar Blomster
 I Sangen fra hans Bryst.

Hans Sanges søde Toner
 Og de elskovsfulde Ord
 Fremspirede som Urter
 Af en foraarsvarm Jord;
 De satte Knup og Blomster,
 De spredte deres Frø,
 Og Frøet fandt et Jordsmon,
 Hvor det ikke skulde døe.

Naar ret han sang og sukked
 Af sin Længsel berørt,
 Og troede sig af Matten kun
 Og Skovens Træer hørt,
 Da vaaged der et Hjerte,
 Da aanded dybt en Barm,
 Da smilede to Læber
 Og en Kind blev saa varm.

I Sengen sad ung Anna
 Med Haand paa Brystet lagt,
 Hun sølte Hjertet banke
 Ved Sangens Trolddomsmagt;
 Det var en ukjendt Sødhed,
 Og det friske Pigebarn
 Hver Nat sig hilded meer
 I det usynlige Garn.

Om Dagen hendes Die var
 Som Himlen er i Vaar,
 Hvor Solen snart smiler,
 Snart Regnskyn staaer.
 Snart var hun bly og bange,
 Snart var hun kjæk og fri;
 Blik sendte hun ham mange,
 Men af! de gif forbi.

Hans eget Sind, hans Tanker
 Maatte vandre saa vidt;
 Den Fribaarne's Hjerter var
 Jo slet ikke frit.
 Han gif og røgtes troligt
 Og trofast al sin Pligt; —
 Og den gamle Faders Die
 Gi kunde ændse Eligt. —

Det var en Stund før Middag;
 Træt af sin Nattervagt
 Sig Hjort paa tvende Sække
 I Møllen havde lagt.
 Med brune Haar om Panden
 Han i det dybe Blund
 Laae der og smilte venligt
 Med den friske, røde Mund.

Foran ham dvæled Anna;
 Hun skulde sagt: „Kom ind!“
 Brat standsed hendes Mandedræt,
 Og bleeg blev hendes Kind.
 Men Kjækheds Rose atter
 Fremblomstred rød og sund,
 Hun boied sig, hun smiled,
 Hun nærmed sig hans Mund.

Hun vilde paa hans Læbe
 Sin Læbe trykke varm, —
 Da kom hun til at røre
 Den Slumrendes Arm.
 Det jog ham af en Slummer,
 Der var ham saa kjær;
 Han drømte sig en Andens
 Favntag og Læber nær.

Op sprang han fra sit Leie,
 Han knejsede stolt,
 Ned sank hans Blik paa Pigen,
 Forundret og koldt.
 Hun segned fast i Rækker,
 Som paa en Bægt hun bar,
 Han syntes hende dobbelt
 Saa høi, som han var.

Hun læste i hans Die,
 Som talte koldt, men blidt:
 „Seg kan Dig Intet give,
 Thi Intet meer er mit!“
 Ind ginge de da tause,
 Hvor den gamle ventede dem;
 Men nu var Freden borte
 Fra sit yndigste Hjem.

Før var hun let og lystig,
 Nu gif hun stille om,
 Hun smilede kun tvungen,
 Naar Faderen kom.
 Med Hunden før hun ganted,
 Nu havde den faaet Ro,
 Og ligegyldig var hende
 Selv hendes røde Ro.

Dg naar hun skulde sige
 Til Hjort: „Kom hid og hør!“
 Da gif det ei fra Læben
 Saa freidigt, som før.
 Dg gif de hjem fra Engen,
 Hvor Køerne var,
 Hun bad ham ei at bære
 Det fulde Melkekar.

Saa tænkte hun paa Torgen,
 Den utroe, kjære Svend;
 Da smilede hun saa bittert
 Og stirred for sig hen.
 „Jeg aldrig fanger Lise,
 Jeg aldrig fanger Ro;
 Mit Hjerte har ei Herberg
 Til begge disse To.“

Saa pleiede hun i Barmen
 Som en Urt sin Smertes Braad;
 Hun blegedes og salmed,
 Skjøndt hun dulgte sin Graad.
 Natten saae hende græde,
 Men Dagen sjelden lee, —
 Og dette var da Noget,
 En Fader kunde see.

Rhitra.

Den Møller stod paa Høien,
 Hvor over Skovens Top
 Man vide om kan skue,
 Og Hjort kom just derop.
 Da sagde Hiin med Dvælen:
 „Dig vil jeg nu betro,
 Hvad svart paa Sind mig tynger,
 Maaskee jeg da faaer No.

Hør, sig mig, seer Du ikke,
 Hvor kummerlig og bleeg
 Min Anna gaaer, som ellers
 Var fuld af Spøg og Leeg?
 Jeg aner, hvad hun feiler;
 Jeg troede, Alt var glemt!
 End seer jeg Sorgens Spire
 I hendes Hjerter gjemt.

Hun havde sig en Fæstemand,
 Saa ung, som hun var;
 Jeg tænkte, det skulde blevet
 Det lykkeligste Par;
 En dygtig Karl var Jørgen,
 Saa ærlig og saa bold;
 Hift boer han hos sin Fader
 Henne i Arelvold.

De var som glade Børn,
 De leged og de loe;
 Hun syntes mig saa lykkelig,
 Han syntes mig saa tro;
 Saa var jeg tryk og rolig
 Og takked Gud, der gav
 Mit Barn en kjæk Beskytter,
 Naar jeg laae i min Grav.

En Aftenstund kom Anna
 Dødbleeg fra Skoven hjem;
 En Hemmelighed bar hun,
 Som end aldrig kom frem.
 Hun vilde aldrig sige,
 Hvad der hun fik at see,
 Men langtid hendes Taarer
 Forkyndte Hjertets Bee.

Acent Jørgen var forandret!
 Tungfindig og bly,
 Han kom her mindre flittigt,
 Og var ordknapp og sky;
 Jeg saae tidt, hvor han blegned
 Og sittred, naar han kom;
 Saa blev han ganske borte,
 Og Alt var skiftet om.

Saa mødtes vi da ikke
 Før engang ved en Fest
 I Røholt, hvor vi begge
 Bare budne til Gjæst.
 Der tog jeg ham tilside
 I Haugen, i en Braa
 Og sagde: „Siig mig, Jørgen!
 Hvad tænker Du dog paa?“

Med angerfulde Taarer,
 Med hvissende Nøst
 Han Alt mig aabenbared
 Saa ængsteligt og thyst.
 At Anna end han elsked,
 Ved Guds Blod han mig svoer,
 Og dette var hans første,
 Det var hans sidste Ord.

Hvad skulde jeg vel sige?
 Utroligt syntes jo
 Alt, hvad han mig beretted, —
 Dog maatte jeg ham troe.
 Os Mørkets Herre saer jo
 Saa tidt en Snare lagt,
 Vi fristes paa vor Vandring
 Af mangen sælsom Magt.

See, for en Snees Aar siden
 Bemærked vi engang,
 Paa skovbegroede Fjeld
 Gist yderst at der svang
 En hvidlig Røg sig langsomt
 Bag Trærnes Top,
 Og hvirvled mellem Løvet
 Som fra en Skorsteen op.

Vi troede, det var Vender,
 Der var flegne i Land;
 Vi tænkte, det var Røgen
 Fra deres Rjøffenbrand,
 Og jeg og flere Grander
 Vi droge da derned,
 De skulde dog ei syde
 Deres Døvre i Fred.

Men da vi kom til Bynten,
 Vi ingen Vender saae;
 Bag Krattet mellem Buske
 En lille Hytte laae,
 Opført af Mos og Græstørv;
 Foran i Lyngen rød
 Der sad paa Huf en Qvinde
 Med et Barn paa sit Skjød.

Med ydmyge Lader,
 Men med listige Blik
 Den fremmede Qvinde
 Smøde os gif.
 Hun vilde have Fred og Frist,
 Det kunde vi forstaae.
 Os fremmed var Ordet, som
 Paa hendes Tunge laae.

I sin brogede Kjortel
 Hun neied dybt mod Jord;
 Fra de kulsorte Dine
 Det ret som Gnister soer.
 Hun dækked ei med Blusfel
 Det ene nøgne Bryst,
 Mens Ungen laae og kravled
 I Lyngen med Lyst.

Saa lod vi hende bygge der,
 Hvor ellers Ingen kom.
 Selv vandred hun dog flittigt
 I Bygderne om.
 Bort Maal hun hurtigt lærte,
 Og sølte sig tryk,
 Og tiggede ved Dørene
 Med Barnet paa sin Ryg.

Hun læged Ro og Dvile,
 Og spaaede gamle Mænd
 God Lykke udi Dobbel
 Og Børn af deres Lænd;
 Ungdommen Gods og Veilere;
 Ved hemmeligt Spil
 Hun lærte dem at tvinge
 Sig Elskere til.

Saaledes saaes hun ofte,
 Den snedige Qvind,
 Hos Unge og hos Gamle
 Alt liste ud og ind.
 Hun var saa sledst og ydmyg,
 Hun var saa fattemild.
 Men fæl var hendes Døis
 Dybtbrændende Ild.

Men altsom Glutten vorte
 Dg vevret kunde gaae,
 Til den gamle Gulika
 Man sjelden mere saae.
 Dg tidlig Tøsen, Rhitra,
 Skjød op og blev stor,
 Dg gif, knap tolv Aar gammel,
 Alt i Moderens Spor.

I de brogede Pjalter,
 Med nøgne smaa Been,
 Var hun deilig som en Rose
 Dg altid skjær og reen.
 En Skov af sorte Krøller
 Om brune Hals og Kind,
 Som Steenful saa blanke,
 Var hendes Hue og Lin.

Det eneste, lille Smykke,
 Hun eiede, det var
 Af pure Guld en Slange,
 Hun i venstre Øre bar.
 Det var hendes bedste,
 Hendes dyreste Klenod;
 Dg rørte man ved dette,
 Saa blev hun ikke god.

Hun stripped om i Egnen,
 Og hvor hun saa kom hen,
 Forvendte hun strax Hjertet
 Paa hver en Ungersvend.
 Men alle de smaa Piger,
 Som leved her omkring,
 Dem, sagde man, hun lærte
 Heel mange slemme Ting.

Vi saae hende ofte,
 Net pyntet med en Krands,
 Alt dandse os den vildeste
 Ellepige = Dands.
 Saa sang hun kaade Viser,
 Som selv hun opfandt,
 Slog Hjul henad Veien
 Og som en Vind forsvandt.

Hun spiste saare lidet,
 Vel noiet, med hvad hun fik,
 Og drak kun Vand det klare,
 Men ingen rusende Drik.
 Hun smutted som en Vækat
 Paa Sti og paa Bei,
 Men — hvor hun var om Natten,
 Det vidste man ei.

Thi havde hun nu dandsæt
 Og sjunget og var træt,
 Og havde faaet at drikke
 Og spise, og var mæt,
 Saa, før man saa sig om,
 Var hun borte som en Muus,
 Og kom først seent igjen
 Til eet og samme Huus.

De unge Karles Muus, ja,
 Den kunde man forstaae!
 Hun lille var, men rank dog
 Som en spillende Raa;
 Saa flint og dog saa fyldigt
 Sig rundede med Lyst
 Den kraftige Hofte
 Og det faste, unge Bryst.

Skjøndt voren, ei hun skifted
 Hverken Sind eller Sød;
 Halvnøgen, som en Bild
 Endnu gif hun flød;
 Meer yppig var nu Dandsen,
 Men endnu mere skjøn,
 Og Sangen mere yndig,
 Og lokkende i Løn.

Man hymtede da ofte
 Snart hist og snart her,
 Alt hiin Mand og den Svend,
 Var hendes Hjertens kjær.
 Det var ei Blik og Tale,
 Det var som Trylleri,
 Der drog dem efter hende,
 Og fast Ingen gif fri.

Saa gif det ogsaa Jørgen,
 Min Annas Fæstemand.
 Engang han saae, hun slumred
 I Græsset hist ved Strand.
 Da slog hun med Hæt
 De to sorte Dine op, —
 En Gysen sød da rislede
 Ham giennem hans Krop.

Og han var ogsaa fangen,
 Og han var hendes Træl;
 Hun havde slugt hans Hjerte
 Og formørket hans Sjæl.
 Alt andet stod i Glemsel,
 Hans Billie var brudt,
 Og han tilhørte ganske
 Den farlige Slut.

Men han var den Gæste,
 Som hun ei selv forlod;
 Den mandige Ungkarl
 Harde tændt hendes Blod;
 Kold holdt hun sig i Samqvem,
 Men i natlige Stund
 Hun søgte og hun fandt ham
 Med sin blussende Mund.

Hun var ham altid nær,
 Naar han aned det ei;
 Var hans Kammer end laaset,
 Hun aabnede sig Bei;
 Naar tidt i søle Drømme
 Heel trangt hans Aande gif,
 Da sad hun paa hans Leie
 Med stivt stirrende Blik.

Da drog hun de røde Læber
 Fra hvide Tænders Rad,
 Sødte Smilet da fortolked,
 Hvad stille Hjertet bad;
 Hun aabned sine Arme,
 Han brød da tidt sin Pagt,
 Henreven af en lønlig
 Ubetvingelig Magt.

Dog af alle gode Engle
 Han var ei reent forladt;
 Og stundom faldt et Lys
 I hans aandelige Nat;
 Og i et saadant Lysglimt
 Blev da hans Tanke vendt
 Til hellig Antons Kloster,
 Som ligger hist paa Skrænt.

I Kirken hist, den stille,
 Tryg under Korsets Læ,
 Ved Skriftestolen ydmyg
 Han bøiede sit Knæ;
 Han lagde frem sit Hjerte
 Med Alt, hvad det forbrød,
 Og for et kjærligt Dre
 Han klagede sin Nød.

Den fromme Broder sukked:
 „Din Fristelse er svar!
 Men Himlen for din Anger
 Forladelse har.
 Er Fristerinden hos Dig,
 Da vend det saadan om,
 At ei hun Dig forlader
 Ud samme Bei, hun kom.

Da er Du brat befriet,
 Din Strid er tjæmpet ud,
 Og hende seer Du aldrig.
 Gaf bort nu med Gud!"
 Saa modtog han Belsignelse
 Med Suk og med Graad,
 Han kysede Munkens Hænder
 Og takked for hans Raad.

Den følgende Nat derpaa
 Med Havblik i sit Sind
 Han, træt af Dagens Møie,
 Var rolig slumret ind;
 De gyseligste Gjøglesyn
 I Drømme da han saae,
 Som en Egebul tungt
 Over Brystet det ham laae.

Han vaagned med et Skrig, see!
 Da sad hun der igjen;
 Let havde hun sin Haand
 Paa hans Hjerter lagt hen.
 Hun smilede saa loffende,
 Hun bøiede sig mild,
 Hun vilde med sin Læbe
 Hans Dine lukke til.

Raff rev han sig af Pigen
 Blødt svulmende Favn,
 Han sprang ud af Sengen
 I Frelserens Navn;
 Han aabnede sit Vindue
 Og i Kammeret ind
 Faldt fredeligt og venligt
 Det klare Maanefkin.

Stiv som en Billedstøtte
 Der Rhitra nu stod,
 Som Krampen hende knuged
 Fra Jøse til Jod.
 Det deilige Ansigt
 Fortrak sig med Gæt,
 Som var hun i den gyseligste
 Dødsqual bestedt.

Og mens hun stod saa hvid
 Som den falkede Bæg,
 Hendes Krop som en Skygge
 Blev meer og mere bleeg;
 Saa svandt hun gennem Vindvet
 Liig en dæmrende Sky,
 Og et Hyl og en Jammer
 Lød høit over By.

For Bindvet slog han Kors
 Og takkede sin Gud,
 Der trygt ham havde hjulpet
 Af Syndens Snare ud.
 See, det har han betroet mig,
 Og saadan blev han frelst;
 Alt var ham som en Drøm, —
 Det mener jeg og helst.

Ung Rhitra var forsvundet,
 Hun aldrig saaes igjen;
 Nu blev der atter Fred
 Mellem Pige og Svend.
 Men endnu voved Jorgen
 Sig ikke hid til os;
 Han er forknøyt og bange,
 Han dvæler ei af Trods! —

Her taug den gamle Møller,
 Men Hjort han mæled ei.
 Saa gif de ned af Banken
 Paa den skyggesfulde Bei.
 Men Ungersvendens Die
 Sig tankesuldt sneg
 Til Pynten, hvor Gulikæs
 Rjøffenrøg opsteg.

Den vandrende Sanger.

Storken, den flogne Fugl,
 Forlængst var draget væk,
 Og gule Blade seiled
 Ned med den klare Bæk;
 De skrigende Krager
 Forfulgte Bondens Plov,
 Smaafuglene sad stumme
 I den brogede Skov.

Nu Tiden og var kommet,
 Da Humlen skulde ind;
 Den stod endnu i Haugen
 Bedækt med Høstens Spind.
 De hyppige Ranker
 Havde slettet sig til Net,
 De lysegule Knopper hang
 Bag dunkle Blade tæt.

Rast Hjort nu aflødte
 Hver Sime og hver Stang,
 Den Møller og hans Datter
 Bar gjennem Døren trang
 De brusende Stængler
 Med deres Rigdom paa;
 Af bittersøde Kryder
 Da dufted hver en Braa.

I Overfestuen
 Hele Høsten blev slængt;
 I Midten blev paa Træstagen
 Tranlampen hængt;
 Da blev det muntre Arbeid
 Dem til en lille Fæst;
 Hid kom der, for at hjælpe,
 Heel mangen venlig Gæst.

Der sad de, Gamle og Unge,
 Rundtom paa Stol og Bænk;
 Dem bar da liden Anna
 Til Velkomst en Skjenk.
 Saa plukked de med Iver,
 Ei Tiden blev dem lang;
 Der høstes mangen Krønif
 Og mangen gammel Sang.

Men just som nu en lystig
 Fortælling var forbi,
 Da toned der for Døren
 En deilig Melodie.
 Derude under Linden,
 Paa Steenbænken sad
 En vandrende Sanger
 Med sin Githar og qvad.

Han bad om Ly for Natten,
 Han bad om en Bid Brød;
 Da hældte ung Anna
 Den Humle af sit Skjød,
 Og vinkede i Døren,
 Med rødmende Kind;
 Og kneisende og rank han
 I Stuen traadte ind.

Han lystig var at skue
 Med Strængeleg i Haand,
 Med Blomster paa sin Hue
 Og med brogede Baand.
 Den Møller da heel venligt
 Imøde ham gif.
 De unge Piger skottede
 Til ham med skjelmste Blik.

Men Hjort, som sad i Krogen
 Hvor der var mindre lyst,
 Han rørte sig slet ikke,
 Han holdt sig ganske tyst,
 Og strøg ned over Panden
 Sin brede, brune Lok.
 Da rakte man den Sanger
 Baade Mad og Drifte nok.

Imens han drak og spiste,
 Deelte han med sin Hund,
 Der logred ved hans Side
 Og sliffed sig om Mund.
 Til Tak for Mad den reiste sig
 Paa Bagbeen og gif,
 Og gjorde andre Kunster,
 Efter Hundenes Skik.

Da mælede den Møller: „Stig,
 Hvem tjener Du, min Ven?
 Du er som Himlens Fugle,
 Der sorgløst flyve hen:
 De sprede ei, de høste ei,
 De sanke ei til Bo;
 En Herre lader op sin Haand
 Og fylder deres Kro.

Saa mener jeg, Du har vel og
 En Herre riig og stor,
 Der fylde kan dit Bæger
 Og dække Dig dit Bord.
 Dig blev vist ellers Veien
 Over Livets Hede trang?"
 Da tog den Sanger smilende
 Til Githaren, og sang:

"Jeg tjener ingen Herre!
 Som Fuglen fri og let
 Jeg lod mig ikke spærre
 I Buur eller Net.
 Den Drot, som jeg adlyder,
 Han boer her i mit Bryst,
 Og freidigt jeg kun fryder
 Mig ved min egen Lyst.

Den hele Jord og Himmel
 Det er min Eiendom;
 Alle Herligheders Brimmel
 De flokke sig derom.
 Min Skat kan aldrig tømmes,
 Ei mindskes kan min Magt;
 Aldrig kan der drømmes
 Meer kongelig en Pragt.

Hvert Sind og hvert Hjerte
 Er min ydmyge Vasal;-
 Jeg dulmer hver en Smerte,
 Jeg smykker Glædens Hal.
 Og Qvinderne, de søde,
 Ihvor jeg træder op,
 Mig bære huldt imøde
 Liliens og Rosens Knop!"

Da letted paa sin Hue
 Med Smil den Møller god:
 „Saa fornem Gæst at huse
 Jeg havde næppe troet!
 Men Lige søger Lige!
 Det sømmer sig jo bedst:
 Du er vel, kan jeg tænke,
 Heel ofte Kongens Gæst?"

„Jeg kommer," quod den Sanger,
 „Just lige fra hans Borg;
 Der hersker liden Glæde,
 Men desto mere Sorg.
 See, mens I slittigt syse
 Med Dølets bittere Kraft,
 Ved Githren jeg fortæller Jer
 De Syner, jeg har haft."

Han lagde sig tilbage
 Og takkesfuld saae
 Mod Bjælkeloft, mens Strængen
 Han sagte rørte paa.
 Men hen til hans Læber
 Alles Blikke fulgtes ad.
 Kun Hjort holdt sig stille
 I Krogen, som han sad.

I Kongsgaarden.

„Kong Erik sad paa Gurre
 I Høieløsts Sal;
 Den engellandske Frøken
 Var hans Dronning og Gemal.
 Hun straaled ved hans Side
 Fra stolte Kongestol
 Saa mild og saa deilig
 Som Vaarens klare Sol.

Men han var vild og flygtig
 Som Kornmoed i Høst;
 Ustyrlig som Stormen,
 Der hæver Nordhavs Bryst.
 Der var kun fattig Fred
 Mellem Dronning og Drot,
 Thi Hagelskuur og Solens Smil
 De enes ikke godt.

I Kongens Gaard der tjente da
 Det elskeligste Par;
 Den unge Strange Nielsen
 Den Ene af dem var;
 En kjæk og freidig Tyde
 Af den ædlest Rødd;
 For Dronningens Afsyn
 Som Kammervend han stod.

Den Anden det var Stjernen
 I hendes Jomfruslot,
 Og det var Frøken Ellen
 Med den guldblond Lof;
 De Roser og de Lilier
 De blegned paa hendes Bei,
 Hun deilig var som Dagen, —
 Men det vidste hun ei.

Fr. Strange var udsprunget
 Af den mægtigste Ht;
 Klart var hans Skjold, hans Adel
 Uden Skygge eller Plet.
 Hun kjendte ei sin Fader,
 Og næppe var hun fød,
 Saa blev der talt forblommet
 Om hendes Moders Død.

Men hos den gamle Dronning
 Blev hun fostret som spæd;
 I Fruerbuur hun lærte
 God Adels Skik og Sæd.
 Og da hun var saa deilig,
 Og da hun var saa god,
 Saa blev hun valgt at sidde
 Ved den unge Dronnings Fod.

Det vared ikke længe
 Saa spired der frem
 Den lifligste Maiblomst
 Og duftede for dem;
 Og alt som den yndig
 I deres Baar fremgik,
 Paa den de Begge stirred,
 Og saa mødtes deres Blik.

Ung Strange vandrer eensom
 I Skov og i Lund,
 Han ændser ei at jage,
 Han loffer ei sin Hund.
 Og Frøken Ellen sidder
 Og sømmer Silken blød,
 Mens Haanden med Naalen
 Synker drømmende i Skjød.

Han viste hende Høvisshed,
 Hvor som han kunde bedst;
 Han holdt hende Boilen,
 Naar hun steeg paa sin Hest.
 Ud fra de rige Loffer
 Da mildt to Dine saae,
 Som Kornblomster smile
 Mellem guldgule Straae.

Saa fra et Smil de naaede
 Til et Haandtryk i Løn;
 Og Jomfruen modstod
 Gi Ungersvendens Bøn;
 Men hemmeligt de mødtes
 I slig Ustyldighed,
 At Himlens rene Engle
 Maatte juble derved.

I Gurve Rosenhave,
 Paa Grønspæret stod
 En mægtig Kronhjort foldet
 Ved Lindetræets Rod.
 Did iled de Begge
 I Rattens Skygge hen,
 Den Hjort blev deres Løndoms
 Fortrolige og Ven.

Og Tegnet, som i Rattens Mulm
 De brugte, hvergang
 De nærmed sig hinanden,
 Det var en simpel Sang,
 En jævn lille Vise,
 Ufkyldig og glad,
 Som begge de to Hjerter,
 Der saa ofte den qvad:

„Hvor tindrer nu min Stjerne?
 Hvor dølger sig min Skat?
 Dig søger i det Hjerne
 Min Sjæl ved Dag og Nat!“
 Og naar da Sangen toned,
 Den Hjort, lidt mindre vild,
 Vendte de brede Ører
 Og lyttede til.

Tilfidsst den blev saa taalig,
 At den sig flappe lod,
 Og naar sig Sangen meldte,
 Ved Jomfruens Fod
 Den lagde sig i Græsset,
 Saa hun i lystigt Mod
 Tidt hængte den om Halsen
 Sit kjæreste Klenod;

En Kjede med et Kors,
 Med Frelserens Billed paa,
 Af gyldne Led og Blader
 Og smykket med Stene blaae.
 Naar saa de maatte skilles,
 Hun med sin hvide Haand
 Igjen tog af dens Nakke
 Det dyrebare Baand.

De troede sig saa fulgte
 Som Duer i Klippespalt;
 Men Dren har en Hofgaard
 Og Dine overalt;
 Og Intet er saa svært,
 Om man er nok saa snild,
 At holde skjult for Verden
 Som tvende Hjerters Ild.

Dog Ingen dem forraadte,
 Gi ublid Fortrød
 For Foden Stød dem lagde
 Eller skræmmed deres Fred.
 Man voved ikke Saadant,
 Thi han var stolt og kjæk;
 Man nænned ikke heller
 At volde hende Skræk.

Hjem stævned da Kong Grif,
 I Hu var han saa gram;
 Ind drog han paa sit Curve,
 Og Ufred fulgte ham.
 Tilføes for længe havde
 Han seidet paa Holsters Land;
 Liig Odderen, ei han kunde
 Gaae Halen op af Vand.

Han ændsed knap sin Dronning;
 Men til Bankett og Fest
 De useligste Karle
 Han samlede til Gjæst.
 Hvad Slet der var at finde,
 Det sad omkring hans Bord.
 Som Herren er, saa træde
 Og Evende i hans Spor.

En Dag han sad og ganted
 Med dem ved fuld Pokal,
 Da traadte ind med Latter
 En Evend i Kongens Sal.
 Han meldte: „Herre Konge!
 Der staaer ved Borgeled
 En Tiggertøs, som ønsker
 Med Dig at tales ved.

Hun loe kun, da jeg trued,
 For Pidsken ei hun løb,
 Og Hundene, jeg pudsed,
 De blev bange og krøb!"
 Kong Erik lystig tømte
 Sit Bæger da paastand:
 „Vi gad dog nok forfare,
 Om Os hun trodse kan!"

Med Hjerbarett paa Jøse,
 Med klingert Sværd ved Lænd,
 Strunk spanked gjennem Borggaard
 Han foran sine Mænd;
 Og udenfor ved Linden
 Paa en Græsbænk de saae,
 Halv støttet paa sin Albue
 Den Tiggerpige laae.

Hun bar et pjaltet Skjørt kun,
 Nøgen var Fod og Arm;
 Stor Deilighed omgav dog
 Hendes Ansigt og Barm.
 Og det eneste Smykke
 Hun havde, det var
 Af Guld en lille Slange,
 Hun i venstre Dre bar.

Hun rolig blev siddende,
 Og lod de Fodder smaa
 Sig sagte kun bevæge
 I grønne Græs og Straa.
 Om Halsen ringled Lokker
 Kulforte som en Snog;
 To afgrundsmørke Dine
 Paa Drotten hun op slog.

En Gysen overfoer ham,
 Hans Lød blev saa bleeg,
 Som i en Ruus forstumlet
 Tilbage lidt han veeg;
 Et Flammeblus saa atter
 Ham til Ansigtet steeg,
 Men ei en Lyd endnu
 Fra Læben sig sneeg.

Da hvisted han: „hvad vil Du?“
 Man hørte knap hans Røst,
 Og heftigt under Fløilet
 Sig hævede hans Bryst.
 Men med Hovedet lidt hældet
 Taus til ham skotted hun,
 Og smilede og spilled
 Med Fingren paa sin Mund.

„Hvad vil Du mig?“ gentog han
 Med stirrende Blik.
 Da reiste hun sig langsomt
 Og vinked ham og gif
 Foran saa let og stierligt ind
 I tætte Rosenlund;
 Han fulgte hende lydig
 Som en kjælen Skjodehund.

Hvad der de talte sammen,
 Gik intet Dre hørt;
 Men de prægtigste Klædemon
 Hun snart saaes iført.
 Stærkt spraglede Farver
 Hun allermæst var huld;
 Saa bar hun Sort og Guult og Rødt,
 Græsgønt med Sølv og Guld.

Hun Kjeder fik og Spanger
 Og sølvspændte Skoe,
 Kun ingen Ring i Øret, —
 Hun blev sin Slange tro.
 I lange Lindegyde,
 Som fra Borgen monne gaae,
 Hvor hist og her i Skyggen
 Hoffinders Huse laae;

I sidste Sted i Rækken,
 Som var saa siirligt bygt,
 Halv dulgt bag Rosenhækken
 Og med Billeder smytt,
 Hun slumred meest om Dagen
 I sin yndige Bo, —
 Til Slummer havde Natten
 Ei synderlig Ro.

Paa Jagt i grønne Skove,
 Bed Dands og ved Spil,
 Bed natlige Banketter,
 Hvor Glæden ret var vild,
 Paa eensomme Vandring
 Langs Curve: Søens Blaae,
 Mar Dorrit, som hun kaldtes,
 I Kongens Følge saae.

Naar paa melkehvide Hoppe,
 Let bygget som en Hind,
 Hun traved hos hans Side
 I Skovens Dykning ind;
 Naar i friske Sommermorgen,
 I stille Rosenlund
 De hvilede Bryst mod Bryst
 Og sukked, Mund paa Mund;

Naar de seilede paa Søen,
 Naar under Rattens Slør
 Han listet sig formummet
 Og svandt bag hendes Dør:
 I hende reent fortabt,
 Kun hende ændsed han, —
 Forsvundet af hans Tanke
 Bar Dronning, Folk og Land.

I Fruerbuur sad Dronningen,
 Mens Taaren lønlig randt;
 Med sine unge Møer
 Hun væved og hun spandt;
 Men intet Net hun knytted
 Saa stærkt og saa snildt,
 Der kunde atter fange
 Hendes flygtige Vildt.

Saa gif en Høst og Vinter;
 Men da Kufferen sang
 Igjen i Baarens Løvsal,
 Hvor Daadyret sprang,
 Da faldt ung Dorrits Die
 Paa Hr. Strange engang,
 Da bagom hendes Hauge
 Han vandred over Bang.

Heel taktfuld hun saae ham
 At søge ind i Lund,
 Iført den grønne Kofte,
 Med Horn og med Hund;
 Omt blev da hendes Hjerte,
 Som havde det længe blødt;
 Bel sølte hun en Smerte,
 Men det smertede saa sødt.

Ham fulgte hendes Tanke,
 Ham fulgte hendes Fred,
 Og hvor han siden dvæled,
 Der dvælede hun med,
 Og loffed ham saa listigt
 Snart her og snart der, —
 Gi mærked dog Kong Eriks
 Den bedragelige Færd.

Thi, underligt at sige,
 Det lod, som hun var To:
 Paa samme Tid, hun sad
 I sin yndige Bo
 Og skjemtede med Kongen,
 Har Mangen sporet paa,
 At hun var seet i Lunden
 Efter Strange at gaae.

Men Junker Strange trodsed
 Hendes Deiligheds Magt,
 Hans stolte Blik nedslhyged
 Ufigelig Foragt.
 Nat fra hans Hjertes Klippe
 Sank hendes Dines Skud,
 Thi han var reen som Sneen
 Og trofast mod sin Brud.

Hendes Smil og Sang og Dandsen
 Saa sommerfuglelet,
 Alt — Alt var forgjæves,
 Og tilsidst blev hun træt.
 Hun var som den, der svømmer
 Med stønnende Bryst
 Og af Brændingen kastes
 Igien fra firkre Kyst.

Foragtet Elskov vender
 Sig saare snart til Had.
 Tidt Læben bittert rynes,
 Hvor Smilet nylig sad.
 Sit Bytte Grumhed fanger
 Tidt udi Listens Bæv, —
 Naar Ulv gaaer ud paa Rov,
 Luffer bagefter Ræv.

Saa dulgte hun sin Pine,
 Saa dæmped hun sin Harm,
 En sikker Hævn hun føstred
 I sin flammende Barm.
 Ak, hun behøved ikke
 At bruge megen List,
 Hun snart var paa Sporet
 Og Byttet hende vist.

Som Ornen let opdager
 To Duer i Klippespalt,
 Snart havde hun udspeidet
 De Tvendes Løndom alt.
 Hun havde seet dem mødes
 Ved Lindetræets Rod,
 Hvor fredelig og stille
 Den tamme Kronhjort stod.

Hun selv, med qvalslyldt Hjerte,
 I Nattens dybe Ro
 Jo havde hørt dem synge,
 De Nattergale to:
 „Hver Nat er vor Sommer,
 Dens Blomster ere vi,
 Naar Dagen den kommer,
 Er vor Sommer forbi!“

Det trykked Braaden dybere,
 Der pinte hendes Sind,
 Og snigende som en Slange
 Hun treen til Kongen ind.
 Hvor tindred da de Dine,
 Hvor lokked Læben sød!
 Hun som en fjælen Killing
 Gleed hen paa hans Skjød.

Saa tog hun om hans Hage,
 Hun stirrede ham ind,
 Saa smigerfuld i Diet
 Med Munden paa hans Kind,
 Og drypped Gift i Dret
 Bed sine lumske Ord; —
 Flux fandt de Bei til Hjertet —
 Op rasende han foer.

Som affindig han fraaded,
 Og hvid som en Bæg
 Han greeb sig med Haanden
 Om sit frodige Skjæg
 Og mumlede sagte:
 „Ja, bort! ja, han maa bort!
 Saa fare han ad Helved
 Paa den kronede Hjort.

Saa føre man Tøiten bort
 Fra Dronningens Buur
 Og evigt hende gjemme
 Bag Laas og bag Muur!"
 Saa stønned han staaand
 Og tumlede som ør.
 Da listed Dorrit sagte
 Sig ud af Kamrets Dør. —

Den næste Dag man fritted,
 Man speided her og der,
 Men dem, som man søgte,
 Dem fandt man ikke meer.
 Hr. Strange var forsvundet,
 Og Frøken Ellen sad
 Ei meer i Fruerburet
 Og vævede i Lad.

Man gif omkring uhyggeligt,
 Man hvilede thst i Braa,
 Med ængstelige Dine
 Man paa hinanden saae.
 Forsvundet var og Hjorten,
 Som græssed ved Lindens Rod;
 Man rendte og begloede
 Den Plet, hvor før den stod.

Dog snart ei meer der spurgtes,
 Hvor de Tvende blev af.
 Som Vindpust, der hvisler
 Over daggammel Grav,
 Er Menneskernes Tanker:
 De dvæle kun kort,
 Og flynde helst fra Smerten
 Og Rødselen sig bort.

Men Dronningen, den fromme,
 Den elskelige Liv,
 Hun glemte dem ikke,
 Hun skjalv for deres Liv.
 Saa lod hun mig da stævne
 I sit Lønkammer ind;
 Der sad hun sorgnædbøiet
 Med Haanden under Kind.

Jeg knæled ned og kysed
 Paa Skjortets Purpurflig.
 Da talte hun: „Hør, Folmer!
 Hvad jeg vil sige Dig!
 Du bære skal mit Lønbud
 Alt over Land og Sø,
 Du søge skal Hr. Strange
 Og den fattige Mø.

Jeg troer, dit Hjerte hader,
 Hvad der er grumt og slet;
 Jeg veed, at Du er freidig
 Og lystig og let.
 Hvis Du mig nu kan bringe
 Min Smerte Lægedom,
 Jeg naadig vil Dig skjenke,
 Hvad Du beder mig om!"

Hos mig har altid Qvinden
 Den allersørste Priis;
 Og Dronningen hun er deilig
 Som Eva i Paradiis!
 Jeg soer: „Dem vil jeg søge,
 Og jeg skal finde dem!"
 Og trykked atter Læben
 Paa Kjolens Purpurbræm.

Jeg mener, megen Taler
 Den baader ikke stort.
 Med Strængeleeg paa Ryggen,
 Strax ud af Borgens Port
 Gav jeg mig da paa Vandring,
 Som tidt jeg pleier van;
 Jeg gjæstede By og Bonde
 Og Borg og Riddersmand.

Hos Munkbrødre sorte,
 Hos hvide og hos graae,
 Ved fine Trueklostre
 Jeg bankede paa;
 Men Ingen kunde sige
 Mig af det svundne Bar,
 Fra hver en Port mit Dre
 Jeg lige tomt udbar.

Ei vender jeg tilbage,
 Mit Ord jeg løse maa,
 Om saa til Verdens Ende
 Min Fod skulde gaae,
 Om saa den ikke standsed,
 Før i min Grav den gif!"
 Her taug den unge Sanger
 Med et spørgende Blik.

Men stum sad den Møller,
 Ei noget Svar der lød;
 Forlegen Anna stirred
 Paa Humlen i sit Skjød.
 De Bæven saae, men voved ei
 At gribe Traaden fat, —
 Forlængst alt havde Hjort
 Sin mørke Krog forladt.

Nu Alle var bortgangne,
 Nu Alt omkring ham sov.
 I Møllen, medens Hjulet
 Brusede høit i Skov,
 Han tænkte paa med Smerte,
 Hvad Sangeren fik fortalt;
 Han vilde ei forraade,
 Hvor godt han vidste Alt.

Fra Klofret Morgenkloffen
 Jærnt over Bugten klang;
 Da stod den unge Sanger
 Alt rustet til sin Gang.
 Han lystigt kyssed Anna,
 Tog Mølleren i Haand;
 Snart svandt bag Krat hans Pudel
 Og hans slagrende Baand.

Gulika.

Novemberstormen havde sig
 Til Borgleie lagt;
 Nu havde den faaet Bugt
 Med Skovens sidste Pragt.
 Paa Høien stod ung Strange
 Og stirrede did ned,
 Hvor hen i Sø sig strakte
 Det lange, smalle Fædd.

Der dræled tidt hans Tanter;
 Thi Folmer Sangers Ord
 Ham havde tændt en Stjerne
 Og ført paa Haabets Spor;
 Nu hos den gamle Qvinde,
 Som hused hift bag Alint,
 Han vilde hente Nøglen
 Til sit Livs Labyrinth.

Gulika maatte vide —
 — Saa bares det ham for, —
 Til Løsning og til Frelse
 Det kraftigste Ord.
 Saa steeg han ned ad Skrænten,
 Fra Krattet, i det Frie,
 Og vandred ud paa Jedd
 Ad lidt betraadte Sti.

I Skov snart Veien slynged sig,
 Og snart langs lave Strand,
 Den høse Maage svæved
 Henover dunkle Vand.
 Klar hængte Taagens Draabe
 Paa sorte Tjørn og Green,
 Kun søvnigt leged Boven
 Med Strandens Tang og Steen.

Men fjernt, hvor Bynten slipper,
 En Røg steeg mod Sky;
 Der øinede han Hytten
 I Buskenes Ly.
 Af Steen og Mos var Bæggen,
 Dens Tag af bleget Tang; —
 Der standsjed han og lytted
 Til den sølsomste Sang.

Snart var det en tungfindig,
 Forsørget Qvinderøst,
 Der ret vil aande Smerten
 Af et fortvilet Bryst.
 Snart lød det som en Jubel,
 Uhyggelig og stærk,
 Liig Afgrundens Hilsen
 Paa Ondskabens Bærk.

Han nærmede sig Hytten;
 Men udenfor han saae
 En stridhaaret Ulv
 Ved Tærskelen at staae;
 Dog næppe fik den Dø
 Paa ham, saa soer den ind, —
 Og strax i Døren viste sig
 Den vendiske Qvind.

Det rige Haar, liig Panden,
 Var bleget og hvidt;
 Om Kinderne og Skuldren
 Det hængte vildt og stridt.
 Ud fra de sorte Dine
 Kun matte Straaler skød,
 Som i den hvidgraae Afke
 Fra en halvslukket Glød.

I sine brogede Pjalter
 Hun neied dybt mod Jord
 Med Hænderne for Brystet,
 Og mæled disse Ord:
 „Jeg vidste af dit Komme,
 Før Du dit Hjem forlod;
 Jeg saae Dig tidt i Drømme,
 Du faure, unge Blod!

Jeg kjender nok din Adels,
 Som har sig fjælet bag
 Den hvide Møllerkøfte;
 Jeg saae din Skjebnes Slag;
 Jeg veed, hvad Du vil spørge,
 Og jeg skal give Svar!
 Kom, sæt Dig her paa Stenen,
 Gi bedre Stol jeg har.

Det Bredens Barn, jeg fødte,
 Blev ogsaa din Fordærv;
 At frelse Dig og Dine
 Er vel mit sidste Hverv!
 Forventningsfuld ung Strange
 Tog Blads paa bredden Steen;
 Selv hun paa Huf sig satte
 Med Skjørtet om sine Been:

„Jeg stammer fra en Høvding
 Huset paa Lante Ryn!“
 — Stolt tindred hendes Blikke
 Under de sorte Bryn, —
 „Er Dagen klar og skifri,
 Fra Eders Jomfruland
 Min Hjemstavn's hvide Klipper
 Seel grant man øine kan.

Min Fader var kun Fisker,
 Og da han var død,
 Sig satte paa vort Dørtæ
 Baade Fattigdom og Nød.
 Men frisk og vild som Fuglen,
 Der slagrer over Sø,
 Jeg voxte op og blev til
 Den deiligste Mø.

Med andre unge Piger
 Jeg legede ved Strand,
 Vi stred med Steen, vi svømmed
 Omkap i salten Band.
 Om Sommeren vi dandsed,
 Bandt Krands og sang;
 Vi knytted Net og Ruser
 Den Vinteraften lang.

Min Moder da fortalte
 Om Kamp og Fægterspil,
 Om hvordan det ved Fester
 Og ved Offere gik til.
 Hun lærte mig i Løndom
 Heel mangen kraftig Kunst; —
 Saa leved jeg og stolede
 Paa Gudernes Gunst.

Du mener vel, at Korset
 Staaer fast i Benders Land?
 Det rokker end som Sivet,
 Der plantet er i Sand.
 Nei, hemmeligt, men kraftigt
 De gamle Guders Hær
 End vogte vore Strande —
 Og Mørkets Gud især.

Dybt i den hvide Klippe,
 Hvor den hvælver sig huult,
 Hans pragtfulde Tempel
 Ligger sikkert og skjult.
 End bringe der hans Præster
 Ham natligt Offer frem;
 Om Dagen er de Bønder
 Og Ingen kjender dem.

I mørke Løvfalds-Nætter,
 Naar Stormen tuder ret,
 End slagtes Tyr og Drne
 For en lykkelig Dræt.
 End dandses der i Baaren
 Om de hellige Træ'r;
 Den sorte Gud der bringes
 Hvert Aar en Jomfru skjær.

Hun være maa af fornem,
 Af ældgammel Ht,
 Og deilig af Skabning,
 Uden Pyde eller Plet.
 Hun til hans Tempel føres,
 Som var det hendes Grav.
 Man aldrig faaer at vide,
 Hvor hun er blevet af. —

Jeg laae ved Moders Side
 Og sov en Sommernat;
 Da vaagned jeg i Rædsel,
 Da greb man mig fat.
 De stoppede min Mund,
 De dæmpede mit Skrig;
 Ud bar de mig af Hytten,
 Indhyllet som et Liig.

Jeg følte, jeg blev baaret
 Gjennem Moser og Bang;
 Jeg hørte, Skovens Susen
 Døer mit Hoved klang.
 De bar mig op ad Hjeldet,
 Tungt aanded deres Bryst;
 Havet snart mig hilste
 Med sin dundrende Røst.

Saa gik det ned ad Vasse,
 Som dybt i en Dal,
 Og Luften, jeg indaanded,
 Blev saa underlig og sval.
 Da endelig de standsed,
 Ned blev jeg sagte lagt,
 Mit Slør blev bortrevet,
 Og jeg saae — hvilken Pragt!

Med Purpurtepper tjeldet
 Var den hvælvede Hal;
 Og Gulvet sammensøiet
 Af sleben Muslingskal.
 De røde Lamper dusted
 Som Rosens første Suk,
 Mens Røgen op sig hviroled
 Mod Loftets runde Glug.

Paa Gyldenshyttes Hynder
 Og Odderskind jeg laae;
 Men jeg var heel alene,
 Ei nogen Sjæl jeg saae;
 Jeg øined ingen Døre,
 I den runde Klippehal,
 Kun lige for mit Leie
 Sig hvælved en Portal.

Forsigtig jeg mig listed
 Derhen, og stirred ned.
 Det var et Svælg, et aabent,
 En Afgrund sort og bred;
 Jeg dybt dernede hørte —
 Mens svimlende jeg stod —
 Hvor ind i Grotten brusste
 Den vilde Havets Flod.

Da lod en sagte Ræslen,
 Forfærdet saae jeg om!
 Frem bag de Purpurtepper
 To Skiffelser der kom.
 Og det var tvende Qvinder,
 I Slør fra Top til Taa.
 De toede mig, de salved mig,
 De klædte mig paa.

I mine sorte Loffer
 Blev snoet Corallen rød;
 Den søgrønne Silke
 Om mine Hoster flød;
 Om Midien trende Gange
 Guldkjeden de vandt;
 De kysed paa min Kjortel
 Og neied og forsvandt.

Saa var jeg atter ene,
 Det gjøs i mit Blod.
 Et dækked Bord jeg øined,
 Som under Lampen stod,
 Med Honningbrød i Skiver,
 Bestrøet med Balmukorn;
 Og Viin, den røde, hvide,
 Blinked i gyldne Horn.

Med skælvende Hænder
 Af Ragen lidt jeg brød;
 Den flammende Viinmost
 Til mit Hjerte sig gjød.
 Da sluktes Lampens Lue,
 Og Intet meer jeg saac.
 Jeg samled til mit Leie
 Og kasted mig derpaa.

Red i de bløde Hynder
 Jeg tryffede min Kind,
 Og Bølgens Klang fra Dybet
 Mig snarligt lullede ind.
 De yndigste Syner
 Omgjøgledede min Barm, —
 Da blev jeg atter vækket
 Af en favnende Arm.

Af glødende Læber
 Tilluften blev min Mund, —
 Da vaanded sig og sukked
 Min Sjæl i Hjertets Grund!
 Jeg aned, det var ham
 Med det frygtelige Navn,
 Jeg vidste, det var Guden,
 Der tog mig i Favn.

Tre, Maaneder, tre Uger,
 Tre Dage saa hengik,
 Men aldrig noget Levende
 Alt skue jeg fik.
 I Tempelet alene
 Og smykket som til Fest
 Om Ratten kun jeg modtog
 Den rædsomme Gjæst.

Engang jeg laae og slumred
 I den bælmørke Nat,
 Jeg vaagned op i Rædsel,
 Man atter greeb mig fat.
 Man førte mig af Klæderne,
 Og nøgen, som jeg var,
 Hen til den dybe Fjeldport
 Bed Dybet de mig bar.

Der stemmede de op
 Den affæhlige Sang,
 Frygteligt fra Klippernes
 Hvælving det klang.
 I rædselsfulde Jubel,
 Fra Portens skarpe Rand
 De ubønhørligt styrted
 Mig i det sorte Vand.

Jeg sank i Bølgens Graade,
 Men dukked atter op.
 Var det en Gud, mig frelst?
 Usaaret blev min Krop.
 Jeg brugte uvilkaarligt
 Mine Arme, mine Been,
 Og fik saa fat i Mørket
 Paa Klippens vaade Steen.

Dybt drog jeg efter Beiret;
 Men Hjertet end holdt Stand.
 Med Haand og Fod jeg stræbte
 Gjennem bølgende Band;
 Langs Grottens steile Bægge
 Jeg følte mig for, —
 Alt svandt i det Fjerne
 De Præsters vilde Chor.

Da kom jeg til en Krumning
 Frem dæmred noget Lyst,
 Og atter vaagned Haabet
 I mit suffende Bryst.
 Vel bredere blev Svælget,
 Meer voldsom Bølgens Bægt,
 Jeg kjæmpede dog modigt
 Og skjæmmed ei min Slægt.

Jeg naaede Grottens Munding
 I den beegjorte Nat,
 Jeg søgte hen til Bredden,
 Hvor den var mindre brat.
 Der kravlede jeg opad
 Og satte mig i Mag,
 Hvor Klippen over Søen
 Udskjød sig som et Tag.

Der sad jeg da i Mulmet
 Ved det brølende Hav,
 Til Daggudens Stjerne
 Sig hæved af sin Grav.
 Da øined jeg en Fisker,
 Jeg vinked ham til Land;
 Han tøved angst, og snart jeg saae,
 Det var en kristen Mand.

Thi hellig Antons Billed
 Var skaaret i hans Stavn;
 Han korsed sig og hilsed
 I den Herre Jesu Navn.
 Jeg gjengav ham hans Hilsen;
 Da tog han mig ombord,
 Og hyllet i hans Kofte
 Med ham jeg hjemad foer.

Hans Qvinde gav mig Klæder,
 Og i hans stille Bo
 Mit Legem samlede Kræfter
 Og mit Hjerte fik Ro.
 Da saa engang den Fisker
 Til Bideslet drog,
 Herhid i Baaden med sig
 Han venligt mig tog.

Her under disse Bøge
 Mit Fristed da jeg fik.
 De Fiskere, de Bønder
 Mig gave Mad og Drif.
 Jeg læged deres Røer,
 Jeg signed deres Garn,
 Og her i denne Hytte
 Jeg fødte Gudens Barn.“

Her reiste sig Guliga
 Fra Tuen, hvor hun sad,
 I hendes Afsyn maled sig
 Det grusomste Had.
 Stærkt blussed hendes Kinder,
 Hun rynked sine Bryn;
 I Diet sunkled Ilden
 Saa skarp som et Lyn.

Den nøgne Arm hun strakte,
 Hun stamped med sin Fod
 Og knytted sine Næver:
 „Hun er mit Kjød og Blod,
 Men Aanden er en Djævels!
 Den Qval Du aner ei,
 Naar Moderen maa hade
 Sit Barn! Den fjender jeg!

Da hun, for tidlig moden,
 Sit Ledebaand forlod,
 Hun yppig blev, som Ranken,
 Der foptrer Druens Blod.
 Hvor hun sit Die sæstet
 I Hytte eller Huus,
 Der vakke hun, som Druen,
 Bild Svimmel og Ruus.

Hun eier fra sit Udspring
 Den frygteligste Magt.
 Mig har hun forgjort
 Og i stændig Trældom bragt;
 Jeg er ei meer min egen,
 O, Forsmædelse og Skam!
 Her maa jeg stundom vandre
 I den fæleste Ham.

Hun deilig er som Dagen,
 Men, Nattens Gud har tændt
 Sine vildeste Flamme
 I hendes Barm og vendt
 Fra Lyset og fra Himlen
 Belystigt hendes Hu,
 Og hvor hun blot sig viser
 Fremspirer Sorg og Gru.

Hvor hendes Magt sig dølger,
 Ei sagde mig min Kunst;
 Den maa, den skal forsvinde,
 Som for Sol en Taagedunst;
 Du — Du kan hende trodse,
 Din Haand og Hu er reen,
 End har Du aldrig syndet,
 Og Du elsker kun Een.

I Kongens Hjerter Rhitra
 Har tændt den vildeste Brand,
 Og hun er mere Hersker
 I Borg og Land end han.
 Men aldrig skal hun mere
 Udpræsse Suf og Graad,
 Hvis mig Du nu vil høre
 Og lyde mit Raad.

I Møllen dvæl, til Du har hørt
 Den rette Time slaae;
 Til Kongens Borg Du atter
 Da lønligt drage maa.
 Der gribe Du en Ugle
 St. Hansnat, og tyst
 Lad skjære ud dens Hjerter
 Af det loddæfte Bryst.

Saa see Du til at stande
 Ved hendes Seng en Stund,
 Naar Søvnens Gud har lukket
 Hendes Dine og Mund;
 Læg Hjertet da, det røde,
 Tæt under hendes Barm,
 Hvor Blodets Kilde syder
 Til Benstire vild og varm.

Tag hendes Haand, den Høire,
 — Hun vaagner ei derved —
 Og tryk den mod Dit Hjerte,
 Bøi sagtelig Dig ned,
 Og spørg! — Da maa hun svare,
 Hun tvunget er dertil;
 Hun maa dig aabenbare
 Alt, hvad Du vide vil.

Hun maa sig selv nedstyre
 Fra Hviden hun har naaet;
 Da blomstrer Fred og Glæde
 Af den Sorg, hun har saaet.
 Saa fast hun maa sig hilde
 I sit eget lumske Garn,
 At Du kan hende knuse,
 Mit usalige Barn!

Hver Taare da gjengjældes,
 Som hun fik udøst,
 Da hæves og min Trældom,
 Og Lænken bliver løst,
 Som hidtil mig i Jammer
 Og Glendighed bandt!"
 Med Strengthed mæled Strange:
 „Siig, Qvinde! er det sandt?"

Bildt slog sig da Guliga
 Med Næven for sit Bryst,
 Et Skrig hun udstødte
 Og vendte sig mod Øst:
 „Ved ham, der rider Hesten
 Saa skinnende hvid,
 Jeg sværger — ja, ved Hende,
 Der er frugtbar og blid" — —

„Hold inde!" raabte Strange,
 „Du veed, jeg ikke troer
 Paa Dine falske Guder,
 Ved hvem Din Læbe sjoer?"
 Som lynslagen, Qvinden
 Nedsegnede til Jord,
 Hun vreed sine Hænder,
 Og saa tog hun til Ord:

„O, hjælp mig da Du milde,
 Du rige Herre Christ!
 Dig vil jeg nu tilhøre, —
 Saa troer han mig dog vist.
 Dit Kors det vil jeg bære
 Under et helligt Tag,
 Dit Navn det vil jeg prise
 Ved Nat og ved Dag.

Bed Susaae hist der ligger
 Et Huus med Taarne paa,
 Dag og Nat derinde
 De fromme Qvinder gaae;
 Der vil jeg ydmygt tjene, —
 Bed Ham, som hersker der,
 Jeg sværger Dig, at Sandhed
 Min Mund berettet her!”

„Belan“, gjensvared Strange,
 „Jeg vil vove, Dig at troe.
 Guds Engle Dig ledsage
 Til Hjertefred og Ro!
 Gud signe Din Beslutning!
 Gaf trostlig did og bring
 Til Klosters fromme Moder
 Kun denne lille Ring.

Hun venlig vil modtage
 Dig og mit Bennepant;
 Hun hjælper dig at løse
 Hver Lænke, som Dig bandt.
 Der skal Du Dig afføre
 Det Banhelliges Dragt,
 Og ydmygt søge Frelsens,
 Hvor Frelsens Skat er lagt!"

Med taarefyldte Dine
 Guliga Haaret slog
 Tilbage fra sin Pande
 Og hans Haand til Læben drog.
 Taus stod hun der ved Hytten
 Og tankesuld saae
 Den ranke Junker langsomt
 Op ad Skovskrænten gaae. —

De Dage blev nu korte
 Og Ratten blev saa lang;
 Midvinterens Storme
 Deres vilde Jubel sang.
 De graasorte Skyer
 Af Havet vælted op,
 Og Sneen fyldte Bei og Sti
 Og laae paa Bøgens Top.

Snart Isens klare Lænke
Det store Bandhjul bandt.
Ung Annas Sind kun Hvile
I sine Dromme sandt.
Hr. Strange, utaalsmodig,
Fra Stuens lune Braa
Lod sine Lankers Række
Saa vide Veie gaae.

Jørgen og Anna.

Naar Bækken risler lystig
Og Skoven den er grøn,
Naar Duen bygger Rede
Og kurrer i Løn;
Naar blaae Violer vaagne
Og Rufferen gjør Larm,
Da vækkes ogsaa Haabet
I mangen sorgfuld Barm.

Da stiger op i Stammen
Den luttrende Saft,
De sittrende Qviste
Fornemme Baarens Kraft,
Og fløielsbløde Blade,
Smaragdflare Skud
Af glindsende, springende
Gylstre foldes ud.

Den venlige Vaarlust
 Gik og gjort Anna blød;
 Rask rullede hun sit Sytøi
 Tilsammen paa sit Skjød.
 Sit Solklæde tog hun
 Af Skabet hist paa Bæg,
 Og fyldte saa en Haandkurv
 Med Brød og med Æg.

En Huulvei sig frummer
 Fra Skoven ned mod Strand,
 Forbi Bildbanegaard
 Længs det squulpende Band.
 Der vandrede nu Pigen
 Saa tankefuld i Sind;
 Saa steg hun op ad Skrænten,
 I St. Anton's Kloster ind.

Den gamle Portner gav hun
 Den Skjenk, som hun bar.
 Ind traadte hun i Kirken,
 Hvor Solen straaled klar.
 Dybt for det Allerhelligste
 Hun neiede sig mod Jord
 Og korsed sig og nærmed sig
 Til Munkenes Chor.

Ned faldt hun paa sit Ansigt
 Og inderligt hun bad
 Saa knæled hun ved Stolen,
 Hvor Broderen sad.
 Hun bøied sig mod Bitteret
 Undseelig og lod
 Sin Sorg gaae til et Hjerte,
 Som Sorgen forstod.

Men hvad de Tvende taled,
 Det hørte kun Den,
 Hvis Billie sparer Myggen
 Og veirer Berdner hen.
 Da Pigen saa sig reiste,
 Der perled Taarer frem;
 Sød Veemod og Fortrøstning
 Sig speiled i dem.

„Jeg Sorgen skal tilgive!“
 Det hvisted i hendes Bryst,
 Mens atter hjem hun vandred
 Længs den solvarme Kyst.
 „Men ham til Mand at tage,
 Det blev mig ei paalagt,“ —
 Her nikked hun lidt trodsigt —
 „Jeg ta'r mig vel iagt!“

„At glemme Ham, den Anden,
 Mig falder ikke svært.
 Mit Sind ei kan begjære,
 Hvad en Bedre er kjær.
 Al, hvor det dog er sælsomt!
 For mig er alt forbi!“
 Saa sukked hun og vendte
 Sit Fjed til Skræntens Sti.

Den Baardag var saa lummer,
 Og Pigen var saa træt.
 Heel modig steg hun over
 Paa Skovstentens Bræt;
 Og da hun under Skyggen
 I Tensomheden stod,
 I Græsset mat hun segned
 Ved Bøgetræets Rod.

Smaa blomsterne de vugged
 I Vaarvinden blid.
 De klare lyse Grene
 Vinked Slummeren hid.
 Den kom da ogsaa listende
 Paa hendes Dielaag;
 Bagefter fulgte Drommens
 Forvirrede Tog.

Først saae hun Rhitra dandse
 Saa deilig, men saa vild;
 Fra hendes Dine ligned
 Den fortærende Ild;
 Og Tørgen hende fulgte
 I Skovens Mørke ind;
 Der stod de Bryst mod Bryst
 Og Kind lagt til Kind.

Da sank i hendes Hjerte
 Baand det hvæse Sting,
 Da løb hun forvildet
 Paa en Hede omkring.
 Der mødtes hun med Hjort,
 Men han ændsed hende ei;
 Sidst kom dog Holmer Sanger
 Og viste hende Ve.

Dernæst hun sad i Møllen,
 Men Skinsygens Harm
 Den vorte som en Malurt
 Ud af hendes Barm;
 Den døved hendes Sandser,
 Den skryggede saa tæt,
 At ei hun øined Tørgen,
 Der vanked bleg, forgrædt.

Brat hende Drømmen førte
 Igjen til grønne Skov.
 Hun syntes — som det var —
 Alt hun laae der og sov.
 Men mellem Lundens Stammer
 Sig væltede frem
 Et Hav af klare Skyer
 Dg tilfløede dem.

Med Gæt sig Skyerne skilte
 Dg glimrende blev Alt;
 I den aflange, klare,
 Dybt himmelblaae Spalt
 Den høie Raadens Dronning,
 Den rene Jomfru staaer,
 Paa Armen har hun Sønnen
 Dg Stjerner om sit Haar.

Der straaled ud om hende
 En unævnelig Glands,
 Af tusind Englehoveder
 En fyldig Rosenkrands;
 Hun fæstede paa Pigen,
 Der slumrede paa Jord,
 Beemodig disse Dine,
 Hvor Velsignelsen boer.

Hun løstede sin høire
 Dmt advarende Haand,
 Og taledes til Pigens
 Tvivloms-spændte Aand:
 „Du mener at tilgive?
 Du gjør det ikke heelt!
 Forladelsen Du deler,
 Som Dit Hjerte Du fik deelt!

Tilgiv ham heelt! Sin Brøde
 Har han angret og fortrudt,
 Med ærlig, kraftig Billie
 Jo Syndens Lænker brudt.
 Jeg bad for mangen Synder
 Og førte ham paa Vej, —
 Siig, Anna! vil Du være
 Nu mere streng end jeg?“

Hun taug. Men tusind Stemmer
 Langt inde fra Paradis
 Sang til den hellige Jomfru's,
 Den rene Moders Priis.
 Bort svandt den rige Glorie,
 Og Englechorets Lov
 Forstummed, og Anna vaagned
 I den lyssegrønne Skov.

Med hestig Hjertebanken,
 Bevæget, men dog glad
 Til Bøgens Rod hun læned sig
 Og eftertænkksom sad.
 Sit blonde Hoved lagde hun
 Til Siden lidt, og saae
 I Beiret, som naar Duen
 Speider i Himlens Blaa:

„Det var de samme Ord jo,
 Som Munken fik mig sagt,
 Det var den ædle Sæd,
 Han i mit Sind fik lagt;
 Men Hun, den Høitvelsignede,
 Liig Solens hulde Magt,
 Til Liv og til Blomstring
 Det døde Frø har bragt.“

Op sprang hun fra Græsset,
 Tog Kurven paa sin Arm;
 Let løb hun henad Stien
 Saa blussende og varm;
 Og da hun saae sin Fader,
 Hun sank i hans Favn,
 Og hvilede undseelig
 Hiint dyrebare Navn.

Glad tryffed hende Mølleren
 Til Faderhjertet tæt,
 Tog hende under Hagen
 Og hvisked: „Det var Ret!“
 Da straaled hendes Die,
 Som før saa tidt var vaadt,
 Og saa blev Sorgen hentet,
 Og saa var Alting godt. —

Den Møller var snart paafærde;
 Han sendte Budskab hen
 Til alle gode Grander,
 Til Frænde og til Ven,
 I Noholt og i Færø,
 I Arelhoved Sogn.
 Da kom der hid til Møllen
 Heel mangan pyntet Bogn.

Alt efter bedste Evne
 De bragte Føring strax
 Af Æg og Melk og Smør og Høns
 Og andre gode Slags.
 I Stue, Lo og Lade
 Blev dækket Bord ved Bord,
 Og Bæggene behængte
 Med Grønt og Blomstersnor.

De lattermilde Piger
 Smykked den væne Brud,
 Stolt blev hun udstafferet
 Med røde Silkestrud.
 Det blonde Haar opstrøget,
 Strunk sad hun paa sin Stol
 Med Baand og Nakkestykke
 Og skinned som en Sol.

Hun løftet blev i Bognen,
 Rast Skaren foer afsted
 Til Kirken over Mark og Eng
 Igjennem Lund og Ved.
 Foran, bagefter fulgte
 I broget Række lang
 Tilhest de unge Karle
 Med Pidskefnald og Sang.

Blandt dem red ogsaa Strange;
 Og da de saa kom hjem,
 Og Folket vel var bænket
 Og Skafferne bar frem
 De store Suppeskaaler,
 Det høie Sulefad,
 Da gik han om og skjenked
 Dem Ol til deres Mad.

For Enden af Brudebordet
 De Spillemænd fremgik,
 Med Trommer og med Piber
 De gjorde skøn Musik.
 De Stoddere sig flokked
 Om Møllerens glade Huus,
 De bleve alle qvægede
 Af Fad og af Kruus.

Da Dugen var borttaget,
 Endnu ved høilys Dag
 Rask traadte udi Dandsen
 Det hele Bryllups-Lag.
 Der dandsede først Strange
 Med den blomstrende Biv,
 Gaa, hvor slog han stærkt
 Sin Arm om hendes Liv!

Det vared dog ei længe,
 Saa blev han klappet ud,
 Thi Alle vilde dandse
 Med den vakke, unge Brud.
 Hun gik fra Haand til Haand;
 Mens veemodig i Sind
 Ung Strange sad paa Bænken
 Under den grønne Lind.

Da lød et Raab: „I Løffen
 Et prægtigt Dyr der staaer
 Og græsser i den unge Rug!“
 Da stimled ud af Gaard
 En Mængde for at see det;
 Men Mølleren raabte: „Hjort!
 Spring ud, min Søn! til Dyret,
 Og see at faae det bort!“

Som vakt af dybe Drømme
 Bed Mølleren's Ord,
 Sprang Strange op fra Bænken
 Og ud i Marken foer.
 Han dem tilbage vinked,
 Som vilde følge med,
 Og ene gjennem Skoven
 Til Løffen løb han ned.

I grønne Rug der græssed
 Det stolte Dyr i Ro,
 Det bøiede sin Nakke
 Med lodne Spidser to;
 Sin ranke Hals det reiste,
 Det spored og blev vaer, —
 Halv skjult i sin Manke den
 En gylden Rjede bar.

Forsigtig standsed Strange
 Som en erfaren Mand;
 I Brystet hamred Hjertet,
 Han næppe aande kan.
 Det er hans Lykkes Bidne!
 Det er hans gamle Ven!
 Det er hans lette Ganger,
 Han kjender den igjen!

Han nærmede sig Agren
 Med vaersomme Skridt;
 Han sløitede den Bise,
 Som den hørte saa tidt;
 Da vendte den sit Hoved,
 Den gif og den stod,
 Saa veglede den atter, —
 Og Strange fatted Mod.

Sin Sang han atter sløited,
 Og med Iydlose Fjed
 Han under Vinden sneeg sig
 Langs Buskene ned.
 Da øiniede ham Hjorten
 Saa nær — og med et Sæt
 Forsbandt den for hans Blik,
 Hvor Krattet var tæt.

Men Junkeren bagefter
I den løvrige Skov!
Det var ham, som hans Lykke
Var bundet til dens Klov.
Han som en kyndig Jæger
Forsfulgte snildt dens Spor;
Snart Begge var forsvundne,
Hvor Gensomheden boer.

Skovbroderen.

Den korte, lyse Mainat
 Over Skovens dunkle Træer
 Var draget hen saa sagte,
 Og i dæmrende Skjær
 End tindred Morgenstjernen,
 Mens høit i Luften hang
 Den usynlige Lærke
 Som en Klokke, og klang.

I Skoven var der stille,
 Kun, som i Børneleeg,
 Den fjerne Rukker lokkede
 For Solen, som steeg.
 Men lidt efter lidt
 Kom der flere Stemmer til,
 Og Dagmoer blev hilset
 Med det fulde Orgelspil.

Paa Hældet af en Vafke
 Den ædle Junker laae.
 Med taarefyldte Dine
 Smaaablomsterne paa ham saae.
 Stærkt drog han efter Veiret,
 Med Ryggen mod en Rod;
 Ild sittred i hans Pande,
 Og modig var hans Fod.

Den halve Nat han havde fulgt
 Hjorten paa dens Flugt;
 Tilfældt da Skov og Mørke
 Sig havde om dem luft,
 Han havde sluppet Sporet,
 Og langt fra By og Huus
 Han segnet var i Lyngen,
 Fortumlet som af en Ruus.

Det var den Feberhede,
 Som brænder i vort Blod,
 Naar paa Liv og Død vi kjæmpe,
 Og Lykken er imod.
 I dugfulde Lyngbusk
 Han kjølede sin Kind;
 Da klang en Bedefloffe
 Huldt gjennem Skoven ind.

Han foldede sine Hænder,
 Han bøiede sine Knæe,
 Han lagde ydmygt Panden
 Mod det skyggende Træ.
 Heel trøstet han sig reiste,
 Og fulgte Klokkens Klang;
 Gjennem Skovbakkens Buske
 Han baned sig en Gang.

Derneede i Dalen,
 Hvor der løber en Sti,
 Hvor der risler en Kilde
 Og skynder sig forbi,
 En Skovbroders Hytte,
 Med spidse Tag af Straa,
 I Ly af et vidtgrenet
 Egetræ der laae.

Over Hytten hængte Klokken
 I den knudrede Green;
 Om det buede Vindue
 Og paa Murens røde Steen
 Sig Bedbend havde slettet
 Til et hyppigt Bladelag;
 Paa Pinde under Tagstjæg
 Sad Duer ved deres Slag.

Et Billed af vor Frue
 Var naglet i Træets Bark;
 Ved Siden af et Seilskib —
 Var det vel Noahs Ark?
 Ved Roden paa en Mosbænk
 Den Skovbroder sad
 Med foldede Hænder,
 Og det lod, som han bad.

Hvidt var hans Haar om Nakken,
 Men Alder og Natur
 Hans Jæse havde raget
 En anseelig Tonsur.
 Men var end Panden skaldet,
 Han lige stolt den bar, —
 Det kunde han! — thi smykket
 Den var med ædle Ar.

Om brede Skuldre lagde sig
 Den brune Rottes Læg;
 Ned over Brystet naaede
 Hans sneehvide Skjæg.
 Dybt under Brynets Buer
 To hvasse Dine laae —
 Gi! hvilken mægtig Reising,
 Hvis op han vilde staae!

En gammel Eg han ligned,
 Som Kampestenen fast,
 Med løvrige Grene
 Og knudret Knort og Knast,
 Der eensom staaer paa Sletten,
 For hver en Storm et Rov,
 Den sidste ædle Levning
 Af en stormægtig Skov.

Paa Stien traadte Strange
 Og henad Planken raae,
 Som over Kildens Rende
 Mellem Glemmigeier laae.
 Det var ham som en Indgang
 Til et forjætted Land.
 Da løftede sit Hoved
 Den ærværdige Mand.

Sit faste Blik han rolig
 Paa Ungersvenden slog,
 Og fulgte ham opmærksomt
 Ved hvert et Skridt, han tog.
 Saa reisste han sig langsomt
 Op fra sin Hvileplads,
 Og spurgte med en kraftig,
 Dybt dundrende Bas:

„Velkommen Gut! og hvem er Du?“
 Hr. Strange stille stod,
 Hans Die maalte Kjæmpen
 Fra Jese og til Fod.
 „Jeg hedder Strange Nielsen,
 Mig skjæmmer ei mit Ravn!“
 Da aabned ham den Gamle
 Paa eengang sin Favn.

Han trykked ham til Hjertet,
 Saa Ungersvenden nær
 I det kraftige Favntag
 Havde mistet sit Veir.
 „Det Afsyn før jeg skued,
 End mindes jeg det grant,
 Men det er længe siden,
 Gud bedre det saasandt!

Min Ven var han, Niels Strangesøn
 Til Drum og Hyllerslev;
 Os skilte Døden tidligt,
 Men Mindet hos mig blev.
 Jeg hedder Peder Skjægge,
 Til Jernskjæg blev det vendt;
 De vendiske Hunde
 Det Ravn ret godt har kjendt.

Men see! din Fader var jo
 En Herre stolt og bold,
 Han eied baade Gods og Guld
 Og berømmeligt Skjold;
 Hvi kommer da som Stakarl,
 Foruden Sværd og Hest
 I fattig Møllerkoſte
 Min adelige Gjæst?"

Da raabte Junker Strange,
 Som der han for ham stod:
 „For Gud! nu maa jeg prise
 Min Lykkes Stjerne god!
 Er I Peder Jernstjæg,
 Den drabelige Mand?
 Ei nogen bedre fandtes
 Til Raad og Hjælp end han!"

Saa meldte han, hvorlunde
 Han for Kongen var beført;
 Saa meldte han om Rhitra,
 Hvad han selv havde hørt;
 End meldte han om Hjorten
 Og sit frygtelige Ridt,
 Om hvad hans Hjerte frygted,
 En Anden havde lidt.

Men da han nævned Ellen,
 Høit blussende og varm
 Steeg Rødmen op paa Kinden
 Fra hans trofaste Barm.
 Bed dette Navn Hr. Peder
 Sig slog for sit Bryst,
 Han greb hans Haand og sagde
 Med dybt bevæget Røst:

„Du kjender denne Frøken?
 Jeg seer og aner Alt!
 Det knuger haardt mit Hjerte,
 Hvad Du mig har fortalt
 Om Konge og om Dronning,
 Om Ellen — Nu velan!“
 — Her svøer han en Eed, —
 „Jeg taer fat, som jeg kan!

Dit Ansyn og din Stemme
 Og Alt, hvad Du har sagt,
 For Diet har fremmanet,
 Hvad til Glemsel længst var lagt.
 Du skal min Tanke høre,
 Og mine Syner see,
 Og hvad saa Tiden fordrer
 Af os Begge, — det skee!

Men først Du tage Føde,
 Og dernæst tage Ro;
 Du er saa bleeg om Næbet
 Og staaer slet paa dine To!"
 Saa førte han ham ind
 I det fredelige Huus
 Og satte for ham Ost og Brød
 Og Vand i et Kruus.

Heel hyggelig var Gellen
 Med Bord og med Stol,
 Ind paa det lave Leie
 Straaled den unge Sol.
 Paa Bæggen hængte Skjægers Skjold
 Som i et Krigertelt,
 Med sneehvide Ibkal
 I det søblaae Felt.

I Vindvet stode Urter
 Og duftede sødt;
 Paa Krusemynten ghyged
 En Dompap sig blødt.
 En Hjelm der laae i Krogen,
 Og den sribede Kat
 Sig Leie havde redet
 I den hamrede Hat.

Paa Straasækken kasted sig
Ung Strange da paastand;
Ham Sønnen hurtigt førte
Til Drømmenes Land,
Hvor venlige Alfer
Fløi ud og fløi ind,
Dg styrkede hans Hjerte
Dg muntrede hans Sind.

Men ude paa Bænken
Under skyggefulde Træ
Den Gamle sad alene
Med Haanden paa sit Knæ;
Han ordned sine Minders
Bildtslyngede Gang,
Mens Kildespringet risled
Dg Droslerne sang.

Hr. Peder Jernskjæg.

Den Eftermiddags Luft
 Var saa lummer og saa heed,
 Den lune Varme sank
 Mellem Træerne ned;
 Graasløret var Himlen,
 Der røstes ei et Blad;
 Som i Forventning, stille
 De Smaafugle sad.

Stærkt dusted Gjedeblandet,
 Og med enkelte Dvæf
 Lod Frøerne sig høre,
 Mens overgiven fjæl
 De Myggesværme dandsed,
 Og med vaersomme Skridt
 I Krat sig Ræven listet
 Og vendte sig tidt.

Paa Bænken hos den Gamle,
 Støttet mod Egens Bul,
 Rysødt og qvil sad Strange
 Og saae forventningsfuld
 Paa Oldingens Dine
 Og lytted til hans Røst,
 Mens Taler bold fremvælded
 Af hans mægtige Bryst:

„En taarnet Borg der ligger
 Paa den nordlige Ryst;
 Bildt Havets Bølger bryde
 Mod Alintens nøgne Bryst.
 Af Skov man øiner Intet,
 Men desto mere Sand;
 Der blev jeg født og baaren
 Og gjort til en Mand.

Det Første, som jeg lærte,
 Var at svømme som en Fisk,
 At roe med tvende Arer
 Og i Rulingen friff
 At stille mine Seil
 I den rigtige Skif,
 At paafe Gjøs og Skjøde
 Og styre paa en Prik.

Det Første, som min Fader
 Mig gav, det var et Sværd.
 Han sagde: „Brug dit Bærg
 Kun udi ærlig Færd!
 Men hug da ogsaa til
 Uden Lempe, saa brav,
 Alt Himmels og Helveds
 Kan gjenlyde deraf.

Han sagde: „Vil Du kæmpe
 Som en rigtig Dannemand,
 Som Ulven, den glubste,
 Du dristigt gribe an.
 Og skal en Strid udfægtes
 Imellem To og To,
 Forsvar Dig uforsædret
 Som Mosens vilde So;

Men hvis ud af en Træfning
 Tilbage Du vil,
 Saa lær af røden Ræv,
 Thi han er snu og snild;
 Dog aldrig maa Du vende
 Din Fiende Ryggen, før
 Du veed, Du kan ham møde
 Gjennem en anden Dør.

Ei Gjækkes Spot Dig røre,
 Men taal ei nogen Skam;
 Betroe Dig ei til Manden,
 For Du har prøvet ham;
 Stol ei paa Konge-Løfter,
 For Du kan see din Løn;
 Troe ei paa Qvinde-Dine, —
 Det duer ei, min Søn!“

Da saa min Fader døde,
 Blev jeg rigtigt kastet om
 Fra Frænde og til Frænde;
 Men hvorhen jeg saa kom,
 Min Legeplads var Søen,
 Og Faren var min Ven,
 Og vi blev følgesvende
 Og skiltes ei igjen.

Kong Bolmer kunde virke
 Den allerfineste Bæv,
 Skarpoiet som en Glente
 Og snu som en Ræv.
 Han brugte stærke Arme,
 Saa hyred han da min,
 Til Høvidsmand han gjorde mig
 Alt paa den salte Rhin,

Hos Vender og hos Holster,
 I Øst og i Vest
 Tidt kom jeg med min Skude
 Som ubuden Gæst;
 Og Lyffens Bør mig føied,
 Paa Kyst og i Havn
 De deres Glutter aved
 Med Jernstjæggens Navn.

Til Gulland selv jeg førte
 Hans Folk og Skib dengang,
 Da Bisbys Mure revned
 Og Portene sprang,
 Da Krammerne til Løsning
 Deres Kander og Stob
 For Dankongens Fodder
 Maatte lægge i Hob.

Med de vendiske Hunde
 Jeg stadigt holdt Kuur.
 Saadan med trende Skibe
 Engang jeg laae paa Luur
 Paa Kysten ved Bismar
 Med et Par hundred Mand;
 Da lod jeg mig en Morgen
 I Tollen roe til Land.

Med mig var da Jens Due,
 En smuk og lystig Fyr.
 Jeg vilde see min Leilighed,
 Han søgte Eventyr;
 Og dem fik vi da nok af,
 Thi knap var vi paa Strand,
 En stadselig Godmorgen
 De bragte os paaftand.

Vel mine fire Gutter,
 Jens Due og saa jeg
 Slog fra os, som vi kunde,
 Og lysned paa vor Bei;
 Men de var os for Mange;
 Sex magte ikke stort
 Mod en tre, fire Sneje, —
 Den Regning let er gjort.

Tre faldt af mine Svende,
 Een sprang i Jollen ned;
 Os andre To paa Slæbetoug
 Til By de trak afsted.
 Os begge der de kasted
 I et nederdrægtigt Hul,
 Der laae vi flere Dage
 Og døied Sult og Kuld.

Jeg bad til vor Frue
 Og til Sancte Crispin,
 Jeg loved mig det hellige
 Blod i Schwerin;
 For Faste sørged Slutteren,
 Det var hans mindste Kunst, —
 Men al min Bøn og Faste
 Var platud omfonst.

Men Junker Jens Due
 Han vidste bedre Raad;
 Han tænkte saa, her hjælper
 Hverken Bøn eller Graad.
 Han stoled paa sit Melkebrøds-
 Ansigt, den Hvalp!
 Han byggede paa Qvinder,
 Og den Gang det hjalp.

Han saae paa Fogdens Datter,
 Hun var en Bæret; let;
 Han sagde: „Jeg nu reder
 Os ud af dette Net!“
 Naar saa hun rakte Føden os
 Ind ad den snevre Glug,
 Han stod der, og hun saae,
 Hvor han var ung og smuk.

Saa hvistend han til hende,
 Mens smidskende han saae
 I hendes brune Dine
 Og hun i hans blaa.
 At Saadant nu kan virke
 Og som en Trolddom slaae,
 Er Noget, som jeg aldrig
 I mit Hoved kunde faae!

Det var en evig Hviilen
 Mellem hende og ham;
 Men Intet jeg begreb,
 Skjøndt jeg Følgerne fornam.
 Vorherre selv maa vide,
 Hvordan han bar sig ad;
 Thi Lænkerne blev løste
 Og vi fik bedre Mad.

Ja, stundom selv hun aabned
 Bort jernbeslagne Buur,
 Og Jens fik Lov at tage
 I friske Luft en Tuur.
 Da tænkte jeg, som billigt,
 Nu render han sin Bei;
 Den, som betaler Gildet,
 Det bliver nok mig.

Men nei! En Aften kom hun
 Med Suk og sagte Graad
 Og hvæstede: „Kom! Ved Stranden
 Der ligger nu en Baad,
 Som jeg har Eder maget,
 Jens Due! kom, afsted!“
 Da sagde han: „Nei, stop lidt!
 Min Staldbroder med!“

Jeg traadte ud paa Gangen
 Og lod de andre To
 Med megen Suk og Rysen
 Tage Afsted i Ro.
 Der blev da givet Løfter
 Og der blev taget Sed!
 Tilfidsst jeg maatte nødes
 At forstyrre deres Fred.

Jeg tog min unge Due
 Og slængte som en Sæk
 Ham over mine Skuldre
 Og gif fra Fængslet væk;
 Og som jeg ned ad Gaden gif,
 Saa brugte jeg Mund,
 Jeg bandede paa Vendiff
 Den drukne Fyldehund;

At jeg ham maatte slæbe! —
 Og saa bar jeg ham ned,
 Hvor Tollen var mig anvist
 Ved den slummende Bred.
 Ud sprang vi saa Begge
 Og tog paa Naren fat,
 Og haled af alle Kræfter
 Ud i den sorte Nat.

Saa gif det hele Matten;
 Da det gryede ad Dag,
 Jeg maatte roe alene,
 Thi Duen var for svag.
 Til Tøninger og Mærker
 Jeg kjendte meer, end han.
 Ved Solfald da vi stige
 Paa Fakkebjerg i Land.

Til Sjælland kom vi atter;
 Der blev jeg dog kun kort.
 Jeg kunde ikke rigtigt
 Fordøie denne Tort.
 Saa rustede jeg Skibe,
 Saa samlede jeg Mænd,
 Saa bragte jeg de Bønder
 En Tak for Sidst igjen.

De Dage svandt saa hurtigt,
 De bleve til Nar,
 Lidt efter lidt sig stænked
 En Sneeflok i mit Haar.
 Men Verdens Færd ei kunde
 Forstyrre Sindets Ro;
 Og endnu er jeg stærk
 Som en Bjørn, maa Du troe.

Den Tid Kong Bolmer døde,
 Og Datteren tog fat
 Saa kjæk som en Løvinde
 Og snedig som en Kat,
 Da havde jeg mig vundet
 Baade Hæder, Gods og Guld,
 Og Fru Margrethe var mig
 Heel naadig og huld.

Hun sagde: „See, Hr. Peder!
 I er mægtig nok og riig,
 Men at I er alene,
 Ei længer sømmer sig.
 Ei bør med Ier udsuffes
 Den adelige Wit;
 Jeg har Ier valgt en Hustru,
 Som vil passe Ier ret.

Det er Frøken Marri Skave.
 Hun er af fornem Slægt,
 Hun har et yndigt Ansyn
 Og Rister, som har Bægt.
 Hun kommer nu fra Skaane,
 Fra Hr. Jens Dues Gaard,
 Hvor frændeløs hun hidtil
 Har tilbragt sin Vaar!"

Hvad skulde jeg vel gjøre?
 Naar Dronninger de vil,
 Saa er der ikke Noget
 At sige dertil.
 Jeg lang Betænkning hader,
 Jeg handler helst i Fart,
 Og saa var snart det Hele
 Baade klappet og flart.

Jeg saae den unge Pige da
 Paa Dronningens Ord;
 Hast tyktes hun mig for lille,
 Da jeg selv er saa stor.
 Hun var saa let som Edderduun,
 Saa smidig som en Vaand,
 Jeg kunde hende baaret
 Som et Barn paa min Haand.

Og deilig eller ikke —
 Det var mig lige kjær.
 Jeg gjorde, som min Dronning
 Havde budt og begjært.
 Jeg beilede og fik et Ja,
 Dertil en gylden Ring; —
 Det Hele gik saa let og glat,
 Som det var Ingenting.

Fra Skaane var hun kommet,
 Og knap otte Dage svandt,
 Saa havde Kirken signet alt
 Den Pagt, som os bandt.
 Med Fryd og megen Gammen
 Til min Stammeborg vi foer,
 Og satte, som man siger,
 Fod under eget Bord.

Som ret og rigtig Kvinde
 Sig egner og anstaaer,
 Var hun siirlig og høvisk
 Og venlig som en Baar.
 Heel ydmag og besfeden
 Hun modtog og hun gav;
 I Fædebuur og Stegers
 Var hun ogsaa flink og brav.

Ja, Alles Dine smiled,
 Hvorhen hun saa kom,
 Thi ret som Solen var hun
 Velgjørende og from.
 Ved hendes Dør tog Sæde
 Af Stoddere en Flok;
 Og jeg lod hende give,
 Thi vi havde jo Nok.

Ei Tidskort vi mangled;
 Mangen Nabo kom til Gæst,
 Mangen Leger og Gjøgler
 Med sin Karre og sin Hest.
 Hun sang til Luthens Strænge
 Og slog i Tavl saa qvif,
 Og pyntelig og ærbar
 Med mig til Messe gif.

Men længe stod det ikke saa, —
 En Maaned eller to —
 Jeg kunde ikke døie
 At ligge der i No.
 Giheller Fru Margrethe,
 Lod mig længe sidde fri; —
 Hun havde jo saa Meget
 At tage Hænder i.

Saa spændte jeg mit Harnisk
 Og gjorded Sværd og Dolk,
 Gik Skuderne fra Beding
 Og hyrede mig Folk.
 Jeg sølte atter Bølgen,
 Hvor under mig den sprang,
 Jeg hørte Vindens Fløiten
 Og Stormfuglens Sang.

Jeg heised mine Seil
 Og stod fra Havn til Havn,
 Hvor Dronningen mig sendte;
 Jeg prented hendes Navn
 I mangel stridig Pande,
 Som havde det forgjæt,
 Og gjorde, liig en Fisker,
 Mangel dyrebar Dræt.

Syv Gange havde Maanen
 Sin blege Fakkell tændt,
 Det led vel henad Vinter,
 Da var mit Arbeid endt.
 Jeg styred ind i Havnen
 Ved Drethings Borg
 Til Dronningen; og her først
 Begyndte min Sorg.

Saa snart jeg fik sat Guden
 Paa tørre Grund igjen,
 Min Fred og min Freidighed
 Var reent som veiret hen.
 Min Himmel blev saa lummer,
 Og Ekker vælted op
 Som de, der nu sig leire
 Her over Skovens Top.

Man nævnte knap min Hustru,
 Og da med Lempe kun,
 Som ei de kunde gjenne
 Et Smil fra deres Mund;
 Alvorligt, som af Medhynk,
 Halv paa Skulderen man drog,
 Selv Dronningen taug stille, —
 Og jeg blev lige flog.

Man meldte mig forsigtigt,
 Som var det en Sorg,
 At unge Fru Marri
 Nys paa min fjerne Borg
 Mig havde født en Datter, —
 At det var kun som saa
 Med Modren, og at endnu
 Inden Kirke hun laae.

Og Alt, hvad de fortalte,
 Var stillet op med Kunst;
 Og Alt var som indhyllet
 I en giftig, dunkel Dunst,
 Der knugede mit Hjerte,
 Forvirrede mit Sind,
 Saa jeg tilsidst ei vidste
 Hverken ud eller ind.

Jeg gik i denne Taage
 Forvildet om; men snart
 Fru Ida Grubbes Lunge
 Mig gjorde Alting klart.
 Ret som en vindtør Tolle
 Med spruffet Bord og Bræt,
 Den Frues runkne Hjerte
 Gi kunde holde tæt.

Hun bød mig til sit Kammer,
 Hun bad mig sidde ned;
 Hun dreied sine Dine
 Af sær Medlidenhed.
 Med alle Sorgens Fagter,
 Med Taarer og med Suk
 Hun lod mig klarligt vide,
 Hvor Taalmodighed er smuk.

Som den bedste Munk hun præked
Om et forsonligt Sind;
Om Pligt, om Synd, om Ære
Hun vædede sit Spind.
Sidst kom da om Fru Marri
Den Hemmelighed ud:
Hun var Jens Dues Slegfred,
Kort før hun blev min Brud.

Jens Dues Ord og Miner,
Naar der om mig blev talt,
I Fruens kloge Mening,
Harde bekræftet Alt.
Og da jeg rynked Banden
Og stammed Tvivlens Ord,
Saa blev hun rød i Kammen
Og arrig hun svor:

„At i en Kjede Marri har
Et Kors med Stene blaae,
Hvori, heel stierligt flettet,
En fulsort Haarlok laae.
Jens Dues Haar, som Ravneshjer,
Var glindsende og blødt,
Som Røvens Bælg mit Hoved
Stridhaaret var og rødt.

Saa fik min Viv sin Skjændsæl
 Skjult med en Brudefrands,
 Og Ungen hift i Buggen
 Var ikke min, men hans.
 Hun meldte mig det Hele,
 Hun fandt det ikke ret,
 At Qvisten, den uægte,
 Indpodedes min Aet!" — —

— Hvis før jeg var for selvskog,
 Saa blev jeg nu en Nar;
 Var før jeg for koldfindig,
 Nu rasende jeg var.
 Jeg slog i Bord, saa Glas og Stads
 I Kammeret fløi rundt,
 Jeg skreeg saa vildt af Smerte,
 At Fruen fast fik ondt.

Først nu jeg Daare fatted,
 Hvad en Hustru ret er værd;
 Først nu jeg syntes føle,
 At en Qvinde var mig kjær.
 Først nu jeg kunde tænke
 Paa min kommende Aet;
 Først nu mit Skjold mig straaled,
 Da det havde en Plet.

Dog pludselig jeg taug.
 Jeg holdt tilbagetrængt
 Min Smerte, liig en Tiger
 I Jernburet stængt.
 Den forskrækkede Frue,
 Den Fromme, jeg forlod,
 Og listed mig til Stalden
 I taus fortvivlet Mod.

Som i en Ruus jeg svang mig
 Paa første, bedste Hest,
 Og skyndte mig fra Borgen
 Som en forhaanet Gæst.
 Saa reed jeg uden Tanke,
 Uden Hvile Nat og Dag,
 Og standsede ved Aftentid
 Nær ved mit eget Tag.

Bed Borgeled min Ganger
 Jeg stillede ved et Træ;
 Den stønnede og den segnede
 Paa Græsset i Knæ.
 Og op ad Bindeltrappen,
 I Ridderjalen ind
 Halv svimlende jeg vankede
 Med usikre Trin.

Til Kammeret jeg naaede
 Fortumlet og ør,
 Med skjælvende Hænder
 Jeg aabnede den Dør.
 Ved Lampens Lys en Seng
 Og en Bugge jeg saae;
 En slumrende Baageqvind
 Paa Løibænken laae.

Jeg stod ved hendes Leie!
 Paa Bølstret fint og hvidt
 Med foldede Hænder
 Hun slumrede saa blidt.
 Da aabned hun sit Die,
 Og hendes Rødselsblik
 Skarpt gjennem mit Hjerte
 Som en Lynstraale gif.

Jeg mine Arme slynged
 Omkring den spæde Krøp,
 Fra Bølster og fra Hynder
 Jeg løfted hende op;
 Jeg kysed hendes Pande,
 Hendes Mund, hendes Kind,
 Jeg tryffede mit Ansigt
 Mod hvide Skulder ind.

Kan Elskov da og Omhed
 Og det grusomste Had
 Saalunde smelte sammen
 Og som Søstre følges ad?
 Som i rasende Harme,
 Som i sødeste Lyst,
 Vildt knugede jeg hende
 Til mit pandsrede Bryst.

Ikkun et Suk hun aanded,
 Et undertrykket Skrig, —
 Saa lagde jeg paa Sengen
 Min unge Hustrues Liig.
 Banvittigt mine Dine
 Frem og tilbage foer,
 Efter et andet Offer
 De rendte paa Spor.

Men tom var nu Buggen,
 Paa Gulv den væltet laae,
 Og Qvinden var forsvundet.
 Ved Dørens Laas og Slaa
 Hun, flygtende, forsigtigt
 Havde spærret mig Bei.
 Let kunde jeg brudt ud,
 Men jeg gjorde det ei.

Gid jeg den Barnepige
 Jer Die maatte faae,
 Jeg hende skulde kjende,
 Ihvor jeg hende saae.
 Hun ægted nok en Tæger; —
 Hun gav maaskee mig Trøst,
 Eller stødte end dybere
 Mig Smertens Pæl i Bryst!

Paa Gulvet jeg mig satte;
 I begge Hænder skjult
 Jeg lagde mit Hoved —
 Det var som tomt og huult.
 Der sad jeg da saaledes
 Een Dag og een Nat;
 Da var min Styrke knækket
 Og min Villie mat.

Paa Bord de hende strakte
 Og klædte hende paa;
 Bleeg, med de hvide Klæder
 I sorte Skrin hun laae;
 Med Bierand og Kerter
 De Munke skreeg og sang,
 Og taus jeg hende fulgte
 Paa sidste Kirkegang.

Jeg aldrig Barnet flued;
 Min Borg den staaer forladt,
 Der Uglen rolig bygger
 Ved Dag og ved Nat.
 Igjennem brustne Ruder
 Nu farer Nordenvind,
 I Borggaarden Ræven
 Frit lister ud og ind.

Til Rom gif saa min Vandring
 Og til den hellige Grav;
 De Præster og de Klerke
 Mig riig Afløsning gav.
 Men inderst i mit Hjerte
 Der sittrede en Braad,
 Mod hvis gruelige Smerte
 De vidste intet Raad.

Hjemkommen hid, jeg atter
 I Grinde og Bud
 For Dronningen da søgte
 Paa vante Veie ud.
 Men Østersøens Brus
 Og Kampens vilde Leeg
 Gi døvede den Stemme.
 Som i mit Indre streeg.

Da Fru Margrethe lagdes
 Under Marmelstenen hen,
 Jeg stak mit Sværd i Balgen
 Og forloved mine Mænd.
 Ei gad jeg sætte Foden
 Meer paa mit Fædreslot;
 Til Skovkloster gif jeg;
 Jeg tænkte: Der er godt!

Jeg kasted Hjelm og Harnisk,
 Drog sorten Rutte paa;
 Men alle Munkefagter
 Kunde plat ei forslaae.
 Mit Sind blev meer opirret,
 Og dybere jeg faldt,
 Og bag de qualme Mure
 Var jeg nær blevet kvalt.

Saa lod jeg her i Skoven
 Mig bygge denne Bo;
 Her kan jeg aande, tænke
 Og græmme mig i Ro.
 Jeg mener: Han, som dommer,
 Er mig jo ligenær,
 Om Hvalvingen er steensat
 Eller af Bøgetræ'r.

Men Barnet — det forladte, —
 Saa blev det mig sagt —
 Var hos den gamle Dronning
 I Røgt og Pleie bragt.
 Det er hiin Frøken Ellen,
 Det fagre Rosenblod,
 Der nu saa ydmygt sidder
 Ved den unge Dronnings Fod.

Og det er denne Frøken,
 — Jeg ta'r vel ikke feil? —
 Hviis blide Dine vare
 Dit Hjertes Tryllespeil.
 Nu, hviis til Hjælp jeg duer,
 Som Du siger, Du troer,
 Saa tal, og slaae ei Diet
 Saa undseeligt mod Jord!"

Hr. Strange saae paa Gubben,
 Men mørkt var hans Blik.
 En smertelig Tanke
 Ham gjennem Sjælen gif:
 „Jeg frelse vil min Ellen;
 Men saa jeg hende slyer,
 Hviis ei hun er af ægte
 Uplettet Adelsbyrd."

Med rynket Bryn han talte:
 „Hør Stormen drager frem,
 Oprørets Tunge mumler
 I den fjerne Tordens Hjem.
 En saadan Storm, et Uveir
 I mit Sind Du har reist;
 Som Sivet staaer jeg bøiet,
 Jeg, som altid har kneist.

Mit Hjerter det er hendes,
 Jeg hende kaared ud
 Til Hustru mig at vorde,
 Som nu hun er min Brud.
 Men er det, som Du siger,
 — Den Tanke har vel Vægt? —
 Et Slegsfredbarn ei skjæmme bør
 Min ældgamle Slægt!

Vi leved som to Knupper
 Paa en eenlig Hybengreen;
 Den, som vor Løndom kjendte
 Og saae, det var kun Gen;
 Umælende, men fredeligt
 Det kronede Dyr
 Stod hos, hvergang vi mødtes —
 Som i et Eventyr.

Det var den sidste Aften,
 Da i Rosenlund vi saaes,
 Da løste hun, som ofte før,
 Halskjedens gyldne Laas.
 Hun hængte Crucifixet
 Om Hjortens Hals og loe
 Og sagde: „Han skal smykkes,
 Thi han er os saa tro.“

Da var det, vi blev revne
 Fra hinanden med Magt;
 Og hvordan saa det siden
 Mig gif, har jeg dig sagt.
 Mit Liv man jo lænkede
 Til Hjortens; og at hun
 Forsvundet er, det veed jeg
 Af Folmer Sangers Mund.

Men hende vil jeg frelse,
 Det koste, hvad det maa;
 Og Hjorten vil jeg fange,
 At Korset jeg kan faae.
 Et Middel er mig givet,
 Som jeg Dig har fortalt;
 Til Gurre nu jeg iler, —
 Der klarer sig vel Alt!

„Du siger,“ raabte Gubben,
 „Et Kors med Stene blaae?
 Og Frelserens Billed
 Er meislet ud derpaa?“
 „Saa var det,“ svared Strange.
 „Bed Guds hellige Blod!“
 Hr. Peder skreeg, „Du vækker
 Mig baade Frygt og Mod!“

Imorgen skal Du søge
 Herfra paa Hjortens Spor;
 Hos Jægere, hos Bønder
 Maa Du spørge Dig for.
 Du kjender jo til Tingen,
 Og Du er flink og snild.
 Hos Kongens gamle Jæger
 Jeg da møde Dig vil.

Han boer ei langt fra Borgen,
 I Skoven vild og fri;
 Jeg kjender der hver Stente,
 Hver Steen og hver Sti.
 Der vil vi med hinanden
 Dplægge vore Raad,
 Og der vil vi begynde
 Vor alvorlige Daad.

Endnu engang jeg kaster
 I Verdens Strøm mig ud,
 For Freden mig at fange
 Og vinde Dig en Brud.
 Vi Pigebarnet søge;
 Og er den Rose fin
 En ægte, da — jeg sværger —
 Da skal hun være Din.

Jeg tager Tag i Kongen,
 Jeg holder ham fra Fald;
 Jeg dundrer for hans Dre
 Som dette Tordenskrald,
 Der ruller over Skoven!
 Endnu engang mit Navn
 Skal spørges, før jeg seiler
 Ind i den sidste Havn!"

Her taug Hr. Peder Jernstjæg,
 Han kasted sig paa Knæ
 For Frelserens Billed
 Under det løvrige Træ.
 Han trak i Klokkestrangen,
 Mens der i Bøn han laae;
 Og Begge lod deres Tanker
 Hver sine Veie gaae.

Naar Billien har sig fæstet
 Til et sikkert Maal og Meed,
 Let synke Livlens Storme
 Til Haabets Havblik ned;
 Og derfor kunde Begge
 I den kjølige Bo
 Paa Straasæffen trøstigt
 Sig lægge hen til Ro.

Thi Nattens Stund var kommet,
 Og den lummerhede Dag
 Var endt med vilde Storme
 Og knyttrende Brag;
 Med sused Regn i Strømme,
 Søvdrysende og sval,
 Og langsomt drog Uveiret
 Hen over Skov og Dal.

Paa Herreborgen.

Og det var de Bønder
 I Gensmark By,
 Fra Kalferup og Sipperup
 De jubled høit i Sky;
 Om blomsterklædte Maitræ
 De dandsede i Ring
 Til Fløiter og Fidler
 Med de lystigste Spring.

I Buxer og med Kofte her
 Man unge Løse saae,
 Og lange, føre Karle
 Med Bul og Skjorter paa;
 Mai-Greven og Grevinden
 Med Krands og med Baand,
 Velsminkede og smurte
 De tripped Haand i Haand.

Med sværtet Ansigt Narren
 Saa vever og saa fir,
 Sprang om og gjorde Løier
 Og visted med sin Briy.
 Paa Gjerdet sad med Pose
 En gammel Tiggermunk;
 Paa Sognefogdens Mønning
 Stod Storken nok saa strunk.

Saa trak de ud af Staldene
 Heel mangen smykket Hest;
 I Manken Baand var flettet,
 I Halen Sløifer fæst.
 Rask svang sig da i Sædlen
 Baade Pige og Dreng, —
 Hei! hvor de fløiter hvined
 Til den svingrende Stræng.

De Spillemand red foran
 Maigreven og hans Brud,
 I klaren Solskin Toget
 Smukt gik af Byen ud.
 Til Holmegaard ved Mosen
 Det først skulde gaae;
 Hr. Iver Bugges Godtøl
 De vilde smage paa.

Der kneiser et Steenkors
 Ved Byens søndre Led;
 Der stod nu Junker Strange
 Og hviled sig derved.
 Alvorlig var hans Tanke,
 Og modig var hans Fod,
 Men lige stærkt hans Hjerte
 Og lige frit hans Mod.

Han som en prøvet Jæger
 Havde snuset sig frem
 I Kulspierhytter og
 I Herremandens Hjem;
 Men ikke var han kommet
 Sin Flygtning paa Spor.
 Han havde nu atter styret
 Sine Fjed imod Nord.

Ved Eusaaen ligger
 De Nonners stille Bo,
 Der raadede hans Møster
 I from og hellig No.
 Han havde hende gjæstet;
 Og i en vanlig Dragt
 Havde den fromme Frue
 Sin ædle Frænde bragt.

I grønne Jægerkoste
 Her stod han fri og frank,
 Med Sølvhorn ved sin Høste,
 I Gjorden Daggert blank;
 En sort Baret sad let og kjæk
 Paa rødbrune Lof;
 Sin høire Haand han støtted
 Paa en vældig Tjørnestof.

Med Hu! og Hei! kom farende
 De Bønderes vilde Trop.
 Han vaagned af sin Tanke
 Og slog sit Die op.
 Han hilsede: Guds Fred!
 Og de skraalede: Tak!
 Og Narren kom hen til ham
 Og gav sig i Snak.

„I staar her saa alene!
 Hr. Jæger! kom, følg med!
 Saa skal I see, der vanke
 Adskillig Lystighed.
 Den tykke Junker Iver
 Har deilig Viin og Mad;
 Har I nu Lyst at smage,
 Saa kan vi følges ad.“

Da svarede Hr. Strange:
 „Didhen vil ogsaa jeg;
 Nu ganske jævnt Du ride,
 Saa viser Du mig Bei!“
 Men Narren grinte listigt
 Med sit sværtede Hjæs
 Og raabte: „Heida, Spillemand!
 Spil nu op og blæs!“

Saa holdt han sig tilbage
 Og red kun God for God,
 Mens af og til paa Strange
 Sit Blik han hvile lod.
 Med Get holdt han stille
 Og steg af Hesten ned
 Og hvist: „Volde Jæger!
 Hør, vi maae tales ved!“

J seer mig ud saa ærlig,
 Alt uden Falst og Svig;
 Bredskuldret, høivoren
 J kneiser mandelig.
 Jeg selv er ikkeheller just
 Tabt bag af en Vogn,
 Jeg har saa gode Knokler
 Som Nogen i vort Sogn.

Jeg trænger til en Hjelper.
 Rødtvunget kun jeg har
 Mit røde Ansigt grimet
 Og gjort mig til en Nar!
 Da sendte ham ung Strange
 Et ret alvorligt Blik,
 Og svared: „Siig, hvad vil Du!“
 Og henad Veien gif.

Men Narren kasted Tøilen
 Over Armen, og drog
 Tre alenlange Sukke
 Og sig om Banden tog.
 Og mens de Begge vandred
 Langs Pilehækken hen,
 Han øste ud sit Hjerte
 For sin fremmede Ven:

„Mit Navn er Jens Bode,
 Jeg er en Bondes Søn;
 Til Karen Jeppes beiled jeg
 Alt længe i Løn.
 Bore Fædre og Mødre
 Vare enige med os,
 Paa begge Sider var der
 Baade Penge og Gods.

Til sidste Voldermiøse
 Bort Bryllup skulde staae,
 Og Øllet alt var gjæret
 Og Skinkegryden paa;
 Da kasted Junker Bugge,
 Dette børstede Sviin,
 Sit begjærlige Die
 Paa Kjæresten min.

Men Karen lige deilig
 Og ærbar og tro,
 Hun elsked mig oprigtigt,
 Ud Junkeren hun loe.
 Det hjalp ham ei, han smidsked
 Eller gjorde sig suur;
 Det var, som Binden blæser
 Imod en Kirkemuur.

Som saa hun sad en Morgen
 Paa Marken hos sin Ro,
 Kom Junker Iver ridende
 Med sine Svende to.
 Han havde saa't sin Døvre
 Og hængte som en Sæl
 Paa Hestens Ryg og grinte,
 Rødbliisjet og fræk.

Han hiffede og raabte:
 „Det nytter ei, mit Barn,
 Du slaaer med dine Vinger
 Som en Kramsfugl i Garn.
 Det første Kys jeg tager,
 Det hører mig jo til;
 De andre kan Du give
 Jens Pøde, om Du vil.

Dog gjør Du Dig for musfig,
 Som hidtil Du har gjort,
 Saa skal Du ride Hesten,
 Som staaer ved min Port;
 Den er saa from og stadig,
 Og løbss den render ei.“ —
 Da reiste sig min Karen
 Og vilde gaae sin Wei.

Men Junkren brølte: „Karle!
 Af Hesten strax, tag fat,
 Bind begge Løsens Arme
 Og faae mig hende sat
 I Hullet, hvor hun øiner
 Hverken Maane eller Sol!“
 Da gjorde de to Lømler,
 Som Junkeren beføl.

De grebe plumpt paa hende
 Og tumlede saa vildt,
 At Melkespanden vælted,
 Og Melken blev spildt.
 Min Piges Hænder bandt de
 Med Reb og med Rem,
 Saa maatte hun da løbe
 Mellem Hestene med dem.

Fra den Tid har han hende
 I Mørkestuen holdt,
 Alt under Portens Svælving,
 Hvor der er hundekoldt.
 Om Natten tidt jeg sneg mig
 Til den gittrede Glug,
 Med blødende Hjerte der
 Jeg hørte hendes Suk.

Hver Dag han sender Bud
 For at friste hendes Fred,
 Men altid Budet kommer
 Med den samme Bæfæd.
 Men slaaer hun, som jeg haaber,
 Reent paa Herremanden Brag,
 Træmæren maa hun ride
 I Morgen den Dag.

Til Holmegaard forleden
 Der kom en lystig Gant,
 En Legere, en Synger,
 Med sit Strængespil og Gant.
 Heel vel blev han modtaget,
 De sammen sad og drak,
 Og det var hedt og fedt
 Med Gammen og med Snak.

Men allerbedst som Talsen
 Den gif meest qvis og fiin,
 Saa kom de op ad kjæbles
 Alt over deres Biin.
 Og Enden blev, at Bugge
 Han brølte og blev vred,
 Og lod den unge Gjøgler
 I Kjeldren kaste ned.

Der sidder han hos Karen.
 Men nu er det min Agt
 At faae dem løste Begge
 Bed List eller Magt,
 Imens de Andre dandse
 Og juble og gjør Larm;
 Og dertil kan jeg bruge
 Meer end min egen Arm.

Hvis jeg kan hende frelse
 Ud af Fængsel og Nød,
 Saa veed jeg, hvor mig venter
 Baade Fristed og Brød.
 Den fromme Nonnemoder
 I Suusaa-Kloster hist
 At tage os i Varetægt
 Har lovet mig forvist.

Der faaer jeg Huus og Alger,
 Og er det end kun smaat,
 Under Krumstaven lever man
 Dog sikkert og godt.
 Siig, vil I staae mig bi
 Som ærlig, dannis Mand?"
 Da svared Junker Strange:
 „Jeg vil see, hvad jeg kan!" —

Som saadan de nu taled,
 Gjennem Ladegaardens Led
 De traadte ind og styred
 Til Borgen deres Fjed.
 Her stode alle Heste
 Optømmede i Rad,
 Mens i den indre Borggaard
 Man gjorde sig glad.

Her skingrede Musikken,
 Her svang man sig omkring
 Alt paa de brede Fliser
 Med de faadeste Spring.
 Og Madsvend og Røgter,
 Hver Løs og hver Dreng
 Var ogsaa komne med
 I det lystige Slæng.

Portvægteren, den gamle,
 Som ellers var saa bidst,
 Han fik sig en Svingom
 Med en Malkepige frisk.
 Hr. Bugge stod deroppe
 Med vidtskrævende Been
 Og gloede paa Brimlen
 Fra Trappens høie Steen.

Olfanderne gif ogsaa rundt,
 Og ingen Hals blev tør,
 De drak, saa Panden glødede
 Og Tanken blev ør.
 Hr. Bugge var ei doven,
 Han drak i svære Kluf,
 Saa greb han fat en Ungmø
 Og sprang som en Buk.

Jens Bode og Hr. Strange
 I Porten dulgte stod,
 Jo meer de Andre stœied,
 Jo meer fik de Mod.
 De vare just ved Døren,
 Som til Mørkestuen gik,
 Og saae paa Laas og Skodder
 Med haabløse Blik.

Dog Lykken er os nærmest,
 Naar Noden meest har trængt!
 Med Get Hr. Strange vined
 Bag Portstœien hængt
 Et vældigt Nøglesnippe;
 For at lette sin Krop
 Til Dandsen, havde Vægtren der
 I Hast det slynget op.

Hurtigt og behændigt
 De aabnede det Buur,
 Og Jens steeg ned ad Trappen
 Langs den fugtige Muur;
 Han hentede de Tvende
 Fra det dybeste Hul,
 Mens Strange stod paa Bagt,
 Kjøf og forventningsfuld.

Det vared ikke længe,
 Før Jens kom atter frem
 Med Fangerne bagefter,
 Og gjenned hurtigt dem
 Af Porten ud, fra Broen,
 Ind i den tætte Lund,
 Mens Nøglerne han sænkede
 Paa Slotsgravens Bund.

Saa fulgte han og Strange
 Med iilsomme Skridt,
 Op gif det gennem Skoven,
 — De lyttede tidt; —
 Saa kom de over Basen
 Ved Holmegaard, og her
 Besluttet de at skilles
 Ad sine Veie hver.

Med nedslagne Dine
 Den unge Pige stod,
 Mens ellevild af Glæde
 Hendes Kjærest hviskede: „Mod!“
 Men Strange saae forbauset
 Paa den fremmede Evend:
 Det var jo Holmer Sanger,
 Han mødte her igjen.

„Velkommen,“ raabte Folmer.
 „Saa fanged jeg Her dog!
 Jeg noget Bildt dog bringer
 Hjem fra mit Jægttog.
 Den anden Fugl, Gud bedre!
 Hvor finder jeg vel den?“
 Hr. Strange greb hans Hænder:
 „Vi hjælpes ad, min Ven!

Men siig mig dog, Jens Pøde!“
 Bedblev han og loe,
 „Er dette da hiin Leger,
 Som i Døgnskifter to
 Har siddet med din Due
 I Buur ved Vand og Brød?
 Saa“ — Her afbrød ham Folmer:
 „Snak! det har ingen Nød!

Skynd dig afsted, Jens Pøde!
 Til Klostret gaaer din Vej.
 Hvad Skjebnen mig betroede,
 Jeg ræned det ei.
 Lad Pateren Dig binde
 Med Velsignelsens Baand,
 Og gik saa med din Qvinde
 Kun trøstigt Haand i Haand!“

Jens Bode gråd og taffed,
 Og lille Karen gråd;
 Med glade Hjerter iled
 De gennem Skoven ned.
 „See,“ sagde Holmer smilende,
 „Der gaaer hun med sin Nar!“
 Og stemte hurtigt Strængen
 Paa Cithren, som han bar.

Og da de var alene,
 Han svingede sin Hat,
 Hans Jubeltoner sfingred
 Lydt gennem Busk og Krat.
 Han kysede paa Fingren
 Ad Blomster og ad Træer,
 Han smilede op til Lærken,
 Som til en Hjertensfjær:

„O, Frihed! o, Du søde,
 Min Længsel og min Lyst!
 Opstanden fra de Døde,
 Velkommen ved mit Bryst!
 Udrevet af min Baande,
 Modtag mig i din Favn!
 Saalænge jeg kan aande,
 Lovpriser jeg dit Navn.

Jeg seer de grønne Dale,
 Jeg seer det lyse Blaae,
 De hulde Rattergale
 Jeg atter hører paa.
 Jeg bader mig i Luften,
 Paa Græsset tør jeg gaae,
 Jeg drifter Ruus i Duften
 Af Blomster og af Straa.

Sol kysjer mine Kinder
 Med blide Diekast,
 Og kraftigt Blodet rinder,
 Og Joden træder fast.
 O, Frihed! slip mig ikke,
 Men lad, saa riig som god,
 Mig ved dit Hjerte drikke
 Til hele Livet Mod!"

Saa sang han, mens de iled
 Paa Skovfletten ud;
 De ranke Evende kneiste
 Som Hyrens unge Skud.
 Og da ved Solens Nedgang
 De naaede til en Kro,
 De standsed der og toge
 Forfriskning og Ro.

Eselet.

Under Bissag, ved Huset
 Med Kanderne paa Bord,
 De verled mangt alvorligt
 Og mangt et Skjemtens Ord.
 Da sagde Junker Strange:
 „Fortæl mig, før vi gaaer,
 Hvad gjorde Du Hr. Bugge,
 At han var Dig saa haard?“

Men unge Holmer smidsked
 Og strøg sig om sin Mund:
 „Naa Gud være lovet! her
 Jeg sidder frisk og sund!
 Thi laae jeg end i Mørket,
 Var det min egen Skyld:
 Trød Kjærling ei paa Taaen,
 Og rør ei Mandens Byld.

Vor Dronning — hende glæde
 Guds Engle her og hist! —
 Har sendt mig ud at søge
 Om Jer og om et vist
 Belfignet, deiligt Møbarn,
 Som sad ved hendes Fod;
 Og hendes Grind røgted jeg
 Med Iver og med Mod.

Hos Høie og hos Lave
 Jeg vandred ud og ind;
 Jeg lytted og jeg stirred
 Mig næsten døv og blind.
 Men gaae paa Rævesoffer,
 Det var mig aldrig fjært;
 Thi Barn er i By bært,
 Som det hjemme er lært.

See, naar jeg Narren mødte,
 Da kaldte jeg ham Nar,
 Og Slyngeleu jeg veied
 Og tog, for hvad han var;
 Og gode Ord og onde
 Gif paa selige Svar; —
 Men slikt oprigtigt Hjerte tidt
 Mig bittre Frugter bar.

Til Holmegaard ved Mosen
 Jeg kom paa trætte Fod;
 Det lakked just ad Aften,
 Paa Borgebro jeg stod,
 Og lod min Cither klinge
 Og istemte min Sang,
 Saa fra de røde Mure
 Sig Gjenlyden svang.

Et aabent Vindue faldtes
 Med Junkrens tykke Krop;
 Han vinkede og raabte:
 „Hei, Sanger! kom herop!“
 Deroppe stod i Salen
 Et Bord med Kruus og Fad.
 Han bød mig strax at sidde
 Og drikke og faae Mad.

Jeg lod mig ikke nøde,
 Men satte slur mig ned,
 Og langede til Fadet
 Og gjorde ham Bessked.
 Han spurgte, mens jeg thugged,
 Jeg svarte, mens han drak;
 Ret artig og fornøieligt
 Gik Tiden saa med Snak.

Af Kanderne han skjenked
 Og vi drukke paa Kraft;
 Den spanske Viin løb i ham,
 Som i et Støvleeskaf.
 Men alt som den fik Indpas,
 Saa gif Forstanden ud,
 Og Løgn og Pral der strømmed
 Som Spøl af en Tud.

Hvad jeg ham saa fortalte,
 Det var ham Alt bekjendt;
 Hvad jeg havde døiet,
 Det var ham ogsaa hændt.
 Om Kjemper han fortalte,
 Om Nisser, Trolde og Dværg,
 Om at han selv var ofte
 Indtaget i Bjerg.

At slikt kan være sandt,
 Jeg aldrig nægte vil;
 Dog troede jeg, med mig
 Vilde Fyren drive Spil.
 Tilfidsst han lagde Haanden
 Paa Bug og drog et Suk,
 Og sagde: „Hør nu efter!“
 Og tog et vældigt Kluk.

„J troer ei flige Under?
 J er endnu saa grøn!
 Jeg veed, hvordan flig Bantro
 Kan bære bitter Løn;
 Derom min egen Slægt
 Kan føre Bidnesbyrd;
 Og derfor flal J høre
 Min Faders Egentyr.

Min Fader var en ung Mand,
 Lidt over en Snees,
 Og deilig fom St. Jørgen,
 Hvilket endnu kan fees
 Paa Contrafeiet hiffet;
 Og man har fagt mig tidt,
 At ogsaa mig det ligner,
 Som om det var mit.

Der herfked Riv og Klammer
 Paa den Tid i vort Land,
 Mod Kongens Vælde reifte
 Sig Bonde og Herremand.
 Hans Bud de var for ftrenge,
 Hans Haand den var for tung,
 Han tømte Bondens Lade
 Og Kræmmerens Pung.

Fra Huus og Hjem han Mange
 Ret ubarmhjerligt jog,
 Og Mangen af Forbittrelse
 Fra Land og Rige drog.
 Saa gif det og min Fader;
 Han gjordede sit Sværd,
 I Velskland tog han Hvre
 Udi Kaiserens Hær.

Der fik han da en Fænnik
 Af Anegte tilhest;
 Og de var ilde secte,
 Hvorhelst de kom til Gæst.
 Af Blod de spildte Meget,
 Men samlede meget Guld,
 Snart havde og min Fader
 Faaet Randselen fuld.

Liig Paradis, man siger,
 Er dette velske Land;
 Guldæbler groe paa Træer
 I evig Sommerbrand;
 De Qvinder ere skjønne,
 Og Himlen altid mild;
 Og Vinen, tænkt Jer! Vinen
 Den voger der jo vild.

I samme Land skal være
 En By, Perus ved Navn;
 Paa Bjergetop den kneiser
 Midt i Viinhavers Javn.
 Did kom en sildig Aftenstund
 Min Fader med sin Trop;
 Af første Natteslummer
 Blev Folk da vækket op.

Som nu han stod og tænkte paa
 At faae sig et Qvarteer,
 Han oppe paa en Svale
 En yndig Pige seer;
 Med venstre Haand hun Særken
 Holdt sammen om sit Bryst,
 Paa høire hang en Lampe,
 Der flammede lyst.

Det Syn ham strax bestemte;
 Han bankede da paa
 Med saadan Gjend og Alvor,
 At man maatte ham forstaae:
 Vel kunde han ei tale
 Det Sprog, som der blev talt,
 Men der er visse Tager,
 Som fattes overalt.

Da skød de Glæde fra Døren,
 Da blev han lukket ind;
 Ham førte til et Kammer
 En gammel, runken Qvind.
 Hun peged paa en Seng,
 Der skinned hvidt og smukt;
 Han peged paa sin Mund,
 Og hun bragte Vin og Frugt.

En Enke var den Gamle,
 Det lod hun ham forstaae;
 Alene med sin Datter
 Hun leved saa som saa.
 Var Moderen end guften
 Og pufket og led,
 Saa var der hos den Unge
 Desmeer at frydes ved.

Hun bar en fyldig Fletning
 Med en Sølvnaal udi,
 Med sine sorte Dine
 Hun skued kjæk og fri.
 Paa nette Fødder svæved
 Hendes stierlige Krop, —
 Kort sagt, hun var behagelig
 Fra Taa og til Top.

Naar Krigsmanden raster
 Og lægger Sværd og Skjold,
 Da søger han sin Hvile
 Helst udi Qvinderold.
 Hans flygtige Bolig
 Da bliver ham et Hjem,
 Han nyder Diebliffet
 Og seer ei længer frem.

En Hat med røde Fjedre,
 Et Sværd har altid havt,
 Saalænge Verden staaer,
 En vidunderlig Kraft.
 Og mangan Qvinde lider
 Ret godt en saadan Mand,
 Om hvem hun trygt kan sige:
 Imorgen reiser han!

Min Fader var som Tønder,
 Og Pigen var som Ild,
 Saa det var intet Under,
 At det saadan slog til;
 Hun ei forstod hans Tale,
 Og hendes Maal ei han,
 Men det, som sagt, var Fagterne,
 Hvorpaa det meest kom an.

Han satte dyre Ringe
 Paa hendes Fingre smaa,
 Guldspanger og Coraller
 Han ikke spared paa.
 Med Dine og med Hænder
 Heel veltalende han var, —
 Jeg har vel ikke nødig
 At nævne hendes Svar?

I Viinhaugens Skygge,
 Langs Søens Bred de gif,
 I Kys de sig beruste
 Som den stærkeste Drik;
 De sammen gif til Brønden,
 De sammen gif paa Eng,
 De sammen gif til Kirke,
 Til Bords og i Seng.

Men som det nu var hedest,
 Saa kom Skilsmiesens Dag;
 Og dette var just ikke
 Den Gamle til Behag.
 Hun vilde holde Fuglen
 Saalænge fangen der,
 Indtil de havde plukket
 Den sidste gyldne Fjer.

Saa sagde hun til Pigen:
 „Gak ind, min Datter fin!
 Og hent mig hist fra Hylden
 Den stærke Medicin;
 Det er en lille Flaske,
 Hvis Baand er lyseblaat,
 Jeg troer, det er paa Tide,
 At den kan gjøre godt.

Tre Draaber skal Du dryppe
 I Ungerfvendens Viin,
 Saa skifter han ei Tanke,
 Saa er han evig Din.
 Lad ham kun spænde Sporen
 Og drage bort af By;
 Han komme maa tilbage,
 For aldrig meer at slye.”

Min Faders Hest stod sadlet
 Paa Gaden alt, da hun
 Ham fulgte ud paa Trappen
 Og kyskede hans Mund
 Med Suk og Graad og sagde:
 „Til sidste Valet
 Løsn endnu dette Bæger,
 Det vil styrke Dig ret.”

Han drak; men strax han sølte
 En Kriblen i sin Krop;
 Haar dækkede hans Lænder,
 Hans Drer vorte op;
 Paa begge sine Hænder
 Han ned sig falde lod;
 Som et hvidblieset Efel
 Paa Gaden der han stod.

Forfærdet begge Qvinder
 I Huset flygted ind.
 Den Gamle hvistet rasende:
 „Men var Du da blind?
 Den urette Flaske
 Har Du grebet i Hast!“
 Da vreed de deres Hænder
 Og i Taarer de brast.

Hans Krigskarle samledes,
 De bandede, de skreeg:
 „Hvor er nu vor Høvidsmand?“
 I Huset op de steg.
 Der brød de alle Døre
 Og slog Kister itu; —
 De tvende Qvinder daaned
 Af Angest og af Gru.

Men da de Ingen fandt der,
 Saa red de uden ham;
 Bagefter dem han traved,
 Iført sin Etselsham.
 De greb ham og de læsede ham,
 Hvad ei de bære gad,
 Paa Ryggen, baade Bytte
 Og Bimpler og Mad.

Mens langt ned i Velskland
 Han fulgte deres Tog,
 Sin Flid og Kunst han brugte
 At lære Landets Sprog;
 Og det gik let med Lempe,
 Foruden Riis og Stok;
 Thi havde han ei Mæle,
 Han havde Dre nok.

Den Kaiserlige Krigsmagt
 Den mødtes ved Rom,
 Og da den By var taget,
 Saa vendte den om.
 Den Hob, min Fader fulgte,
 Kom atter til Perus;
 Den gjorde Holdt og rasted der
 Ved Kande og ved Kruus.

Dg mens den drak og jubled
 Den vilde Ryttertrop,
 Han sled sig løs i Stalden
 Dg sparked Døren op,
 Dg traved hen i Gaden,
 Hvor han havde lidt den Tort;
 Han vilde see sin Skjønne,
 Før reent han maatte bort.

Han Huset fandt. Paa Svalen
 De tvende Qvinder sad;
 Een syseled med en Haandteen,
 Een væved udi Lad.
 Anap stod han der, før Pigen,
 Rød af Vengstelse og Skam,
 Stødte til sin Moder
 Dg raabte: „Seer Du ham?“

„Mit Hjerte!“ svared Herren,
 „Nu har han det saa godt,
 For Du ei kunde skille
 Det Røde fra Blaåt!“
 „Dg er der,“ spurgte Pigen,
 „Ei Raad, ham frelse kan?“
 „Jo, naar han æder Lilier,
 Han vorder atter Mand!“

Han rystede sit Hoved
 Og stønned sit I—ah!
 Hvor skulde han paa den Tid
 Faae hvide Lilier fra?
 Da faldt hans Die netop
 Paa en Apothekers Bod,
 For Bindvet hvide Lilier
 I trende Potter stod!

Flur steiled han paa Bagbeen,
 Efter Dyrets Natur,
 Og støtted begge Hove
 Paa Apothekets Muur;
 Sin Hals saa lang han strakte
 Og stak sin Mule op,
 Og aad de tvende Lilier
 Med Rod og med Top.

Men knap var Liliesaften
 Redgledet i hans Bug,
 Saa fik han atter Hænder
 Og Fødder til sit Brug.
 Han reiste sig og stod der,
 En Ungersvend rank,
 Med røde Hjer i Hatten
 Og Brystplade blank.

Den Gamle og den Unge
 De skreeg ved dette Syn,
 De styrted ind forvirrede
 I Huset, som et Lyn.
 Paa Flugt var ei at tænke;
 Bybunden tog dem fat,
 Og Dommeren fik Retten
 End samme Aften sat.

Den Gamle Alting nægted,
 Den Unge ligesaa;
 Men da man saa fik lagt dem
 Gode Haandsfruer paa,
 Kom Sandheden for Dagen,
 Og Sagen saa blev endt,
 At Løsen gik i Kloster,
 Og Heren hun blev brændt.

Nu tog min Fader Orlov;
 Efter denne slemme Spads
 Var det ham ikke længer ret
 I Velskand tilpaa.
 Han kom her hjem til Gaarden,
 Han gisted sig og fik
 En Søn, som skal ham ligne
 Til Punkt og til Prif.

Siig, hover I at trivle,
 At min Faders Sagn er sandt?
 I troer dog ei, vi fare
 Med Løgn eller Lant?
 Selv var han blandt de Bantroe,
 I Eselsammen bragt
 Han fik først rigtig Troen
 Paa det Hemmeliges Magt!"

Hr. Bugge taug og pusted
 Og stirred over Bord,
 Som vilde han med Diet
 Oppluge mine Ord.
 Jeg svared: „Gjerne troer jeg,
 Hvad I berettet har,
 At Eders salig Fader
 I Belskland Esel var.

Men," vedblev jeg dumdriftig
 Og kaad af hans Viin,
 „I Eders Skjold I fører
 Et halvt blodigt Sviin;
 Hvi har I nu ei føiet
 Et heelt Esel til?
 Det, synes mig, har Skjebnen
 Beviist Jer, at den vil."

Da grinte Hr. Bugge,
 Saa det fluffed i hans Bom.
 Men da han lidt til Mande
 Og Befindelse kom,
 Han langsomt og alvorligt
 Gjentog min løse Snak;
 Han anede da Braadden
 Og følte, at det staf.

Han bed i sine Negle,
 Han rynkede sit Bryn,
 Hans rullende Dine
 Mig sendte Lyn paa Lyn.
 Og saa kom Tordenen!
 Han slog i Bord saa fast,
 At Randerne de dandsed; og
 Han reiste sig i Hast.

Han fik to lange Regler
 I Hallen indkaldt.
 „Nu skal I,” skreeg han, „saa
 Eders Haansord betalt!
 Min Viin I thylled i Jer,
 Og syntes nok saa glad!
 Saa det er Eders Maade
 At sige Tak for Mad!

Rast flug ham ned i Taarnet,
 Der er Plads nok til Glee!"
 Saa foer de Bengler paa mig
 Saa grovt, som man seer
 To Rjoterhunde ruske
 Kaninens hvide Skind;
 Og slængte heel uhøvisk mig
 I Mørkestuen ind.

Lidt ør og ganske blændet
 Jeg stod og famled der.
 Lidt efter lidt det lysned,
 Og ved det svage Skjær
 Den lille, ranke Pige
 Med bleget Kind jeg saae
 At rave hen imod mig
 Paa det raslende Straa.

Men Freidigheden flygter
 Saa let ei fra mit Bryst.
 Jeg tog den Lilles Hænder
 Og præked hende Trost.
 Jeg redeligt deelte Galmen
 Og redte mig en Seng
 Fra hendes fjernt; thi, vil jeg,
 Min Dyd kan være streng.

En Kruffte Vand vi havde,
 Dertil lidt daarligt Brød.
 Naar saa vi drak og spiste,
 Hun dækked paa sit Ekjød.
 Der var jo deilig kjøligt,
 Og Straaet var ret frisk; —
 Saaledes jeg og Karen
 Holdt sammen Dug og Disk.

Men det var saa det Hele!" —
 Her maatte Strange see.
 „Saa gid jeg," raabte Folmer,
 „Ret aldrig Frelse see,
 Om ei fra mine Hænder
 Hun gif saa reen og skjær,
 Som den straalende Lillie,
 Den I har saa kjær!

Og hende maae vi søge!
 Vi hende frelse maae;
 Jeg aldrig meer for Dronningen
 Før stedes eller staae,
 Før atter jeg har føiet
 Den Blomst til hendes Krands!"
 Da jussked Strange: „Folmer!
 Gi før til Sancte Hans!"

Han talte om Gulika.
 Om Rhitra meldte han,
 Han sagde af Hr. Peder,
 Den vældige Mand.
 „Kom lad os vandre! Jorden
 Mig brænder under mit Fjed!“
 Saa stod de op og ginge
 Gjennem Huulveien ned.

Alt Solen var til Hvile,
 Og over det dunkle Blaae
 De evigklare Stjerner
 Høitideligt mon gaae.
 Hr. Stranges Hjertestrænge
 Var dybt alvorligt stemt;
 Men Holmer Sangers Tanke
 Var altid fuld af Skjemt.

Det lød i Stranges Indre!
 „Hvis nu ei Rhitras Ord
 Kan lede mig til Ellen
 Og paa Kronhjortens Spor,
 Hvor skal jeg da vel løse —
 Hvor skal jeg da vel naae —
 Den Knude tætningslyngget,
 Det Maal, jeg styrer paa?

Hvis ikke Crucifigret,
 Som hendes Moder bar,
 Som Ridderen nu haaber,
 Kan yde Trøstens Svar;
 Jeg kjøber Pigen ind
 I et fornemt Klosters Skjød,
 Og søger fjernt fra Danmark
 Forglemmelse og Død."

Og det var Folmer Sanger,
 Han talte til sig selv:
 „Mig Andres Hjertesorger
 Henskyller som en Elv.
 Velan, jeg Strømmen følger,
 Hvorhen den tager Fart,
 Alt jeg kan atter skue
 Min Dronnings Afsyn snart."

Som efter Musen Ratten,
 Som Ungmø efter Dands
 Jeg længes efter Natten,
 Der gaaer før Sancte Hans;
 Da skal jeg Uglen fange,
 Da skal jeg Inger see,
 Da skal vi gjøre mange
 Tusind Løier og lee!"

Saa fulgtes de med Joden,
 Men ei med Tankens Gang;
 Den Enes var en Grublen,
 Den Andens var en Sang;
 Indtil ved Dag de naaede
 Til Skovens Rand, og saae
 Paa Ageren tilhøre
 En Rudel Krondyr staae.

I den tidlige Morgen,
 Som det er Dyrets Skif,
 De langsomt græssende
 I unge Vipper gif.
 De dukkede mod Jorden,
 De kneiste saa igjen,
 Og stirrede med Undren
 Paa de Vandrende hen.

Men forrest i Flokken
 Der hævede sig Een,
 Den største af dem Alle
 Med hastet Tak og Green;
 Hængt om den stride Manke,
 Foran paa dens Bryst
 Et Guld kors fremviste
 Alverdens Haab og Trøst.

Ung Strange hvisted: „Stille!“
 Men næppe var det hørt,
 Bort blev som af en Stormvind
 Den hele Rudel ført
 Genover grønne Slette,
 Paa den fjederlette Klov
 Igjennem Mosens Eller
 Og ind i tætte Skov.

Men Strange raabte: „Følmer!“
 I følge mig nu ei!
 Gaf I til Jægerhuset
 Den gjenneste Vei.
 Der mødes vi!“ Og hurtigt
 Over Marken han foer,
 Og fulgte usfortrøden
 Sin Skjebnes vilde Spor.

„Til Lykke!“ raabte Sangeren
 Og svingede sin Hat.
 Glink skred han hen ad Stien
 I det skyggende Krat.
 Hans Hjerte havde Binger,
 Hans Gang var som en Dands,
 Hans Tankers Række var
 Som en broget Urtekrands.

I Jægerhuset.

En Rast fra Kongeborgen
 Der ligger en 'aaben Plet
 I Skovens Dyb, af Hassel
 Og Bøg omgjerdet tæt.
 Der Bogfinken quiddrer,
 Der synger sorten Stær,
 Og Bildanden pladsker
 I det krusede Kjør.

Hen ved den ene Side
 En Jægerbolig staaer,
 Straatakt med spidse Gable,
 Og rundtom Huset slaaer
 Et Gjerde sig af Hvidtjørn
 Ret som en fyldig Arm;
 Den vilde Humle kravler
 Henad den runde Arm.

Der er saa eensomt, stille,
 Over den dybe Dam
 Kun af og til kan høres
 Hunrævens hæse Glam.
 Paa Engen Storken spanker
 Alvorligt og strunkt,
 Høit under Skyen fredser
 Guldørnen som et Punkt.

Det var saa henad Middag
 Paa St. Albani Fæst,
 For Jægerhusets Gjerde
 Der vrinsked en Hest;
 En nordfrisisk Kleppert
 Graaskimlet og frag,
 Den stolteste Rytter
 Den bar paa sin Bag.

I Sædlen sig hæver
 En mægtig Rjæmpefrop;
 I Staal saa er den smeddet
 Fra Taa og til Top;
 Det blanke Pandser dækkes
 Af en Munkeskutte bruun,
 Paa Brystet følger Skjægget
 Saa hvidt som Svaneduun.

I Skjold den hvide Iskal
 Svømmer i det Blaae;
 Syv grønne Paasjedre
 Over Hjelmkammen staae.
 Bed venstre Side dingler
 Det drabeligste Sværd.
 Han raabte, saa det gjalded
 Høit mellem Skovens Træ'r:

„Hei, er her Nogen hjemme?“
 Da aabnedes et Led.
 Ud treen den gamle Jæger
 Og sagde: „Guds Fred!“
 Men da han saae ret nøie til,
 Saa slog han Haand i Haand,
 Og raabte: „Bed St. Hubert!
 Nu seer jeg nok en Aand?”

Er det Jer selv, Hr. Peder!
 Med Kjød og med Blod?
 Saa vær mig da velkommen,
 Velsignet Eders Fod,
 Som træder paa min Tærskel!
 Kom, hvil Jer paa min Bænk,
 Og saae en Bid til Etyrkning
 Og til Velkomst en Skjenk!”

Den gamle Herre svang sig
 Som en Yngling af sin Hest,
 Og sagde: „Først vi sørge
 For den firbeente Gæst!“
 Han Hovedlad og Sadel
 I Hast da smøged af;
 Med Brinssen søgte Hesten
 Til Engen da i Trav.

Det var Hr. Peder Jernskjæg,
 Han længtes efter Helm,
 Han fulgte ind i Haugen,
 Tog af sin sorte Hjelm.
 Dybt maatte han sig bøie
 For at komme under Tag;
 Han hængte der sin Jernhat
 Og sin Dyrendal paa Knag.

Den Jæger bredte Hynde.
 Men Alt som der han sad,
 Ind traadte Husets Qvinde
 Med Dug og med Fad.
 Da raabte brat Hr. Peder:
 „Saa hjælpe mig St. Georg!
 Den sidste Gang jeg saae Jer,
 Var paa min egen Borg!“

Sig ydmygt Qvinden neied
 Og rødmed under Liin,
 Og hendes Die fyldtes
 Med en Dugperle fiin.
 Hun hvissed ganske sagte:
 „Jeg mindes nok den Stund!“
 Taus stirrede Hr. Peder
 Med et bittert Smil om Mund.

Han fulgte med sit Die
 Den gamle Kones Gang,
 Imens hun stille sysled
 Og bredte Dugen lang.
 Han greeb, som i Tanker,
 Et Kruus, hun stillede hen,
 Og dreied det i Haanden
 Og satte det igjen.

Det var det bittre Minde
 Fra Dagene, som svandt,
 Der i hans Hjertes Mørke
 Som en Maane oprandt,
 Og klart paany ham viste,
 Hvad Tidens Taage fik
 Halv dult og udslettet
 For hans Tankes trætte Blik.

Saa tyst som i en Kirke
 Der var ved deres Bord;
 Imens de finge Unnen,
 Der høstes ei et Ord.
 Afdækket blev saa Skiven,
 Saa holdt de deres Bøn;
 Da vinkede Hr. Peder
 Den Kvinde ud i Løn.

De satte sig i Haugen
 Paa en Græsbænk, i Læ
 Af Hasler og af Hvidtjørn
 Under et Abildtræ.
 Hun sagde: „Edle Herre!
 Jeg kjender Eders Hu,
 Og hvad Tert Die spørger,
 Vil jeg besvare nu.

Men jeg har ingen Balsam
 For Eders Hjertes Bee,
 Jeg kan Jer kun berette,
 Hvad selv jeg maatte see.
 Giheller kan jeg gjøre
 Eders Byrde mere svær!“
 Saa talte hun, og Gubben
 Drog dybt efter Veir.

„Jeg tjente Eders Frue,
 Hun var saa from og god,
 At jeg gjerne for hende
 Havde givet Liv og Blod.
 Og da den lille Frøken
 Bar født, og Modren svag,
 Jeg passede dem Begge
 Baade ved Nat og Dag.

Da hun den sidste Morgen
 Slog Diet op saa mat,
 Hun sagde: „Ak, jeg drømte
 Saa underligt i Nat.
 Mit Hoved er saa tungt
 Og mit Sind saa beklemmt;
 Guds Moder maa vide,
 Hvad der er mig bestemt.

Jeg drømte, jeg var død
 Og alt i Kisten lagt,
 Min Sjæl paa sine Binger
 Stræbte opad med Magt.
 Fra Høire kom en Due,
 Fra Venstre kom en Ravn,
 De gjenned mig tilbage
 Fra Paradisets Havn.

Saa stod jeg ganske ene
 I den vildeste Skov;
 Der kom en Lyngorm skridende
 Og hylede efter Rov.
 Den slynged sig i Bugter
 Omkring mit svage Liv,
 Jeg vaanded mig og segned
 Som for Stormen et Siv.

Men før jeg sank, da saae jeg
 Dens røde Dine gloe
 Begjærligt hen til Buggen,
 Hvor Barnet laae i Ro.
 Af Halsen rev jeg Korset her,
 Mit dyreste Klenod,
 Og slængte det paa Barnet
 I Fortvivlelsens Mod.

Og næppe var det faldet
 Og laae paa Ellens Bryst,
 Saa traadte ud fra Krattet
 Høitideligt og tykt,
 Med høie, brede Tæller
 En kongelig Hjort,
 Gik Barnet op paa Ryggen
 Og ilede bort.

Saa sank jeg dybt i Dvale,
 I en lang, en bældmørk Nat;
 Jeg tabte Sands og Tanke —
 Og saa vaagned jeg brat.
 Stor Jammer vil mig times,
 Forvist jeg det troer,
 Men liden Ellens Frelse
 I dette Guld Kors boer."

Fra Barmen drog hun Smykket
 Bed det glimrende Baand,
 Hun trykked det mod Læben
 Og med sittrende Haand
 Hun lagde Kors og Kjede
 Om Barnets spæde Bryst;
 Saa tog hun mig om Hovedet
 Og hvisskede tyst:

"Gud frie os fra det Døde!
 Men skulde Faren naae
 Til denne Helligdom," —
 Og hun peged paa den Smaa —
 "Da sværg mig, Du vil vogte
 Paa mit yndige Noer!"
 Saa bad hun mig saa bønligt,
 Og med Taarer jeg svor.

Saa veed I, hvad der skeete, —
 Hvorfor? veed ikke jeg.
 I Rædsel greb jeg Barnet
 Og flygtede min Vei.
 Jeg spærrede Jer Døren;
 Og i min unge Arm
 Bort bar min Skat jeg hurtigt
 Ved en bankende Barm.

Jeg vandred gjennem Skove,
 Jeg vandred over Land,
 Og overalt den deilige
 Glut velsigned man.
 I rige Herrers Stalde,
 I Bondens ringe Bo
 De lode hende die
 Baade Gimmerlam og Ko.

Jeg sad ved stille Søer
 Og lullede hende ind,
 Hun slumred paa min Skulder
 Med sin rosenrøde Kind;
 Saa da jeg kom til Hove,
 Som var min Vandring's Maal,
 Var hun veber som en Lærke
 Og buttet som en Mal.

Men det var Fru Margrethe
 Kong Bolmers Datter prud,
 Hun tog sig af den Spæde,
 Og styred hende ud
 Med Klæder og med Smykker,
 Med Værdom og med Tugt,
 Og Alting hende anstod
 Saa yndesfuldt og smukt.

Da Bolmers Datter døde
 Og Jorderig forlod,
 Sad Frøken Ellen siden
 Ved den unge Dronnings Fod;
 Indtil i Hjør, i Høsten
 Hun pludselig forsvandt!
 Da blødte mange Hjerter,
 Og mange Taarer randt.

Man hvisked om Hr. Strange,
 Om en Hjort blev der talt;
 Men Ingen kunde fatte
 Eller samle det Alt.
 Saa sank det hen i Glemsel,
 Som det gaaer til paa Jord;
 Hvem tænker vel paa Sneen,
 Som skinned her issor?"

Hun taug. Men Hr. Peder,
 Fordybet i sit Sind,
 Stivt stirrede paa Græsset,
 Med Haanden paa sin Kind.
 Hid treen den gamle Jæger,
 Han hørte de sidste Ord;
 Han sagde: „Hjorten kommer
 Nof her igjen, jeg troer.

Hvis ei den alt er fældet,
 Saa er det Dyrets Skif
 At søge did, hvor først
 Den græssede og gif.
 Den glemmer ei de Skove,
 Ei den Mark eller Bang,
 Den kjender alle Fugle,
 Den mindes hver en Sang.

Ved Toner kan den lokkes.
 Ak ja, hvor mangen Gang
 Saae jeg dem ikke standse
 Og lytte, naar bedst de sprang.
 Gaaer jeg først hiin for Die,
 Jeg ta'er vist ikke feil;
 Jeg kjender den saa nøie
 Fra Blad og til Speil!“

Som saa han stod og talte,
 Rast over Gjerdets Torn
 Syv kjække Stød der høstes
 I et klingende Horn.
 Den Jægersmand da lytted:
 „Hvad? er jeg ved Forstand? —
 Det var de Strangers Løsen, —
 Og see, der kommer han.“

„Guds Fred! og Velkommen!“
 Da raabte alle Tre,
 Da gjennem Havelaagen
 De Junkren fik at see.
 Men Alvor paa hans Pande
 Og Blegghed paa hans Kind
 Reddæmped deres Glæde,
 Da taus han traadte ind.

Sin flygtige Ganger,
 Sin Gaade havde han
 Nu atter fulgt forgjæves
 Gjennem Skov, over Land.
 Frem og tilbage krydsed den
 Dog op imod Nord; —
 For trende Dage siden
 Han havde tabt dens Spor.

Knap var nu al Forundring
 Og hans Fortælling endt,
 Saa lød der høit en Stemme
 Som var dem velbekjendt.
 Som Lærkeslag den jubled,
 Saa Skovens Hvælving klang;
 Og det var Holmer Spillemand,
 Der meldte sig med Sang:

„Du, som har Sorg i Sinde,
 Gaf ud i Mark og Lund,
 Og lad de svale Binde
 Dig vifte karst og sund.
 Gaf over Høi og Dale,
 Og lyt ved Søens Glar
 Til Skovens Alvorstale
 Og Kildens muntre Svar.

Var Hjertet fuldt af Klage,
 Og brused Blodet vildt,
 Jeg gif mig ud at jage
 Det yndeligste Bildt.
 Det var ei Hjort og Hinder,
 Ei Terne eller Tjur;
 Det var med friske Kinder
 Den vilde, frie Natur.

Jeg vil saa nødigt bænkes
 I Stuen, under Tag;
 Der drifkes og der skjenkes
 I døsig Fred og Mag.
 Langt heller vil jeg brede
 Min Dug bagved en Tjørn,
 Paa lyngbegroede Hede
 I Selskab med en Bjørn.

Mig hued ingenfinde
 Smaaafuglene i Buur,
 Som pynteligt paa Pinde
 Maa sætte sig til Kur.
 Nei paa de rigtig Bilde
 Er det en freidig Sagt;
 Om de er nok saa snilde,
 Er deres Bærge svagt!"

Saa hørte de ham synge,
 Længe før de ham saae;
 Foran ham sprang hans Pudel
 Gjennem de høie Straae.
 Da kom han frem af Krattet
 Med Strængeleeg i Haand,
 Med sit smilende Ansigt
 Og de slagrende Baand.

Da samled' rundt om Bordet
 De sad ved deres Bii, *muld 2*
 Hr. Folmer førte Ordet, *muld 2*
 Thi han var snild og fiin. *muld 2*
 De bedste Raad han vidste, *muld 2*
 Han havde lystigt Mod, *muld 2*
 Og han med megen Liste *muld 2*
 Paa Qvindfolk sig forstod.

„At faae et Uglehjerte *muld 2*
 Det tager jeg mig paa;
 Og Dorrits Sovestammer *muld 2*
 Os aabent skal staae;
 Thi hendes Terne, Inger, *muld 2*
 Er i min Bold, jeg veed,
 Som jeg igjen i hendes, *muld 2*
 Efter Tid og Leilighed!“

De Andre To ham loved,
 Hans Ord de gave Magt,
 De vilde holde sammen
 Ved de Raad, han havde lagt.
 Saa ginge de til Hvile, —
 De To med Sorg i Sind;
 Til fine brogede Drømme
 Den Tredie slumred ind.

St. Hans' Aften.

I Skoven tæt ved Gurve,
 I Ly af Bøg og Eg,
 Der vrinled det heel lystigt,
 Og der var Dands og Leeg.
 Fra alle Landets Egne
 Var kommet mangan Gjæst,
 Fornemme og Ringe,
 Til St. Hans-Aftens Fæst.

Farvede Lamper straalte
 Fra tusind Grene ned;
 Rundtom var plantet Fakler
 Som Blomster i et Bed.
 De Tjæretønder blussed,
 Ophængte paa Stav;
 Den glade Stimmel bølged
 Og larmed som et Hav.

Fra rene Sommerhimmel
 Snart her og snart hist
 En lille, stille Stjerne
 Fremtindred som en Gnist.
 Ei Straa, ei Blad sig rørte,
 Og trindtom Ratten laae,
 Som en fulsort Morinde
 Med Glimmersmykke paa.

Der var med Viin og Mundgodt
 Saa mangan pyntet Bod;
 De tørstige Sjæle
 Som en Muur om dem stod.
 Mangan Springer og Dandser
 Stod der ogsaa paa Lad
 Med sit malede Ansigt
 Og bar sig morsomt ad.

En Sværm af Formummede
 Lidt efter lidt kom frem;
 Hr. Peder og Hr. Strange
 Bare ogsaa blandt dem.
 Ung Folmer var paasærde,
 Hvor der var lidt at see;
 Han gjorde tusind Løier
 Og fik Alle til at lee.

Med Get der klang Trompeter,
 Med Fløiter og Basun;
 Dankonningen sig viste
 I Skovens Paulun;
 Med ham en fager Skare,
 Saa munter og saa let,
 Med Guld paa Fløielskofte
 Og Sjeder paa Baret.

Saa kom en deilig Qvinde
 Agende i sin Arm;
 Fra Ansigtet hun løstet
 Sløret med sin Arm.
 Da blusjede de Kinder,
 Da straaede de Blik!
 Dankonning hende høvst
 Imøde da gif.

Selv hjalp han den Skjønne
 Fra Bognen til Jord,
 Og hvissed hende lønligt
 Et skjemtesfuldt Ord.
 De sorte Slangeloffer
 Slog hun fra Panden klar,
 Og hendes røde Læber
 Gav et smilende Svar.

Hr. Strange og Hr. Peder
 De stode og derhos;
 En Mumlen gik blandt Folket
 Af Beundring og Trods.
 Hun lod de sorte Dine
 Tillyne dem et Blink;
 Sødte toned da Musikken
 Paa Konningens Vink.

Han kvægede sine Dine
 Og sin elskovssyge Aand.
 I hendes Luebliffe.
 Saa greb han hendes Haand
 Og traadte hen i Kredsen
 Paa den fløielsgrønne Grund,
 Og Sangen lød og Dandsen gik
 Saa let igjennem Lund.

Vel bruste Lystigheden,
 Men den gav ogsaa No.
 Det er saa sødt at vandre
 I Natten To og To.
 Og mangt et Par sig listed
 I Krattets Mørke ind
 Med bankende Hjerter
 Og med rødmende Kind.

Ung Folmer gif med Inger,
 Han hvisted: „Favre Mø!
 Tilgiv mig, Du maa seile
 Nu i din egen Sø!
 Imorgen, naar vi mødes,
 Maa Du aabne hendes Dør,
 Som din egen, søde Inger!
 Du tidt mig aabned før.

Hvad vi fra Dorrit tage,
 Er Intet uden Ord;
 Hun skal os kun opdage
 En Hemmelighed stor.
 Og frygter Du for Kongen,
 Til Dronningen Du tye.
 I hendes Tomfrubuur
 Vil jeg skaffe Dig Ly.“

Saa figed han skalkagtigt
 I Pigens Dine ind,
 Strøg hendes Haar fra Panden
 Og kysed hendes Kind,
 Og sprang saa let affted
 Fra den glædedrukne Sværm
 Til Borgen op og standsed
 Under Lindetræets Skjerm.

Men Dronningen, den Rene,
 Med sine favre Mø'r
 Sad stille hist i Hallen
 Inden lukkede Dør.
 Den hellige Vigilie
 Var endt; alene, tyft
 I sit Buur hun kunde høre
 Den fjerne, vilde Lyst.

Da klang en Githers Strænge
 Nede ved Borgens Fod.
 Da lytted hun, da trængte
 Til Hjertet hendes Blod.
 Hun reiste sig, slog om sig
 Et Fløiels Purpurkrud;
 Let traadte hun, den Ranke,
 Paa Borgsvalen ud.

Hun læned sig til Rækket
 Bag den duftende Lind;
 Paa hviden Haand hun lagde
 Den fine, blege Kind.
 Hun holdt sig taus og stille,
 Hun aanded knap engang.
 Op tonede fræden
 Ung Folmers Nattesang:

„Min høie, ædle Frue!
 Jeg gjorde som I bad.
 Ud fløi jeg som en Due
 Efter Fredens Olieblad.
 Endnu er det ei plukket,
 Dog brydes det forvist;
 Thi Himlen hørte Sukket,
 Alt vinker det fra Øvst.

Jeg gjennem Skov og Dale
 Har vandret paa min Fod,
 Mens Klangen af din Tale
 Mit Øre ei forlod.
 Jeg steg paa Bjerg og Banke;
 Og stærk jeg blev derved,
 At det var dine Tanker,
 Som styrede mit Fjed.

Jeg døied megen Smerte;
 Men som en Svaledrik
 Guldt kvægede mit Hjerte
 Da Mindet om dit Blik.
 Langt hellere jeg døde,
 Langt heller blev jeg blind,
 End Haabets Morgenrøde
 See blegnet paa din Kind.

Der dæmrer nu en Morgen,
 Der lyser nu en Dag;
 Som Natten flygter Sorgen,
 Og som ved Trylleslag
 Vil alle Roser røde
 Og alle Lilier smaa,
 Opreise fra de Døde,
 Sødtduftende fremgaae.

End tvungen, maa jeg dvæle
 Hjernt fra din Naadesol;
 Jeg vover ei at knæle
 End for min Dronnings Stol.
 Ei tør min Gød jeg frænke,
 — Mig Længsel hid har ført!
 Et Bant Du naadigt skjenke,
 At Du min Sang har hørt!"

Hun løste af sin Nakke
 Et blaat, guldvirket Baand;
 De blonde Lokker strømmede
 Ned under hendes Haand.
 Saa lod hun Sløifen synke
 Og fjernede sig tykt.
 Han fanged den i Lusten
 Og gjemte den ved sit Bryst. —

Den fjerne Larm sig tabte,
Og Festen slumred ind,
I halvudbrændte Fakler
Bifted en Morgenvind.
Og der var Søvn og Stilhed
Alt over Skov og Dal,
I Bondens lave Hytte,
I Drottens høie Sal.

Uglens Hjerte.

Den morgenglade Lærke
 Høit under Himlen sang,
 Paa Blomster og paa Blade
 Dugdiamanter hang.
 En sagte Lustning seiled
 Hen over Skovens Ryg,
 Paa Engen stod end Dampen
 Af Mosekonens Bryg.

Men i den Vindeghde,
 Som fra Kongeborgen gaaer,
 Hvor hist og her i Skyggen
 Hoffinders Huse staaer,
 Foran den sidste Bolig,
 Som var saa fiirligt bygt,
 Halv dulgt bag Rosenhækker
 Og med Billeder smykt;

Der stod nu Hr. Strange
 Og den gamle Riddersmand;
 Nysgjerrig Morgenstjernen
 Keeg over Skovens Rand.
 Og Folmer kom og viiste
 En Boddik, som han bar;
 Til Røndommens Dør
 Det den sære Nøgle var.

Hr. Stranges Dine brændte,
 Hans Kind var som en Bæg,
 Paa Fingeren han prøved
 Sin Daggerts Odd og Kegg.
 Han sagde: „Hvis hun vaagner
 Og ei befkender Alt,
 Er hendes Lod afveiet
 Og hendes Dage talt!“

„Kom, klat os ind!“ han hvistled
 Og greb i Folmers Arm.
 Da traadte liden Jnger
 Just under Dørens Karm.
 Hun vinked og hun smilede,
 Men bleeg var hendes Kind;
 De Ungersvende drog hun
 I dunkle Forhal ind.

Her slynged Folmer Armen
 Om hendes Midie blød
 Og kysed hendes Læbe
 Og hvist: „Du er sød!“
 Men udenfor i Hagen
 Under duftende Træ'r
 Som Vagt den gamle Herre
 Stod, støttet til sit Sværd.

Derinde løstet Inger
 Et Teppe fra en Dør,
 Mens ned om hendes Nafn
 Sank Undseelsens Slør.
 Forelsket hun saae
 Paa den letfærdige Svend,
 Og peged taus med Fingeren
 Til Rhitras Leie hen.

Der laae hun dybt i Slummer
 Paa bløde Gynder strakt,
 Som i en Sky hensunket
 I al sin Ungdoms Pragt;
 Og under Silketeppe
 Aftegnede man saae
 De unge Lemmer, runde,
 Som Havets Bølger gaae.

Den venstre Arm bag Naffen
 Laae paa det hvide Baar,
 Den fine Haand begravet
 I de slangesorte Haar;
 Den Høire over Leppet
 Langs den udshete Søm;
 De Fingre sagte frummed sig
 Paa Silken, som i Drøm.

Et Been med spæden Ankcl
 Og soulmende Læg
 Bar listet ud fra Leppet
 Mod den nødbrunne Bæg.
 For Bindvet hang og dirred
 En Green saa lys og lind,
 Med Blussel Rosen stirred
 I Kammeret ind.

Mens Sangeren med dristig
 Og med veløvet Haand
 For Barmen løste Løkken
 Paa det silkesnoete Baand,
 Hr. Strange med faste
 Men lydløse Fjed
 Barst hen over Gulbet
 Til Hovedgierdet skred.

I Holmers Haand han aabned
 Den Boddif og tog
 Og lagde Uglens Hjerte,
 Hvor Pigens Hjerte slog,
 Læt under det faste,
 Kjæft kneisende Bryst;
 Saa greb han hendes Høire
 Og betragted hende tyst.

En Sittren gjennemgyste
 Den skønne Qvindes Krop,
 Der var en indre Kamp
 Som for at vaagne op.
 De hvalte Bryn sig hæved,
 Bag Dielaagets Gjem,
 De sorte Stjerner tindred
 Uhyggeligt frem.

Hun mægted ei at vaagne;
 Underdanig hans Blik
 Hun laae opløst og fængslet
 Som af en Dvaledrif.
 Han sagde: „Stig mig, Rhitra!
 Hvor dølger sig din Magt?
 Og lever Frøken Ellen?
 Og hvor er hun henbragt?“

Et Suk, et ubeskriveligt,
 Steg op fra Hjertets Grund,
 Med bittert Smil hun aabned
 Sin rosenrøde Mund,
 Mens atter en Gysen
 Hendes Lemmer giennemsoer,
 Med sælsomt dæmpet Stemme
 Hun mæled disse Ord:

„O Slange! gyldne Slange!
 Min dyrebare Skat!
 Dankongen fik Du loffet mig
 Hver evige Nat;
 Men af! Du magted ikke
 Hiin Ungersvend prud,
 Thi han var reen som Sneen
 Og trofast mod sin Brud.

Mit glødende Hjerte
 Og mit Favntag han forskjød!
 Saa gruelig en Smerte
 Havde nær voldt min Død!
 Her brast hun i Taarer;
 Som klare Perler gled
 De frem fra Dielaaget
 Paa Kindens Roser ned.

Ung Folmer, — mens bevæget
 Dg rørt hans Hjerte slog, —
 Af Rhitras Dre Ringen,
 Den gyldne Slange tog.
 Stærkt sittred hendes Læber,
 Dg hvid blev hendes Kind —
 Et andet Drømmebilled
 Da stod for hendes Sind.

„Hvor kunde jeg vel leve,
 Før han var kommet bort?
 Dg Hævn jeg maatte have!
 Paa den kronede Hjort
 Jeg lod ham baglænds binde, —
 Ha, ved Nattens stærke Gud!
 Det var en lystig Rytter, —
 Hvor det saae-deiligt ud!“

Hun loe — en rædsom Latter! —
 Med vildtstingrende Røst,
 Som kom den fra et pinet,
 Et fortvivlende Bryst.
 Hun loe, mens Taarer strømmed,
 Afbrudt af dybe Suk.
 „Med Alt det,“ tænkte Folmer,
 „Er hun, ved Gud! dog smuk!“

Men strengt gjentog da Strange,
Ubsielig, sit Ord:

„Siig, lever Frøken Ellen?

Nu svar mig, Rhitra! hvor? “

Da bævede hun atter

Som i Høstvind et Siv,

Det syntes, som hun kjæmped

For at komme til Liv.

Modstræbende hun mæled:

„Det er min bittre Sorg!

End lever hun, min Fiende,

Paa sin Faders øde Borg.

Indmuret der hun sidder;

Foruden mig, kun To

Her vidste det. De tie;

Jeg har bragt dem til No.

Kun Een bevogter hende.

I Kamret, hvor han boer,

Han tør kun ved at trække

Med Haanden i en Snor,

Hvis Nogen vilde driste sig

At gjøre hende fri;

Da styrter hun i Dybet

Vel Favne fem Gang ti.

Saalænge i mit Dre
 Den gyldne Snog jeg bær,
 Skal Ingen Stedet finde,
 Hvor Frøken Ellen er.
 Og Dronning vil jeg være;
 Bed Gift eller Staal
 Jeg skal mig aabne Veien
 Til mit sidste, store Maal!"

Forfærdet slap Hr. Strange
 Den Sovendes Haand.
 Strax løstes hendes Lemmer
 Af Krampens spændte Baand.
 Tilbage sank hun atter
 I Søvnens rette Favn,
 Og smilte som et Barn
 Uden Sorg eller Savn.

Læus fjerned sig Hr. Strange
 Og vinked Folmer: „Kom!“
 Men langsomt fulgte Sangeren
 Og saae sig ofte om.
 Det var, som paa hans Fodder
 Der laae en Lænke svær;
 Først da han stod i Haven,
 Han rigtig fik sit Veir.

Fra Kongeborgen iled
 De trende Benner ned
 Til Jægerens Bolig
 Gjennem Skoven affted.
 De tause gif, som lytted de
 Paa Lundens Klokkespil;
 Hver havde sine Tanker
 At holde sig til.

Men da de vare komne
 Ved Jægerhuset nær,
 Ung Folmer kasted Ringen
 I dybe, klare Kjær.
 Som levende det sprælled,
 Det glimrende Kryb;
 Det syded og saa svandt det
 I bundløse Dyb.

Den samme Aften svang sig
 Hr. Peder paa sin Hest;
 Tilfods de unge Svende
 Ham fulgte som bedst.
 Den Sanger bar sin Strængeleg,
 I Corrig og i Fryd
 Den fulgte ham trofast.
 Nu slog han til Lyd:

„Høitidelig er Natten!

Paa Skovens bløde Sti,

Paa Veien efter Skatten

Heel travle stræbe vi.

Hvor vore Fjed vi træde,

Snart Fare boer, snart Fred,

Her vandre Sorg og Glæde

Som Reisesfæller med.

Som med et Slør for Die

Vi skue Intet grant.

Vor Fod sig vogter nøie,

Som om et Baand den bandt.

Viol og Bukkar sender

Med Duft en Hilsen froe,

Mens hjęset Ravnens vender

Et Nadsel med sin Klo.

Her klaren Kilde risler,

Gist damper Mosen suul;

Hugormen snedig hvisler

Bag Lyngens tætte Skjul.

Den vilde Rose daarer

Ds med sit søde Smil,

Og gribe vi, den saarer

Tidt med en giftig Piiil.

Hift Lygtemanden flammer
 Og lokker ved sin Ild
 Os ind blandt Skovens Stammer
 Fra Beien, faad og vild;
 Mens trøsterig en Stjerne
 Red mellem Løvet's Bragt
 Veileder fra det Hjerne
 Og faaer os Barsel bragt.

Her snuble vi paa Roden,
 Hift Stien er saa blød,
 Og vegelvist faaer Foden
 Snart Hvile og snart Stød;
 Dog Hjertet skal ei grue!
 I Øst vil klar opgaae
 En nyfødt Morgenlue, —
 Da skal vi Skatten naae!"

Saa lod hans Sang. Dens Toner
 I de Andres Sind gjenklang;
 Og selv Hr. Peders Skimmel
 Gik Retmaal i sin Gang.
 Saa drog de ud af Skoven,
 Hen over Mark og Bang,
 Mens foran dem med Bjeffen
 Hr. Folmers Pudel sprang.

Befrielsen.

Høit paa en nøgen Banke,
 Hvor Marehalm og Græs
 Af Sandet magert spirer,
 Gi langt fra et Næs,
 Der laae den gamle Borg
 Med Linde og med Taarn,
 Hvor Peder Jernskjæg fødtes,
 Dg han husede tilforn.

En lille, fattig Have
 Laae tæt ved Murens Hegn,
 Ret som en Haandsfuld Blade
 Tabt i en øde Egn.
 Dg alle Træer og Buske
 For den barske Nordenvind
 Harde bøiet deres Toppe
 Forknytt mod Landet ind.

Tungfindigt Taarnet stirred
 Mod Nord paa Havets Speil,
 Fra Brinken ud til Høsfels,
 Til fjerne hvide Seil.
 Mod Syd dens Dine fulgte
 Med Høi og Dal, der skred
 I smaa, i mindre Bølger
 Mod flade Slette ned.

Dybt nede, tæt ved Stranden
 Et Fiskerleie laae,
 Leerklinede Hytter
 Med Tag af Tang og Straa.
 Om Borgen quiddred Svalen,
 Og Maagen skreeg ved Strand,
 Hvor evigt mellem Stene
 Rulled det salte Vand.

Tre Steenkast vel fra Borgen,
 Hvor Beien; sandet, brat,
 Den sidste Krumning slynger,
 Der stod et lille Krat
 Af tætte Aonbøgstubbe,
 Af den haardsøre Tjørn;
 Der Tornskaden bygged
 Med sine skjæffe Børn.

Her standsed just Hr. Peder
 Og svang sig af sin Hest.
 Det lakkede mod Aften
 Og Solen stod i Vest.
 Paa Skranten hviled Folmer
 Med Pudlen ved sin Tod;
 Iført Hr. Peders Rutte
 Den ædle Junker stod.

Med Mandblods Knopper
 Ham Folmer havde smurt,
 Ved Rykker og ved Furer ham
 Høitaldrende gjort.
 De udshete Støvler
 Selv drog han af saa fuus;
 Thi barbenet Munkens
 Jo gaaer fra Huus til Huus.

Han talte til de Andre:
 „Jeg ene bør og maa
 Som Tiggermunk til Borgen
 I denne Rittel gaae.
 Med fromme Ord og Lader
 Jeg Dragen vil i Ro
 Gaae dyeset, til jeg mægter,
 At lænke dens Klo.

Thi øiner han os Alle,
 Er Faren altfor stor;
 Hvor hurtigt naaer ei Haanden
 Den rædselsfulde Snor.
 Vil han mig selv tillivs,
 Ei agter jeg det stort.
 Det vorde skal den sidste
 Misgjerning, han faaer gjort!

Men er jeg først derinde,
 Da lister Eder hid;
 Det turde jo dog hænde,
 I kom i rette Tid!"
 Saa talte han og vandred op
 I Beiens dybe Sand,
 Med Hætten ned om Panden,
 Krum som en gammel Mand.

Hen over Bindebroen,
 Hvis Lænker hængte ned.
 Han, støttet til sin Knippel,
 Traadte med langsomt Gied.
 De næsvisse Krager,
 Halvtamme, op han jog;
 Han spændte sine Musfler,
 Og kjæft hans Hjerte slog.

Paa jernbeslagne Portlem
 Med Staven banked han:
 „I Herrens Navn! luk op
 For en vansmægtet Mand!“
 Da aabned sig en Luge,
 Et Ansigt, blegt og fedt,
 Med blakkede Skjæggeborster,
 Saae ned og spurgte vredt:

„Hvad nu?“ Men da hans Die
 Fra Binduet blev vaer
 Den fredelige Gubbe
 I den hellige Talar,
 Af halvforglemte Bane
 Han mumlede: „Guds Fred!
 Vi lidt, nu skal jeg komme!“
 Og saa kom han ned.

Han Portlemmen aabned,
 Lod Munken foran gaae,
 Og laasede saa atter
 Med Nøgle og Slaa.
 Men inde i Kammeret,
 Med lumsk, fjollet Smil
 Han sagde: „Fromme Broder!
 Kom sæt jer og hvil!“

Mat lod sig Strange segne
 Hen paa en Løibænk, hvor
 Hans Falkeblif foroven saae
 Den frygtelige Snor.
 Og mens den Anden stod
 Og gloede paa ham stum,
 Han lod sit Die glide
 Om i det snevre Rum.

Paa Bæggen hang en Armbrøst,
 En Dolk og et Sværd,
 I Krogen stod et Madskab,
 Ved Siden et Spær.
 Et Kruus der stod paa Bordet,
 Hvor en Olbimpel saae;
 Og Døren op til Taarnet
 I et Hjørne han saae.

Men da han vel fik mønstret
 Den Bægters raae Gestalt,
 Med Gæt det som et Slør
 Ham fra Dinene faldt.
 Han kjendte godt hans Næve,
 Han havde følt dens Greeb;
 Han var blandt dem, der bandt ham
 Til Hjortens Ryg med Reeb.

Op flammed da hans Hjerte,
 Dog trang han end dets Ild;
 Han tog et Bæger, bad en Bøn
 Og drak ham saa til;
 Og mens han suged Ølet
 I langsomme Drag,
 Den lurvede Kjempe
 Han speidede i Mag.

Der stod han i sin Kofte graa,
 Skinhellig og slug,
 Stiwt stirrende, med foldede
 Hænder for sin Bug.
 „Hør,“ mæled da Hr. Strange
 Og satte hen sit Kruus,
 „Du kommer sagtens sjelden
 Til Gjæst i Herrens Huus?“

„Nei,“ grinte Kjempekarlen
 Og krammed i sit Haar,
 „Til denne Ravnerede
 Gi Klokketlangen naaer!“
 „Saa skrift mig dine Synder,
 At Afløsning Du kan faae,
 Saa er dit Øl betalt!“
 Og han mumlede: „Lad gaae!“

„Først sig Du dit Credo!“
 „Det har forlængst jeg glemt!“
 „Saa bed et Paternoster!“
 „Det paa samme Sted er gjemt!“
 „Knæl ned da! jeg vil bede,
 Tag af min Mund hvert Ord!“
 Dg uvilkaarligt Karlen
 Sig neiede mod Jord.

Knap laae han der nedbøiet
 Dg slog sig for sit Bryst,
 Dg mumlede i Skjægget:
 „Forsørt af Syndens Lyst“ — — —
 Saa greb ham Junker Strange
 I Dværken, fast og kjæk,
 Dg væltede ham baglænds,
 Som man vælter en Sæk.

Da brølede den Skumle:
 „Ha, er det saadan fat?“
 Men Strange fik ham Knæet
 Paa den brede Bringe sat,
 Som naar et Neg man binder;
 Han med sin Høire slap
 Dg famled efter Dolken, —
 Da blev den Bægter rap.

Om paa den ene Side
 Han som en Orm sig vreed,
 Saa Junkrens Knæ mod Elisen
 Liig en Hammer slog ned;
 Som naar en Ganger steiler,
 Han krummede sin Krop,
 Paa Knæ, een Haand alt strakte
 Han imod Snoren op.

Rast tog ham Junkrens Arme
 Et vældigt Undertag,
 Han styrted sig mod Døren,
 Op sprang den med Brag!
 De rullede som to Slinger
 I Portrummet ud,
 Høit brølede den Bægter
 Da som en tirret Stud.

De vælted sig, de kjæmped,
 Og Kampen de forstod;
 Men Stranges unge Kræfter
 Holdt ei Skridt med hans Mod.
 Det sortned for hans Blikke;
 Men af Taageslørets Gjem
 Han syntes, at der straaled
 To søde Dine frem.

De smilte saa bedrøvet!
 De gav ham atter Kraft;
 Hans muskelspændte Arm
 Blev som et Egekast.
 Det lysned for hans Dine,
 Hans Tanke blev klar,
 Og atter blev han øverst,
 Som før han underst var.

Han slap med begge Hænder,
 Tog Tag i Knegtens Skjæg,
 Sin Dolk han rask fik viklet
 Af Ruttens side Læg.
 Høit svang han ud sin Høire;
 Grum i sin Hævn og Harm
 Han vilde sænkt dens blanke
 Staaltunge i hans Barm.

Men i et Spring kom Holmer,
 Hr. Peder fulgte med;
 Han kjendte jo, som Bjørnen,
 Sin Hules Leilighed.
 Saa svinebandt de Karlen,
 Og, væltet paa sin Ryg,
 Han laae med Graad for Munden,
 Taus stirrende og styg.

Han stønned, og hans Lemmer
 De bævede som Siv;
 Han bad og han tigged
 Alt for sit uæle Liv.
 Da sagde Peder Jernstjæg:
 „Du bliver her, min Søn!
 Jeg skal Dig lade hente
 Og faae Dig Portnerløn!“

Men Strange flux med Dolken,
 Han end i Haanden bar,
 Det tunge Nøglesnippe
 Af Karlens Belte skar.
 Uhyre Længsel drev ham
 Som Skibet en Bør;
 Ind stormed han i Kamret
 Og sparked op en Dør.

Ud Bindeltrappens Hvirvel
 Han svimlende steeg op;
 Og lige under Hatten,
 Tæt under Taarnets Top
 Han standsed ved en Laage,
 Af Egetræ gjort;
 Tre Nøgler først fik aabnet
 Den knagende Port.

Han trådte ind forfigtigt,
 Med Haanden for sit Bryn,
 Thi Solens sidste Straale
 Skarpt blændede hans Syn.
 Sit Afskedsblik den kasted
 Bemodigt, venligt paa
 Det Knippe Straa i Krogen,
 Hvor liden Ellen laae.

Med høiet over Leiet
 Ei voved han en Lyd;
 Han stirrede paa Pigen
 Med smerteblandet Fryd.
 Ei saae hun Solens Hilsen,
 Hans Fied ei hørte hun,
 Thi luft var hendes Die
 Og bleeg var hendes Mund.

Gen Haand laae under Kinden
 Og een i hendes Skjød.
 Forsærdet da han hvilede
 Til sig selv: „Hun er død!“
 Han greb en Haand fortvivlet —
 O, Gud! den var dog varm! —
 Da løstet Ungersvenden
 Den Lilie paa sin Arm.

Saa ømt han bar sin Skat ned
 I Borgens skumle Gaard;
 Omkring hans Skuldre hængte
 Hendes lange, blonde Haar.
 Paa Stenen, tæt ved Brønden
 Han satte hende ned;
 Strax Holmer var ved Haanden
 Og den gamle Ridder med.

De støtted hende kjærligt,
 Mens Strange paaastand
 Gik vundet op af Kilden
 Det friske, kolde Vand.
 De stænked hendes Pande,
 De væded hendes Mund;
 Et Suk opsteg fra Barmen,
 Og sagte aanded hun.

Sin høire Haand hun løfted,
 Men atter hen den faldt;
 Hun hæved sty sit Hoved,
 Som havde Nogen kaldt;
 Men pludselig hun aabned
 To Dine saa blaae,
 Saa fromme, som de ud
 Fra Paradiset saae.

Tilbage foer Hr. Peder
 Bed dette søde Syn,
 Med begge sine Hænder
 Han dækked sine Bryn,
 Og hvistede: „Gudsmoder!
 Det er det samme Blik,
 Som, sidste Gang jeg var her,
 Af to Dine jeg fik.“

Han sagde: „Vilde Frøken!
 Tak Gud! vær uden Frygt!
 I staaer i Benner's Bærge,
 Og I tør aande trygt!“
 Til Side holdt sig Strange;
 Men Folmer havde rast
 Alt med sin Daggert hugget
 Løvgrene af en Aak.

Og af de seige Qviste
 Indslynged fast og tæt,
 Han fik paa de længste
 Snart flettet nok saa net
 For Pigen en Bærebør,
 Heel magelig og svai; —
 Hun kunde jo ei vandre
 Den lange, tunge Bei.

Hr. Peder løfted Møen
 Paa sin mægtige Arm;
 Hans Dine bleve blanke,
 Fast bævede hans Barm.
 Han lagde hende lempeligt
 Paa grønne Seng, og mild
 Han tog sin brune Rutte
 Og dækked hende til.

Hr. Strange fik sig atter
 Jørt Støvler paa og Hat.
 De raske Ungerfbende
 Da begge toge sat.
 Ud bare de skøn Jomfru
 Af Borgens snevre Port,
 Gaa, den Junkers Hjerte
 Ham næsten blev for stort!

Ung Folmer bar ved Hovedet,
 Men foran Strange bar;
 Hun kjendte ham sletikke,
 Saa dunkelt som det var.
 End stod der kun en blegrød,
 Guldrandet Skj i Vest.
 Hr. Peder efter lunted
 Paa sin abildgraae Hest.

Fra Søen visted Binden kold,
 Hen over Lyngen bruun,
 Men nede mellem Bankerne
 Blev Luften mild og luun.
 Den stille Himmel hvælved
 Sit guldbrodeerte Telt.
 Gi kunde Folmer tie her,
 Ihvad det skulde gjældt.

Bagved ham reed Hr. Peder
 Døflugt af Minders Strøm;
 Foran sig saae han Strange,
 Og tænkte sig hans Drøm.
 Og mellem dem hans Blikke
 Paa Lilien sank ned.
 Hans Hjerte var saa freidigt, —
 Nu fik han løst sin Gød.

Ja, havde han havt Vinger, did
 Han fløiet var paa dem,
 Hvor den kongelige Frue
 Sad i sit stille Hjem.
 End havde han tilbage
 En lang og møisom Gang;
 Thi hæved han sin Stemme
 Og fløi afsted i Sang:

„Sov sødt, Du Liliehvide!
 Baagn op som Rose rød!
 Ei længer skal Du lide,
 Thi nu er Sorgen død;
 Forvundet er al Smerte,
 Griff Glædens Blomst vil groe;
 Nu flere end dit Hjerte
 Kan slaae sig til No.

Min frydefulde Tanke!
 Afsted, tag Binger paa;
 Hen over Skov og Banke
 Din lette Flugt skal gaae.
 O, naaderige Dronning!
 Modtag den Flyver godt,
 Som Vi den bringer Honning,
 Og Ruben er dit Slot.

Den samme Bei jeg vandred
 Nys med saa tungt et Fjed;
 Hvor er den nu forandret,
 Saa jeg undres derved.
 Du brede Eng langs Skove,
 Som gemmer i dit Skjød
 Den Sø med blanke Bove,
 Er dobbelt grøn og blød.

Du klare milde Stjerne,
 Som tindrer hist saa blaa.
 Du trøstede mig gjerne,
 Da sorgfuld Du mig saae.
 Paa dine fjerne Veie
 Til Gjengæld for din Trøst
 Du ogsaa nu skal eie
 Det Halve af min Lyst.

Her under disse brede,
 Løvrige Grenes Pragt,
 Har Fugle smaa paa Rede
 Til Slummer sig nu lagt;
 I Bog, i Aft, i Elle
 Jeg gad dem vække her,
 Jeg vilde dem fortælle,
 Hvor lykkelig jeg er!

O, Livet er dog yndigt,
 Aft, men det er saa kort.
 Det var dog altfor syndigt,
 Hvis snart jeg skulde bort.
 Nei, let jeg end mig svinger,
 Jeg føler, paa min Fod
 Er Sommerfuglevinger
 Og Solglimt i mit Blod!" —

I Jægerhusets Hauge
 Ved aabne Laage saae
 Alt Morgenstjernen længe
 Den gamle Kone staae.
 Der, lænet op mod Stolpen,
 For Dagens Lys blev tændt,
 Hun havde Diet stadigt
 Til Skorveien vendt.

Thi Længsel og Forventning,
 Liig onde Alfer to,
 Fra Diet og fra Sindet
 Havde jaget Søvn og Ro.
 En Tanke bragte Gysen,
 En anden Blodet jog
 Af Glæde gennem Hjertet,
 Saa uden Raft det slog.

Med Buen under Armen
 Og Tasken ved sin Lænd
 Var Manden alt i Skoven;
 Ham Banen drev derhen,
 Hvor Snarer var ophængte
 Og der var stillet Fald;
 Han røgted endnu trofast
 En Jægers muntre Rald.

Hun stod og ændsed ikke
 Den gamle troe Pasop,
 Som sad foran og logred
 Og saae til hende op;
 Ei hendes Dre hørte,
 At mellem Blad og Green
 De Fugle smaa paa Røde
 Nu vaagned Een for Een.

Med Et hun løstet Armen
 Og skygged for sit Bryn;
 I hendes Die speiled sig
 Det frydeligste Syn.
 Fra Skovveien, saae hun, kom
 Hr. Peder paa sin Hest,
 Paa Leiets, mellem de Unge,
 Den høitelskede Gjæst.

Ind under Lindegangen
 Bar de den Byrde sød,
 Just som den første Straale
 Af Morgensol frembrød.
 Forundret vaagned Ellen;
 Matvøiet, bleg om Kind;
 Gjennem venlige Stuedør
 De ledte hende ind.

Da saae hun Jægrens Hustru,
 Da saae hun, hvor hun var;
 I hendes Die tindred
 En Glædestaare klar.
 Her fandt hun atter En dog,
 Som vidste hendes Navn;
 Her kunde sødt hun hvile
 Som i en Moders Favn.

Hende Hvilen beredtes af
 En trofast Kjærlighed,
 Og Pleie, som en Moder
 Kun ret forstaaer og veed.
 Hr. Peder sad og smiled,
 Mens Holmer slumred alt;
 Han kunde ei saae Diet
 Fra den yndige Gestalt.

Først da hun med den Gamle
 I et stille Kammer spandt,
 Da søgte han til Leiets,
 Og snart ham Sønnen fandt.
 Men Strange gif i Skoven,
 Hans Sind ei havde Ro;
 Han elsked liden Ellen,
 Men — sit Skjold var han tro.

Til sine fire Venner han
 Sørgmodig havde sagt:
 „Vil I mit Vel, saa være
 Paa Hjertet det Jer lagt:
 Nævn ei mit Navn for Ellen,
 Hun selv det vover ei;
 Og dele Dødens Bæger
 Med hende, kan kun*st* jeg!“

I Riddersalen.

Naar blygraae Ekher skjule
 Midsommers Himmel blaae,
 Naar Havets Bølger hvile
 Og Skovens Bøge staae
 I ængstelig Taushed,
 Og Bukkar med sin Duft,
 Verusende som Biindamp,
 Kryddrer den tunge Lust;

Da styrer Støren sin Tunge,
 Og Biben dæmper sit Skrig,
 Tudserne sig sjæle
 Under Skræppens brede Flig;
 Ud fra sin sikkre Hule
 Speider den gule Ræv,
 Sig Edderkoppen ruller
 Bag Bjelken i sin Bæv.

Paa Kongeborgens Tinder,
 I hver en Sal og Braa
 Der slig en lummer Torden
 Lumst lurende laae;
 Den sortned hver en Tanke,
 Den gjorde Barmen trang,
 Hvert Aandedræt blev kortere
 Og Tiden dobbelt lang.

Hoffinderne med vigtige,
 Med ængstelige Blik
 Paa Trapper og ad Gange
 Kun paa Taaspidsen gif;
 I Kjelderer man hvissed,
 I Stegerset man tav,
 Og selv i Borgestuen
 Var der thst som i en Grav.

I Ridderjalen hørtas kun
 Kong Eriks faste Fjed,
 Hans Hat med hvide Fjedre
 Den sad ham paa Sned.
 Hans Dine vare matte,
 Hans Kind som hviden Bæg,
 Med høire Haand han holdt
 Om sit bukkede Skjæg.

En underlig Beklemthed
 Havde taget ham i Favn;
 Han længtes efter Noget,
 Men vidste ei sit Savn.
 Hans Hjerte var saa øde,
 Saa tomt som en Lo
 Om Sommeren før Høsten,
 Mens Vipperne end groe.

Han følte sig saa eensom,
 Saa usel og forladt;
 Hans Tanke, liig en Jolle
 Paa Hav i bældmørk Nat,
 Drev om i Sjælens Mørke,
 Og som i Lyn paa Lyn
 Fremviste Fortids Beer
 Sig for hans indre Syn.

Han mindedes, hvor ofte
 Hver Plan, han havde lagt
 For at øge sin Vre
 Og Danrigets Magt,
 Var blevet til en Snare
 Alt for hans egen Fod;
 Hvor tidt han maatte frie sig
 Ved sit og Manges Blod.

Det lod, som selv Naturen
 Hans arge Fiende var;
 Hvor falsk var ikke Isen,
 Naar den hans Slæde bar;
 Hvor ofte havde Bølgen
 Ei truet ham med Død,
 Og knust den Stavn, som bar ham,
 Mod Klippen som en Nød.

Han tænkte paa, hvor ofte
 Beført og forraadt,
 Hans Haand var strakt mod Frugten,
 Som ei han havde naaet;
 At aldrig ham isfjenket
 Var noget Bøger puurt,
 Men Livets Drif forgiftet
 Med Sorgens bitter Urt.

Saa fløi hans Blik mod Øster
 Til det hellige Land;
 Selv paa sin fromme Vandring
 Var han Ulykkens Mand.
 Indstf Evig ham havde dengang
 I Fangenskabet bragt;
 Han sølte fast de Lænker end,
 Hveri hans Haand var lagt.

Til Saraceners Sultan
 Var sendt hans Contrafei;
 Fra de holsteenske Grever
 Det gik den lange Bei.
 Han fangen blev og gjenkjendt;
 Med Nød han fik sin Haand
 Ved Hjælp af gyldne Nøgler
 Løst ud af Slavehaand.

Thi Syd for Eiderstrømmen
 Laae evigt paa Luur
 Den Lyngorm, som vil krybe
 Over Dannevirkes Muur.
 Mod den han havde kæmpet, —
 Den tørsted efter hans Blod, —
 En holsteensk Greve aldrig
 Var Dannerfolket god!

Mens disse sorte Tanker
 Bælted i Kongens Sind,
 Den gamle Ridder Jernstjæg
 Fra grønne Vind til Vind
 Op ad den lange Gyde
 Heel langsomt monne gaae,
 Hvor hist og her i Skyggen
 Hoffinders Huse laae.

Mens saa med bøiet Hoved
 Og Haand paa Sværd han gif,
 Hans Tanker og en Vandring
 Frem og tilbage fik;
 Og alt som saa han grubled,
 Hans Fjed blev mere fast,
 Hans Pande mere rynket
 Og Diet mere hvast.

„Jeg sige vil til Kongen,“
 Saa tænkte han i Løn,
 „Du bør den Bei forlade,
 Du træder nu, min Søn!
 Søn tør jeg ham vel kalde, —
 Alt var mit Haar jo hvidt,
 Da paa mit Knæ han havde
 Sig faaet mangt et Ridt.

Jeg sige vil, Du bryder
 Forgjæves al din Kraft;
 Du trodser og vil tage,
 Hvad Fædrene har havt;
 Men paa Sindighed det brøster,
 Du er for kaad og vild;
 Gust paa, Iet Luen slukkes,
 Men Bløden holder Ild.

Jeg sige vil, Du aabner
 For vidt din Borgeport;
 Den Flok, som der indtrænger,
 Den duer ikke stort.
 De smidske for dit Nafn,
 De prise høit dit Huus,
 Men Alt, hvad der de søge,
 Er kun Gulefad og Kruus.

Jeg sige vil: Dig blomstred
 En Lilie til din Lyst,
 Du kunde havt den reneeste
 Jomfru ved dit Bryst;
 Ha! Dankonning! skam Dig
 For din usleste Dreng!
 Den frækkeste Skjæge
 Har Du lagt i din Seng!

Ja, saadan vil jeg sige!
 Og Mere, hvis jeg kan!"
 Saa tænkte i sit Hjerte
 Den ærlige Mand;
 Og alt som han vandred,
 Kom immer mere til,
 Og hvergang var hans Slutning:
 „Saadan jeg tale vil!"

Han traadte gjennem Porten,
 Steeg op ad Trappens Steen;
 Det var saa længe siden,
 Han satte sine Been
 Paa disse store Fliser,
 I dette Frammers bredt;
 Han gjenned alle Minder bort
 Og holdt sig beredt.

Da aabned Svenden Døren,
 I Salen kom han ind,
 Hvor Drotten vandred op og ned
 Med drønende Trin.
 Da standsede de Begge;
 Med Undren Kongen saae
 Paa ham, — en Fortids Skygge
 I Hallen for sig staae.

Han venligt gif hen til ham,
 Og rakte ham sin Haand.
 Al Barskhed var som veiret
 Af Ridder Peders Mand!
 Med bøiet Hoved stod han
 For Kongens Majestæt,
 Og glemte reent sin Tale,
 Som var saa vel indflædt.

Slig kongelig Huldſalighed
 Bedaared tidt et Sind
 Langt mere ſtærkt end dette;
 Han ſtod ſom ør og blind!
 Hans Die, ſom aldrig blinked
 For Sværdets hvaſſe Lyn,
 Nu heel ſpagfærdig ſkotted
 Under de tykke Bryn.

„Hvad fører hid til Hove,“
 Saa Kongens Tale lød,
 „Fru Moders bedſte Støtte,
 De Danſkes Trøſt i Nød?
 Hvad drev Jer vel fra Reden,
 Min ædle, gamle Dru?
 Hvad ſøger I, min Fader!
 Blandt os uvorne Børn?“

Hr. Peder vilde ſvare,
 Han aabned Munden alt,
 Han famled efter Ordet, —
 Da traadte juſt, ſom kaldt,
 En Flok af Hoffets Herrer
 Derind, og dem foran
 Stoltſered Hr. Jens Due,
 Marſk og Befalingsmand.

Han gif med samme Reisning,
 Som da han end var ung,
 Men Ryggen var nu stivnet
 Og Gangen var lidt tung;
 Det sorte Haar var graanet,
 Og det krusede Skjæg
 Laae pynteligt paa Koften
 Og Kravens stive Læg.

„See!“ raabte Konning Erik,
 „Den Dag er mig en Fest!
 Den har mig bragt uventet
 En høit velkommen Gæst;
 En Mand, udi hvis Hjerte
 Uroffret Troskab boer!“
 Da bøiede sig alle
 De Hoveder til Jord.

„Men det er sandt, Hr. Peder!“
 Saa mæled han igjen,
 „Blandt disse gode Herrer
 I har en gammel Ven.
 I ham dog vel gjenkjender,
 Han var Jer meget kjær,
 Skjøndt han, som I, har skiftet
 Baade Farve og Hjer?“

I var jo som to Brødre,
 Saa har man mig fortalt,
 Stod Last og Brast tilsammen
 Og deelte troligt Alt?"
 Frem stred han da, Jens Due,
 Paa Spidsen af sin Fod;
 Men som en Blof Hr. Peder
 Ubevægelig stod.

„Er det ei saa, Hr. Peder?
 Mig tyffes, det blev sagt,
 Alt fra Hr. Jenses Rede
 Blev Jer den Due bragt,
 Som saa blev Ordens Mage?"
 Saa skjemted Kongens Ord;
 Da var det, som et Smil
 Over Marskens Ansigt foer.

Et Skridt da tog Hr. Peder
 Hen mod den fine Mand;
 Det Smil faldt i hans Hjerte
 Som i Høstak en Brand.
 Hans Dine skjøde atter
 Med den skarpeste Bii;
 Hans sagde: „Hvad, Jens Due!
 Betyder dette Smil?"

Dog næppe fik han høre
 Sin egen Stemmes Klang,
 Der kjæft mod Salens Hvalving
 Sig som en Torden svang,
 Saa følte han i Barmen
 Gjenfødt sit gamle Mod; —
 Men nysgjerrigt lyttende
 De andre Herrer stod.

„Hvad mener Du?“ gjentog han,
 „Har Du dit Mæle tabt?
 Jeg kjendte Dig den Tid,
 Da det var nok saa rapt!
 Dit Ansyn klart mig siger,
 Hvad ikke dine Ord:
 Bagved din Høielsekoste
 Et Rævehjerte boer.

Du skal mig gjøre Rede,
 Du pyntede Nar!“
 Saa tordnede Hr. Peder,
 Han glemte, hvor han var.
 Bleeg og med knyttet Næve,
 Fast blind af Raseri,
 Han affkar Marfens Tale
 Og skreeg affindig: „Lie!“

Gjem Løgnen paa din Tunge,
 Det baader Dig nok bedst;
 Med Staal i Haand vi tales ved,
 Forræder, som Du est!"
 Saa greb han Marstens firlygt
 Opstudsede Skjæg,
 Og havde nær ham knuset
 Som en Eggestal mod Bæg.

Da stimled Alle sammen
 Med Bulder og med Skrig
 Og drog dem fra hinanden;
 Mens bleeg som et Liig
 Kong Erik paa sin Løibænk
 Fra Panden strøg sit Haar,
 Knap ændsende Bruddet
 Paa Freden i hans Gaard.

Det indre Lys var slukket,
 Som et Dieblis var tændt,
 Og atter havde Tanken sig
 Til Hjertets Mørke vendt;
 Og atter havde Drømmen
 Ham taget i Favn, —
 Da pludselig han vaffes
 Af Dvalen ved et Navn.

Brat havde Stormen lagt sig,
 Og Alles Blikke saae
 Med nysgjerrig Undren
 En Skikkelse staae
 I aabnede Fløiddør.
 Og langsomt skride hen
 Tre, fire Skridt i Hallen
 Og saa standse igjen.

Og Alle raabte: „Dorrit!“
 Stolt hæved hun sit Blik
 Og arlede sin Raabe
 Med høitidelig Skik.
 Stum Kongen sad, høit stritted
 Paa Hovedet hans Haar,
 Forover bøiet sad han
 Med Næven paa sit Laar.

Men Dorrit løstet foran lidt
 Sit guldbrodeerte Skjort
 Og satte Foden fremad,
 Og fornemt og tørt
 Hun talte: „Saa I mene,
 Slet ikke det gaaer an,
 At jeg kan Dronning vende
 I dette skønne Land?

Jeg siger Jer forsenden,
 Ei mange Timer gaaer,
 Saa maa han der Guldfronen
 Mig lægge om mit Haar.
 Han selv er da min Slave —
 Og Hiin med — og saa —"
 Her sank hun ned, paa Gulvet
 Knæfalden hun laae.

Fra Diet strømmed Graaden,
 Hun hvisskede mat:
 „Hjælp mig! man har mig ranet
 Min dyrebare Skat!
 Min Grik! o Du Søde!
 O, min Konge og min Ven!
 O, skaf din stakkels Dorrit
 Sin Guldsnog igjen!"

Op sprang hun som forfærdet,
 Da dette Ord var sagt;
 Bildt slynged hun bag Nakken
 De sorte Loffers Pragt:
 „Hvad vil den Stodderkonge?"
 Her rædsomt hun loe, —
 „Kæel ned i Støv og ydmygt
 Kys Epidsen af min Sko!"

Jeg er en Guddoms Datter,
 Den mægtigste paa Jord;
 Gist i de hvide Klipper
 Paa Lante Nyn han boer;
 Paa sorten Hest han rider
 Hver evige Nat
 Med Bedbend om sin Skulder
 Og Uglen paa sin Hat.

Han kommer, naar jeg kalder, —
 Bee Jer, ifald jeg vil!
 Ha, trodser I? det vorder
 Jer Alle et farligt Spil!
 Han brat fra dette Hoved
 Skal rive Kronen blank! —
 Her hendes spæde Høire
 Paa Drottens Jæse sank.

Gidtil han sad forstenet,
 Nu vaagned han og foer
 Fra Sædet op, som Lynet
 Var faldet bag hans Spoer.
 „Fordømte Her!“ han mæled
 Med Stemmen brudt og mat,
 „Viig fra mig, bort! og skjul Dig
 I den evige Nat.

Dit Garn mig lumst omfæret,
 Du hedske Kryb!
 Far hen, hvorfra Du stammer,
 Til det glødende Dyb!"
 Og rasende han løst
 Sit bestøvlede Been,
 Han sparkede til Pigen,
 Saa hun faldt mod Gulvets Steen.

Hun reiste sig ikke,
 Giheller hun frøb;
 Som Ratten behændig
 Hun paa alle Fire løb.
 Udaf halvåbne Dør
 Liig en Skygge der flød, —
 Et langtrukket Jammerhyl
 Da gjennem Borgen lød.

En Midnats dybe Stilhed
 I Riddersalen var;
 De Herrers Dine spurgte,
 Men de fik intet Svar.
 Tilbage paa sin Løibant
 Sank Kongen mat og ør,
 Og skjulte sine Dine
 Med begge Hænders Slør.

Mens tunge Smertessuffe
 Bevægede hans Barm,
 Hans hele Legem sittred
 Og Krampen drog hans Arm;
 Da strømmede hans Taarer,
 En Sommerregn saa mild,
 De gjorde frit hans Hjerte
 Og slukked Smertens Ild.

Han længe sad hensjunkt,
 Ført af sin Tankes Strøm;
 Lidt efter lidt sig fjerned
 Den fæle, skumle Drøm.
 Saa sad han længe, stille,
 Indsluttet i sit Sind;
 Da reiste han sig pludselig
 Med smilende Kind.

Han lagde Haand paa Hjertet,
 Dybt gif hans Nandedræt,
 Med trøstlig Stemme sagde han:
 „Af, nu er dette let!
 Forvundet er nu Dvalen,
 Bort drog den sorte Sky, —
 Een Længsel er indslumret, men
 Nu vaagner der en ny.

En Gjeld vil jeg betale,
 Hvis end det muligt er;
 En Gunst vil jeg erhverve,
 Hvis jeg den findes værd.
 Jeg tjene vil som Slave —
 Paa Raade tør jeg troe, —
 Da hersker jeg som Konge,
 Hvor Himlens Engle boe!

Følg med! I Bidner være!"
 Saa skred han foran dem;
 De Hoffolk i hans Godspor
 Da trængte sig frem.
 Hr. Peder og Jens Due
 I den nyfigne Kreds
 Ved lønlige Miner
 Fik sagt: „Vi sees!" — „Vi sees!"

I Fruerburet.

I stille Vænkammer,
 Hvor Lindens brede Blad
 Mildt skyggede for Bindvet,
 Den unge Dronning sad.
 Hun støttede sin Albu
 Paa det snirklede Bord,
 Og lyttede heel tankefuld
 Til Folmer Sangers Ord.

En Mynde, hvid som Sneen,
 Med Halsløise rød,
 Lagde sit fine Hoved
 Paa hendes Silkeskjød;
 Hun sagte lod sin hvide,
 Sin smalle Jomfruhaand
 Paa Hundens Nakke glide
 Og lege med dens Baand.

Hun løfted glad sit Die
 Den Qvinde, mild og from,
 Med Haand paa Hjertet talte hun
 Og saae sig freidigt om:
 „Nu er een Sorg da svundet,
 Som her havde Hjem!
 Saa er Hun atter fundet?
 Han atter kommet frem?

Hvor jeg skal hende pleie
 Og atter vække Lyst
 I hendes unge Hjerte
 Til Livets Blomsterhøst!
 Han skal igjen mig tjene, —
 Jeg vil det nu saa —
 Et Børn jeg vil ham være,
 Og bedre passe paa!“

Saa mæled hun, den Ranke,
 Der hun sad i sin Stol,
 Mens over hendes Afsyn
 Klart skinned Glædens Sol.
 Taknemlig lod hun ile
 En Straale af den
 Med Blikket, som hun sendte
 Den snilde Ungersvend.

I sin udsyete Kofte
 Med de flagrende Baand
 Rank stod han der paa Teppet
 Med Githren i sin Haand.
 I Høisal og i Stegers
 Han lige freidig stod;
 For Dronning eller Tjerne
 Var lige kjæft hans Mod.

Hun leged med Hundens Dre,
 Han greeb til sin Baret;
 Om Alt var nu tilende,
 Det vidste Ingen ret.
 Der var en Stund heel stille;
 Med Gæt hun slog sit Blik
 Iveiret, som et Minde
 I hendes Sjæl opgif.

„Alt ja, nu først“, hun sagde,
 „Ihukommer jeg mit Ord,
 Da paa mit Bud Du jaged
 I de Forsvundnes Spor;
 Alt, hvis Du kunde bringe
 Min Smerte Lægedom,
 Jeg naadigt vilde skjenke
 Dig, hvad Du bad mig om!“

Han slængte hen Baretten,
 Han lagde Cithren bort,
 Hen mod den skønne Vid
 Han tog et Skridt, et kort;
 Det var, som om en Trolddom
 Drog ham hende nær,
 Som laae der i hans Dine
 Et dristigt Begjær.

En Angest drev til Rinden
 Alt hendes Hjertes Blod;
 Det var fast mere Qvinden
 End Dronningen der stod;
 Og næsten forfærdet
 Hen sank hun i sin Stol,
 Bort veeg fra hendes Aasyn
 Sin Tilfredshedens Sol.

Med usikker Stemme
 Gjentog hun sine Ord,
 Mens over hendes Pande
 En dunkel Sky der foer:
 „Saa sig mig, hvad Du ønsker,
 Nu skrift mig ærligt, hvad?“
 Da tog den Sanger smilende
 Til Cithren og qvad:

„Lillad, min ædle Dronning!
 At byde Dig mit Svar
 I Sangens Blomsterhonning
 Saa fin, som jeg den har!“
 Da lyshed hendes Dine,
 Hun atter aanded let,
 Og sagde: „Syng! jeg hører
 Og bliver ikke træt!“

„Jeg elsker gyldne Spange,“
 Han sang, „og Stenes Pragt;
 Af dem har mine Sange
 Dog meer end nok mig bragt.
 Og der paa Jord ei findes
 Saa kosteligt et Baand,
 Der værdigt var at vindes
 Som Gave fra din Haand.“

Jeg trænger ei til Bolig,
 Himlen er mit Paultun,
 Jeg sover lige rolig
 I Lyngen og paa Duun;
 Jeg vil ei Ridder være
 Og føre Skjold og Stang;
 Min Frihed er min Vre,
 Min Adel er min Sang.

Jeg være vil din Sanger,
 O, skjenk mig dette Navn!
 Jeg Intet meer forlanger,
 Indtil jeg naaer min Havn!
 Som Blomstens Blikke Solen
 Følge til sidste Blink,
 Vil jeg fra Dronningstolen
 Agte paa mindste Vink.

Som Sømands Die skuer
 Til Stjernen i det Blaae,
 Og spørger trygt dens Ruer,
 Hvad Bei han skal gaae;
 Vil jeg i Livets Brænding
 Mig tænke dit Raad, dit Bud,
 Og tage sikker Kjending
 Og slippe sikkert ud.

Som Bien, der sig trænger
 Dybt ind i Rosens Varm,
 Og diende der hænger
 Sødt svimlende og varm;
 Saa vil min Sjæl sig ranke
 Til din udi min Sang, —
 Ha, der skal sødes Tanke!
 Og der skal høres Klang!

Kald paa mig i din Lykke,
 O, lad din Sangers Ord
 Og Toner Glæden smykke
 Med Sangens Perlesnor.
 De Perler er vel dine,
 Samt alle Blomster smaa;
 Jeg gjør dem dog til mine, —
 Det maa nu jeg forstaae!

Kald mig, naar Verden træder
 Dig nær og gjør Dig Bæ,
 Naar Smertens Taare væder
 Kindens Roser og Sne;
 Da skal min Sang omstrømme
 Dit Hjerte huldt med Klang
 Og vække søde Drømme
 I Sorgens Nat saa lang.

Han er saa stolt, Du tænker,
 At fast han er en Nar?
 Af nei, der findes Lænker,
 Som jeg med Stolthed bar.
 Mig er, naar Sjælen tørster,
 Dit Blik et Kilderæld;
 Og jeg seer ned paa Fyrster,
 Naar blot jeg er din Træl!"

Han taug; og Begges Dine
 Nu mødtes uden Skj;
 Om hendes fine Læber
 Fødtes Smilet paany.
 Hun sagde: „Nei, for Lænken
 Min Træl ei kan gaae fri;
 Jeg binder Dig med hundred,
 Som der er Trolddom i!“

Saa tog hun ved sit Belte
 Sin blankeste Sæ,
 Af blonde, lange Fletning
 En Lof hun klipped strax,
 Til Folmers Hals en Sløise, —
 Hvor bæved ei hans Sind,
 Da blødt han sølte strøise
 Hendes Haand paa sin Kind.

Han henrykt stod, men svimmel
 Som paa en Klippetop,
 Med Haand paa Bryst han knæled,
 Men stod saa hastigt op;
 Thi Bulder alt der høstes
 Af mange Fødders Trin, —
 Med straalende Dine
 Traadte Dankongen ind!

Ind traadte Konning Erik
 Med alle sine Mænd;
 Det var den unge Dronning,
 Hun stod ham op igjen.
 Hun undredes vel saare,
 Men yndigt saae det ud, —
 Hun mødte ham med Rødmen
 Som sin Brudgom en Brud.

Han aabned sine Arme,
 Tog hende ømt i Favn,
 Og nævned hende kjærligt
 Ved Hustruens Navn;
 Han kysed hendes hvide Haand;
 Saa fulgtes de ad
 Til Salen og tilsammen
 Paa Høisædet sad.

Mens der de sad, han hviffed
 Saa mangt et Trøstens Ord,
 De spired fra hans Hjerte
 Som af en vaarlig Jord;
 Og Solen, som dem foftered
 Med guddommelig Ild,
 Den straaled ved hans Side
 Saa varm og saa mild.

Og der var Fryd og Gammen
 Da over al den Gaard;
 De unge Møer smykked
 Igjen det saure Haar;
 De Ungersvende jubled
 Fra Kjelder og til Tag, —
 Det var, som der blev feiret
 Paa en Bryllups-Dag.

Men Dronningen, den glade,
 Den gjensødte Brud,
 I sine stille Tanker
 Nu ydmygt takked Gud.
 I Hjertet var indslumret
 Den nagede Orm, —
 Men — Mandens Sind er flygtigt,
 Som paa Havet en Storm.

Moder og Datter.

Det Huus i Lindeghden,
 Som var saa stærkt bygt,
 Halvdulgt bag Rosenhæffen
 Og med Billeder smykket,
 Det stod nu som en Røde,
 En Træfugl har forladt,
 Og der var lige stille
 Ved Dag og ved Nat.

De smykkede Kamre
 Var nu Gensomhedens Bo;
 Et Bindre stod aabent;
 Der sad i Mag og Ro
 Den vevre Spurv og figed
 Forsigtig og klog;
 Paa Dørræet Katten
 Sig tryffed op i Krog.

I Gangen op til Døren
 Alt groede Nelden høi,
 De hvide Duer ængsteligt
 Om spidse Gavle fløi;
 Og Hver, som gik forbi
 Fra Vind og til Vind,
 Med nysgjerrigt Øie
 Da skottede derind.

Ei langt fra Restved strækker sig
 En Høiryg stor;
 Der Faaret gaaer og søger
 Sit tarvelige Føer;
 Forneden frummer Beien
 Sig gjennem dybe Sand;
 I Grøften, uden Rislen
 Siver Kildens Økervand.

Det led saa hen mod Solsæt,
 Og fra den fjerne By
 De Aftenklokker sendte
 En Lovsang imod Sky;
 De taug, og Alt blev stille
 Og slumred hen med dem,
 Kun stundom skreeg en Krage,
 Som iled til sit Hjem.

Lidt inde fra Beien
 I Sandgravens Læ
 Der sad en gammel Kvinde,
 Og over hendes Knæ
 Sig lænede en Yngre
 Med nogen Fod og Arm;
 Dem sendte Aftensolen
 Sin sidste Straale varm.

Den Gamle sad saa stille
 Som hist den runke Pæl,
 Gi Bedeflokken ændsed hun,
 Gi Solens Afskeds-Smiil;
 Forover bøiet stirred hun
 I Pigens Ansigt ind,
 Mens hendes hvide Hovedhaar
 Sank ned om hendes Kind.

Men Pigen var som rastløs,
 Gi Hvile havde hun;
 Og som i Drøm bevæged
 Hun tidt sin blege Mund;
 Hun vendte sig, hun vreed sig,
 Med Armen ud hun slog,
 Og frampagtigt Benene
 Op under sig drog.

Tidt reiste hun sig heftig,
 Med vilde Diekast,
 Og sølte til sit Dre,
 Til det Benstre, i Hast;
 Saa sank hun brat tilbage,
 Et Jammersuk frembrød,
 Hun borede sit Hoved
 Dybt i Moderens Skjød.

Men Dagens Lys var slukket
 Og Himlen blevet graa,
 Et Dæmmerfjær sig bredte
 Over Egnen, hvor de laae;
 Sit første kolde Aandedrag
 Alt Natten høre lod,
 Det hvisled gjennem Græsset
 Og Pilen, som der stod.

Da reiste Pigen hurtigt
 Og ængsteligt sig op,
 Stærkt sittred, som i Krampe,
 Den unge, skjønnne Krop;
 Læt til den Gamles Hjerte
 Hun trykkede sig ind, —
 De sorte Lokker ringled
 Som Slanger om hendes Kind.

„Naa, hører Du det hvisle?“
 De sorte Dines Blif
 Forsærdede, forvildede
 Frem og tilbage gif.
 „Jag bort de grimme Snoge!
 Hvad vil den store der?
 Jeg vil slet ikke taale,
 Den kommer mig saa nær!“

Hvad vil den sorte Krage?
 Hvad tyder vel dens Skrig?
 Jeg veed det! Den er sulten,
 Den vil hafte mit Vig!
 Men jeg — jeg døer jo aldrig, —
 Nu svar mig, Moder! tal!
 Jeg vil ei lide Døden, —
 O! rædsomme Qval!“

Den Gamle tog sit Barn
 I blød og kjærlig Arm
 Og trykked hende sagte
 Til sin moderlige Barm;
 Men Pigen soer tilside
 Og stødte hende bort:
 „Hvad har jeg dog gjort Dig,
 At Du tager saa haardt?“

Den Moders dunkle Die,
 Det tindred hedt og tørt:
 „Kom læg Dig her at sove
 Og dæk Dig med mit Skjort.
 Jeg vrede's jo ei mere,
 Alt er forgjæt og glemt;
 Imorgen, Barn! vi hente
 Den Skat, som Du har gjemt.

Jeg Alt jo har opgivet,
 Jeg Alting har forladt,
 Jeg pleie vil og vogte
 Dig som min bedste Skat;
 Jeg har jo Ingen anden,“ —
 Her smelted Bårmen om,
 Og hendes Kinder væded
 En voldsom Taarestrøm.

Sit Hoved løfted Pigen
 Og ligegyldig drog
 Sig ud af hendes Arme
 Og en Latter op slog:
 „Min Skat? ja, kan den findes?
 Jeg havde mangen Skat,
 Det var forsløine Fugle,
 Hvor faaer man dem vel fat?

Af, Jørgen, denne Staffel,
 Og Erik, denne Nar,
 Og alle — alle de Andre
 Kun mit Legetsøi var;
 Een var der kun i Verden,
 Een kaared jeg mig ud, —
 Men han var reen som Sneen
 Og trofast mod sin Brud.

Mit glødende Hjerte,
 Mit Favntag han forstjød;
 O, gruelige Smerte,
 Det voldter dog min Død!
 Hun kasted sig paa Sandet,
 Hun hvinende skreeg;
 Den Moder sad og stirred
 Som en Gravstøtte bleeg.

Saa blev hun atter stille,
 Som havde Sjælen Fred;
 Hun reiste sig møjsomt,
 Hun stønned dybt derved.
 Hun sine Arme strakte
 I den dæmrende Nat
 Og talte med en Stemme,
 Der klang saa huul og mat:

„Men, seer Du, jeg skal hævnnes
 Paa Een, det er min Trøst;
 Han bærer Hævnens Spire
 Gjemt i sit eget Bryst.
 Han troer, at han har seiret,
 Han troer sig dydig, from,
 Han troer, han alt paa Veien
 Til Paradiset kom.

Jeg skuer klart i Aanden,
 Saa brød hun ud med Kraft,
 „En Anden snart vil arve
 Den Magt, som jeg har havt;
 Og hun skal atter kue
 Hans uselige Sjæl,
 Han skal sig atter bøie
 Som Djener og som Træl.

Som Thy han maa sig liste
 Fra dette skønne Land,
 Jeg seer ham hidsæt lande
 Paa Klippe-Dens Strand;
 Der maa han Livet friste
 Ved mangel Gjerning suul,
 Og mangel Gang fortjene
 Baade Galge og Hjul.

Hvor frydes ei mit Hjerte!
 See, fattig og krank
 Han eier knap til Hoser
 En Sølvpenning blank;
 I vort Land han vanter
 Fra Huus og til Huus,
 Graahaaret, krumbøiet,
 Og tigger til et Kruus.

Didhen vi ville drage
 Fra denne grønne D,
 Hift skal jeg Hævn smage,
 Thi jeg kan aldrig døe!
 Her sank hendes Stemme;
 Til Dret op hun tog,
 Og smerteligt hun smiled
 Og dybe Sukke drog.

Med Et hun greb til Hjertet:
 „Hør, Moder! veed Du hvad?
 Nu vil jeg gjerne sove, —
 I Morgen er jeg glad!“
 Hun lod sig sagte segne
 Hen i Moderens Skjød,
 Og aanded blot et Suk, —
 Et Suk — og var død.

Den Moder sad alene
 Paa røden Sand og skjalv,
 Mens Stjernerne, de tause,
 Gik over Himlens Hvalv;
 Med Arm om Pigens Midie
 Til Hjertet lytted hun;
 Men Hjertet det var brustet
 Og Sjælen bragt til Blund.

Hun grov med fine Hænder
 En Grav saa lang og bred,
 Blødt lagde hun i Sandet
 Sin døde Datter ned;
 Til Suusaa-Kloster vendte
 Hun ei sit Fjed paany,
 Ei thede hun tilbage
 Til det Helliges Ly.

Hun vandred og hun tigged
 Fra Dør og til Dør,
 Indtil hun naaede did,
 Hvor hun husede før.
 Der søgte hun til Hytten
 Paa skovbegroete Fjedd,
 Og med en vendist Fisker
 Tilsidst hun drog af Led.

K o r s e t.

Det var en Morgen tidlig
 En varm September-Dag,
 End laae paa Engen hvidlig
 Taagen i brede Lag;
 Den grønne Løvfrø kvækked
 Alt i det høie Træ,
 Den sorte Snog sig strækked
 Ud under Tjørnens Læ.

Hr. Strange gif i Lunden,
 Hans Gang var langsom, mat,
 Han havde ikke funden
 Hvile den hele Nat.
 Bed Dag tidt slumrer Sorgen,
 Mens Solens Døie leer,
 Fra Aften og til Morgen
 Den vaager tidt desmeer.

Uroligt Hjertet banker;
 Hvor kan det finde Ro,
 Naar hans ustyrlige Tanker
 Gik til Ellens Bo,
 Mens for ham stander Gre
 Med hvæsse Sværd i Haand
 Og truer at sønderkjære
 Det livsalige Baand?

Han gik saa vide Beie
 Og vidste knap, hvor han kom,
 Som Forelskede pleie,
 Der sjelden see sig om.
 Han gik fast som i Blinde
 Og talte ei sine Fjend,
 Og Sorgen, hans Elskerinde,
 Den fulgte troligt med. —

Langt inde, fjernt fra Huset,
 Hvor den gamle Jæger boer,
 Der havde Lynet knuset
 En Eggestamme stor;
 Og skjøndt man skulde mene,
 De havde det ei godt,
 De svære, frumme Grene
 End spirede saa smaat.

Midt paa den faldne Stamme,
 Halv skjult af Green og Blad,
 Som fattet i en Ramme
 Den unge Frøken sad;
 Til Dronningen paa Borgen
 Bar hun stævned samme Dvæld,
 Nu vilde sidste Morgen
 Hun sige sin Skov Farvel.

Der havde hun just Benner!
 Saa mangen Geg og Bøg
 Saa nøie hun jo kjender
 Og vil unde sit Besøg;
 Hiin Hybenbuss paa Marken
 Med Frugt saa purpurrød,
 De Fiske smaa i Parken,
 Som hun fored med Brød.

Thi hendes unge Hjerte
 Ei sov i hendes Bryst;
 Midt i sin Længsels Smerte
 Det søgte efter Trøst;
 Hun maatte have Noget,
 Hun kunde holde af,
 Og hun forstod just Sproget,
 Naar hun tog og hun gav.

Der sad hun nu hensjunken,
 Mens Alt i Stilhed laae,
 Dg Solen tændte Funken
 I Duggens Perler smaa;
 Som Bier om grønne Vinde,
 Som Maager om en Havn
 Hendes Tanker derinde
 Guldte sværmed om et Navn.

De sværmed om et Die,
 Et Nafn, en Gestalt,
 De kjendte Alt saa nøie
 Dg kunde male Alt;
 De maled saa mærkværdigt
 Naturligt Kjød og Blod,
 Alt Billedet snart var færdigt
 Dg klart for hende stod.

Der stod han ved Tjørnegjerdet!
 Hun trykked Diet til,
 Hun troede, heel forfærdet,
 Det var et Drømmespil.
 Det var ham selv! beskryget
 Af Yperns mørke Blad;
 Dp sprang hun sødt henrykket
 Fra Bullen, hvor hun sad.

Let løb hun over Løvet,
 Hun raabte høit hans Navn,
 Og styrtede bedøvet
 I hans aabnede Favn.
 Det var slet intet Under,
 Om stum var deres Mund,
 Den havde ikke Stunder
 At tale endnu en Stund!

Med begge Hænder han lagde
 Til sit Bryst hendes to;
 End intet Ord hun sagde,
 Men baade græd og loe;
 Han saae sig ganske svimmel
 I hendes Dines Blaae,
 Som ind i denne Himmel
 For første Gang han saae.

Bort fra hans Tanke svundet
 Var Mulmet, hvori den laae;
 Hiint Baand, af Vren tvundet,
 Det brast nu som et Straa;
 Tvivlskyen var henveiret
 Som truede ham før;
 Kjærlighed havde seiret,
 Som altid den bør.

„Hvor har Du været, Strange?“

Hun spurgte bly og blid,

„I denne lange — lange
Uendelige Tid?“

Han svared: „I Glende

Og bundet til vor Hjort

Man havde troet at sende

Før evig Tid mig bort.

Gud vilde mig bevare;

Han og vor lille Sang

Mig løste ud af Fare, —

Men Du? fortæl engang!“

„Bortrevet fra din Side,“

Hun svared, „blev jeg slæbt væk;

Al, meget maatte jeg lide

Al Kummer og af Skræk.

Run Svale saae min Jammer

Og lytted til mit Suk,

Naar ind i mit Kammer

Den fløi fra Taarnets Glug;

Den blev saa venlig mod mig,

Og i min Sorg, mit Savn

Jeg syntes, den forstod mig

Og quiddrede dit Navn.

Lidt tyktes mig, Du var mig
 Saa nær og saa varm,
 Det kom mig for, Du bar mig
 Engang paa din Arm.
 Men det er nu vilde Drømme,
 Der komme brat og gaae
 Og i Taage hensvømme,
 Naar man tænker derpaa!"

Da smilede Hr. Stranges Læbe:
 „Ung Ellen! vær nu fro,
 Nu tør vi sikkert stræbe
 At fange Fred og Ro;
 Den Afgrund, som os trued,
 Har sit Gab nu tilluft,
 Det Glammelyn, som lued
 Mod vor Tøse, er sluft."

Heel ridderligt han sagde
 Sin Arm om Ellens Liv:
 „Bil Du," han trøstigt sagde,
 „Nu vorde min Ægteviv?"
 Hun saae ham klart i Diet,
 Dog blussende som Carmin,
 Og svarede kjæk fornøiet:
 „I Guds Navn! jeg er Din!"

Med Dine glade, milde
 De bytted Ring mod Ring;
 Der var ei Tid at spille
 Til saa vigtig en Ting.
 Paa Tuen grøn med Gre
 Han bredte sin Kappe blaa,
 Og bød sin Hjertenskjære
 At hvile derpaa.

Han sad ved hendes Side
 I bløde Græs og Straa,
 Og hendes Haand, den hvide,
 Et Kys han trykked paa,
 Og sang: „Min klare Stjerne!
 Min dyrebare Skat!
 Dig søgte i det Fjerne
 Min Sjæl ved Dag og Nat!“

Hun raabte glad: „Ak, Strange!
 Din Hu har Sangen gjemt!
 Jeg var jo næsten bange,
 Du reent den havde glemt.“
 Og han blev ved: „Min Stemme
 Du kjender, Du kommer jo,
 Du kan ret aldrig glemme,
 Du skjenked mig din Tro!“

Hun sang: „Hver Nat er Sommer
 For os, dens Blomster vi;
 Naar Dagen den kommer,
 Er vor Sommer forbi!“
 Og han: „O, min Kjærminde!
 Min Elskovsrose rød!
 I Mulm jeg kan Dig finde,
 Din Duft er stærk og sød!“

Med dæmpet Stemme sang de
 Som under Nattens Flor;
 I Skoven yndig klang de
 Smeltende Elskovs-Ord.
 Da rasled det, — de lytted,
 De standsed med deres Qvad,
 Og holdt sig thyst, beskytted'
 Af Hækken, hvor de sad.

Det høstes atter ruske
 Gjennem det tætte Krat,
 De løvbedakte Buske
 Da aabnede sig brat;
 Et stolt Gevier sig reiste
 Høit mellem Løvet frem;
 En Kronhjort stod og kneiste
 Og stirred stivt paa dem!

Knap hørligt hvistked Strange:
 „Syng, Ellen! o, bliv ved!
 O, kunde vi ham fange!
 Det gjælder Liv og Fred!“
 Og uden selv at vide,
 Hvad Sangen her betød,
 Hun sang da med sin blide,
 Sin Klokkestemme blød.

Det ranke Skovdyr boied
 Sit stolte Hoved ned,
 Med hine To for Diet
 Den græssede et Fjed;
 Den fine Drer vendte,
 Den spored og fornam;
 Med Musflerne spændte
 Hr. Strange vogted paa ham.

Saa kom han ud paa Pletten,
 Hvor de Syngende stod;
 Strunk gif han over Sletten,
 Det syntes, han fik Mod;
 Et lille Sæt tilbage
 Han atter drog fra dem,
 Da syntes Sangen drage
 Ustandselig ham frem.

Med sænket Hoved gif han,
 Og findig her og hist
 Som Tidsfordriv sig fik han
 Et Blad, en Eneqvist;
 Til Høire hist han snøsted,
 Og saa til Venstre her,
 Høit Takkerne han løstede
 Og stod dem ganske nær.

Med Dine skye han maalte
 De gamle Venner tyst;
 I Solens Glands da straalte
 Guldforset paa hans Bryst;
 Han rakte frem sin Mule,
 Med Lobet sparked han;
 Da klang den gyldne, gule
 Kjede udi hans Man.

Som baaret af en Binge
 Sprang Strange til i Hast,
 Greeb Korset paa dens Bringe,
 Saa Kjedens Ringe brast;
 Han holdt det dyre Bytte!
 Fast sittrede hans Knæ,
 Han maatte Ryggen støtte
 Og læne sig til et Træ.

Men Hjorten var forsvunden!
 Skjøndt før saa tam og tryg,
 Den soer nu gjennem Lunden,
 Ryst ved det barske Ryst.
 De saae, hvordan den jaged
 I Krat med høie Hov,
 Saa Grenene de knaged
 Og Fuglene fløi op.

End Junkren stod bedøvet,
 Hans Mandedræt var kort.
 „Ak,“ raabte Ellen bedøvet,
 „Det var jo vor gamle Hjort!
 Men der er jo mit Smykke?
 Det vil mig Lykke spaae!“
 Han svared mørk: „Ja, Lykke!
 Det kommer an derpaa.“

See, Ellen! Du maa vide,
 Dit Kors kan som en Dør
 Aabnes paa denne Side, —
 Det vidste Du ei før.
 Det aned os jo ikke,
 Da sidste Gang vi saaes,
 Vor Lykke kunde ligge
 Bag denne lille Laas!“

Han stod som for at kjæmpe
 Paa Liv og paa Død,
 Fik Vaasen op med Lempe
 Og saae — en Fletning rød!
 Som Rævens Bælg rødhaaret
 Var Loffen, som der laae;
 Den havde Hr. Peder baaret, —
 Af, nu var han saa graa!

Da svandt Hr. Stranges Smerte,
 Han sukked: „Gud Lov og Priis!“
 Det var hans ædle Hjerte
 Et fuldeligt Beviis.
 Han sagde: „Lad mig, Søde!
 Beholde Smykket end;
 En Guldsmed skal det bøde,
 Saa faaer Du det igjen!“

Hans Sjæl var forrigsvanger
 Midt i hans Lykke nu,
 Den gamle Ridders Anger
 Han tænkte paa med Gru.
 Dog ømt og fiint han dulgte
 For Ellen sin Uro;
 Han hende langsomt fulgte
 Til Jægerens Bo.

Tvekampen.

Han havde seet sin Haarlof,
 Som den i Ungdom var,
 Nu skinned hvidt som Sølvet
 Det Lidet, som han bar.
 Han havde seet sin Haarlof,
 Og sønderknust han stod;
 Den vidned for Fru Marri,
 Den vidned ham imod.

Der laae den unge Qvinde,
 Uskyldig, for hans Blik;
 Et tveægget Sværd da
 Gjennem hans Hjerte gif.
 Der stod nu for hans Die
 Hans egen raae Gestalt,
 Om den nu Syndens Mørke
 Som et Ligklæde faldt.

Der er en Høi ved Stranden,
 Den har et gammelt Navn;
 En Viking fandt vel fordum
 I den sin sikreste Havn;
 Den skuer over Sundet
 Til Kullens steile Bryst;
 Bag ved den ligge Skove
 Og frandsø Land og Ryst.

Hidstærnet af Jens Due
 Hr. Ridder Peder sad
 Der bagved Rjæmpehøien
 I Solens milde Bad;
 En sagte Lustning leged
 Med Lyngtoppen rød,
 Mod Stranden Sundet brusste
 I langsomme Stød.

Tæt foran ham paa Engen
 Græssede der i Mag
 Hans friske Stridshest,
 Graaskimlet og frag;
 Paa Hjelms de grønne Tjædre
 Svaied i Luften hen;
 Hans Skjold det laae i Græsset
 Og Rutten om hans Lænd.

Det mægtige Slagsværd,
 Som sjelden kun han slap,
 Mellem Knæerne han holdt
 Og Hagen paa dets Knap;
 Som saa han sad paa Stenen,
 Den vældige Figur,
 Han ligned fast en Levning
 Af en ældgammel Muur.

Hvor vare vel hans Tanker?
 Dybt inde hos hans Sjæl.
 Der foer de om forvildede
 Som i en Skumring fæl.
 Han fulgte deres Vandring,
 Mens Angers Eddersnog
 Sig knuged om hans Hjerte
 Ved hvert et Skridt, han tog.

Gjengangere af Dage,
 Som for evigt vare spildt,
 I Række gif forbi ham
 Og truede ham vildt.
 Hver lille myrdet Glæde
 Ham viste sig nu stor,
 Som, nær ved Himmelranden,
 Maanen bag Taagens Flor.

Forsilde! — af, her hjælper
 Ei Taarer eller Strid!
 Saa nær ved Grændseffjellet
 Af Evighed og Tid
 Det bittert er at høre
 Sin Fortids Varsels Kald,
 Og kun at turde svare:
 „Ifald jeg blot — ifald“ —

Som Stormen imod Granen,
 Mod Klippen Dalens Elv
 Den gamle Ridder kjæmped
 Forbittret mod sig selv;
 Og Kampen var fortvilet
 Som Gens imod en Hær,
 Thi vaabenløs var han,
 Og Fienden var saa nær.

Iblandt de stærke Magter,
 Som trængte ham saa haardt,
 Een altid svæved forrest
 Og aldrig veeg den bort.
 Guldfuld som en Engel
 Den smiled, men dens Smil
 Svedd skarpere hans Hjerte
 End den giftigste Piiil.

Han skuede disse Blikke;
 Med Rædselens Hast
 Han skuede dem, som Trolden
 Flyer Solens Diekast;
 Han skuede disse Blikke, —
 Dog stundom fik han Mod, —
 Hun var jo dog herveden
 Saa vennehuld og god!

Da oprandt i hans Mørke
 Et lille Glimt af Dag,
 Det syntes, som hun vinked
 Med Fredens hvide Flag;
 Saa var det hendes Eidug,
 Saa styrted han igjen
 I Mulm og i Jammer
 Og Fortvivlelse hen.

Og atter han det voved,
 Det frygtelige Blik;
 En himmelsk Fortrøstning
 Hans knuste Hjerte fik;
 Tilgivelse han læste
 Paa hendes Pande from,
 Hun vinked og han hørte,
 Hun hvisked: „Kom, o, kom!“

Der sad han længe — længe
 Ubevægelig og lod
 Sig følge hid og did
 I sine Smerters Flod;
 Han mærked ei til Vinden,
 Som hvisled gjennem Straa,
 Han hørte ikke Bølgen
 Mod Strandbredden gaae.

Han hørte ei fra Skoven
 Det buldrende Galop
 Og Gangernes Brincken
 Og den støiende Trop;
 Tilhest nu Ridder Due
 Og Hr. Strange kom for Dag;
 Bagefter Folmer Sanger
 Paa den vælgste Plag.

Nast rømmede de Sadlen
 Og Svendene fik
 De prustende Heste,
 Mens speidende de gif
 Paa Sletten hen til Høien,
 Der hvor de netop saae
 Hr. Peders stærke Skimmel
 I Græsset roligt staae.

De saae den Gamle sidde
 Krumbøiet der paa Steen;
 Marsken med fredsomt Hjerte
 Da venligt til ham treen:
 „Jeg kommer hid,“ han sagde,
 „Som gammel Ven! jeg har
 Kun Fred at byde Eder!“
 Men han fik intet Svar.

De løst op hans Hoved,
 De saae hans Die luft;
 Hans Hjertes Slag var standset
 Og Livets Lampe slukt.
 Han havde Freden fundet,
 Han længe søgte om,
 Han havde fulgt den Stemme,
 Som hvæsked: „Kom! o, kom!“

Nedslagne stode Alle
 Og stirrede mod Jord!
 Da raabte Folmer Sanger,
 Ham mangled aldrig Ord:
 „Man kan vist ikke nægte't,
 Han har sin Bod betalt;
 En Dvekamp her er fægtet.
 Og begge Kjemper faldt.“

De førte ham paa Baare
Endnu den samme Nat
Hjem til hans egen Kirke,
Og der blev han nedsat;
Bed Siden af Fru Marri,
Med seirvundne Flag
Ophængte over Graven,
Han venter Dommens Dag.

Et Farvel.

Saa gif der da en Vinter,
 Saa kom der en Vaar,
 Og Engen staaer i Blomster
 Og Bogfinken slaaer,
 Og Alting har saa travlt
 Med at trives og groe, —
 Da kunde først Hr. Strange
 Lade sit Bryllup boe.

Er Stormen vild, og Havet
 Ret vrede Rynker slaaer
 I Panden, og til Dybet
 Den kloge Sælhund gaaer;
 Da svøber om sin Skjønhed
 Himlen sit tætte Slør;
 Thi Speilet er jo knuset,
 Hvori den saae sig før.

Er Luftens Lunger træt,
 Og Havet atter har
 Sig faaet blank afflebet
 Sit udstrakte Glar;
 Da hæver Himlen atter
 Sit Daageslør og seer
 Med store aabne Dine
 Sit Afsyn, og leer.

Hr. Stranges Liv, som Havet,
 Havde døiet en Dyst;
 Og Skjebnens stærke Storme
 Havde oprørt hans Bryst;
 Nu klart, som Kristallen,
 Det var for Bølger fri,
 Nu speiled alle Glædens
 Guldstjerner sig deri.

Stor Jubel og Gammen
 Var paa Hr. Stranges Gaard,
 Da hjem han førte Ellen,
 Den ranke, væne Maard.
 Alle de unge Piger
 Langs Borgebroen stod
 Og strøede Urtekoſte
 For Brudeparrets Fod.

Samfulde otte Dage
 Stod Lystigheden paa;
 I dem de Stegevendere
 Gik aldrig istaa.
 Af Tamt og Bildt Velsignelse
 Der var, af Fisk og Kjød;
 Med Viin og Mjød og Godtøl
 Det strømmed og det flød.

Herhid de Gjæster stimled
 Fra hver en Verdens Kant;
 De opredt Seng og dækket Bord
 I Borgens Sale fandt;
 Til Velkomst fik de Hilsen
 Fra Porttaarnets Muur
 Af Fløiter og Basuner,
 Trompeter og Luur.

I Loer og i Lader
 Var der redet til Fæst
 For Bønder og for Smaafolk,
 Der ogsaa var til Gjæst;
 Bed Dands og anden Gammen,
 Bed Godtøl og Mad
 De kunde sig der forlyste,
 Saameget som de gad.

Der var sendt Bud til Møllen,
 Hr. Stranges gamle Vens,
 Til Jørgen og hans Anna,
 Til Karen og hendes Jens;
 Og alle fem kom agende,
 Holdt hele Festen ud;
 De droge hjem med Gaver
 Fra Brudgom og fra Brud.

Ung Holmer allevegne
 Var paafærde og travl,
 Han havde at bestille
 Fra Gulv og til Gavl;
 Der skulde flettes Takler,
 Der skulde bindes Krands,
 Og lige færdig var han
 Til Drifts og til Dands.

Han sang for Salens Gæster
 Heel fine Elskovsqvad;
 Men naar han hift i Laden
 Hos Bønderne sad,
 Da klang der mangan Vise
 Saa kaad og saa kjæk,
 At Karlene de grünte,
 Og Pigerne løb væk.

Med Fedel og med Bue
 Hidkom de Spillemænd;
 Da var det just, Hr. Holmer
 Ret gjordede sin Lænd.
 Han dandsede i Salen,
 Men sparede ei sine Skoe,
 Og svang de raske Piger
 I den pyntede Lo.

Deroppe og dernede
 Den hele Gæsteflof
 Fast druknede i Glæde,
 Thi der var meer end nok.
 Og Berten selv, den Udle,
 Gik om og passed paa,
 At Fornem og at Ringe
 Lige godt det kunde faae.

Saa svandt den glade Tummel,
 Og Gæst efter Gæst,
 En kjørte imod Øster,
 En Anden red mod Vest.
 Og snart var Borgen stille;
 Men for de Benner Tre
 Hver Dag end var en Høitid,
 Det var saa let at see. —

Mod Haugen var en Svale;
 Paa Rækkets brede Arm
 Sidder Hr. Ridder Strange,
 Mens lænet til hans Arm
 Hans unge, skønne Frue
 Blødt hvilende staaer,
 Med sorte Fløielshue
 Paa de guldfagre Haar.

Foran dem sidder Folmer
 Saa lystig og saa kjæk,
 Dernede lidt fra Trappen,
 Paa Haugebroens Ræk;
 Med Ryggen mod en Engel,
 Udhugget i Steen,
 Han klimprer paa sin Cither
 Og dingler med sit Been.

Den sorte Budel snuser
 Og seer paa alle Ting,
 Ved Hækker og ved Buske
 Den springer omkring
 Med slagrende Drer
 Og med opreist Stjert; —
 Naar kun den var hos Herren,
 Var Alt den lige kjært.

Fra Bedet dufted Urter,
 Smaafuglene sang,
 I Aftensolen Taarnet
 Rasted en Skygge lang
 Hen over Skovens Toppe;
 Og Ekjemt og Alborsørd
 Som Bolde fra de Trende
 Frem og tilbage soer.

„Hør, Folmer!“ raabte Strange,
 „Bliv fast nu paa min Borg!
 Du dele skal min Glæde,
 Du mildne skal min Sorg.
 Du drikke af mit Bæger,
 Du bryde af mit Brød,
 Saalænge som Du gider,
 Om Du vil til din Død!“

Da var det, som en Gysen
 Tog fat i Folmers Krop;
 Som skræmmet og forfærdet
 Han saae til Svalen op;
 Hans Pande blev alvorlig,
 Et Suk steg fra hans Bryst,
 Han hurtigt tog til Githren, —
 Det var altid hans Trøst.

Han sagte rørte Strængen,
 Han spilled sig til Ro;
 Venligt Fru Ellen smiled,
 Men Ridder Strange loe.
 Og da han saa var kommet
 Til Aande lidt, han svang
 Sig Lofferne bag Dret
 Og med kraftig Stemme sang:

„Med taffet Gavl og Linde,
 Med Taarne og med Fløi,
 Mod alle fire Binde
 Skuer din Borg saa høi;
 Den seer hen over Skove,
 Over Eng og Algerland
 Fjernt hen til mørkblaae Bove,
 Til den skummende Strand.

Som en Kjæmpe den sig høiner
 Med Blikket stolt og frit,
 Alt hvad den herfra øiner,
 Det kalder Du jo dit:
 De brede, fede Marker,
 Den Skov med Hjort og Daa,
 De fiskerige Parker
 Og hver en Mølle-Aa.

Her skal Du Landet frede
 Og skifte Bonden Ret;
 Den Blinde skal Du lede
 Og gjøre Armod mæt;
 I Skoven og paa Hede
 Der klinge skal dit Horn,
 Der skal Du Dyret bede
 Og spare Bondens Korn.

Du pløie skal og riste
 Og lægge Rug og Byg,
 Det Første og det Sidste
 Til dit Brød og din Bryg;
 Du Abild skal opdrætte
 Og værne dem mod Frost,
 Og i din Kjelder sætte
 Lønderne med Most.

De Smykkeurter pleier
 Din ædle Hustru fin;
 Roser og Afkeleier,
 Lavendel og Rosmarin
 Skal staae i Havens Løkke
 Fra Baar til Sancte Hans; —
 Hun selv er Livets Smykke,
 Hun er det Heles Krands.

Stolt sidde Du, Hr. Strange!
 Med din yndige Gemal
 Bed Gjæsteborde lange
 I din Hjeloftsals;
 Omkring Dig glade Gjæster,
 En Venneflokk Du seer, —
 Thi Aaret har mange Fester,
 Dit Liv faaer endnu fleer!

Vil Kongen Hofbud sende,
 Da paa din vrinske Hest
 Foran de raske Svende
 Du rider som til Fest.
 Dig vinker din Hjertenskjære
 Fra Svalen med sit Slør:
 „Kom hjem igjen med Vre,
 Med Seir, — men ikke før!”

Hun vil i Gjensynsstunden
 Frembære Dig et Pant,
 At hun og har Seier vunden,
 Imens Du Seier vandt!” —
 Her hvistet Ellen listigt,
 Hun smilede derved:
 „Han taler noget dristigt,
 Dog veed han godt Vesked!”

„Hav Tak,“ vedblev han, „Kjære!
 Du bød mig Huus og Hjem;
 Her var jo godt at være,
 Men jeg maa længer frem!
 Jeg kan ei sidde stille
 Bag Borgens tykke Muur,
 Saalænge Værkens Trille
 Kan lokke mig fra Buur.

See! Eders Hjort, den ranke,
 Som bragte Fredens Skjold,
 Giheller havde Tanke
 Til meer at staae i Fald.
 Den tog sig for at følge
 Sit eget Hjertes Lov,
 Den kunde sin Lyst ei dølge,
 Men drog ad grønne Skov.

Jeg fæster ingen Qvinde,
 Jeg sætter aldrig Bo;
 Jeg har en Elskerinde,
 Som evigt jeg er tro;
 Som Solen kaster Skygge,
 Som Blomst har Blad ved Blad,
 Vi sammen boe og bygge,
 Og skilles aldrig ad.

Fra Blomstens Kalk hun hæver
 Til mig sit Die sødt,
 Som Ellepigen svæver
 Hun over Engen blødt;
 Hun lokker mig til Lunden,
 Hvor Rattergale slaae,
 Hun vinker mig fra Bunden
 Af den solklare Aa.

Hvert Rildevæld, som flinger,
 Mig tolker hendes Ord,
 Paa Ethen Englevinger
 Hun hæver mig fra Jord;
 Hun alle Dvaler fjerner;
 Naar Hjertet hedt har brændt,
 Trost skriver hun med Stjerner
 Paa Nattens Firmament.

Vi mødes alle vegne,
 I Slot, i Bondens Bo,
 Naar Dagens Farver blegne,
 Naar Natten gaaer til Ro;
 Hun deler, hvad mig qvæger,
 Jeg sener i hver Drif,
 Der dufter i mit Bøger,
 Hendes vækkende Blik.

Snart er hun blid og rolig,
 Snart vild og barsk og streng,
 Og saa igjen utrolig
 Raadmundet som en Dreng;
 Snart fast som Klipperanden,
 Snart flygtig som en Elv; —
 Vi passe for hinanden,
 Thi — saadan er jeg selv!

Derfor jeg hende følger,
 Ihvor det saa gaaer,
 Saalænge der end bølger
 En Lok af mit Haar.
 Med hende paa min Binge,
 Som hidtil jeg fløi,
 Vil jeg med Jubel svinge
 Mig over Dal og Høi.

Alt Dagen er forsvunden
 Og Natten stunder til,
 End klinger gjennem Lunden
 Smaafugles Klokkespil;
 Hist staaer alt Maanen blide
 Bag Skovens Rygning smukt;
 Nu er det just paa Tide,
 Jeg begynder min Flugt.

Naar først jeg er saa gammel,
At knap min Fod kan gaae.
Naar Binen er mig vammel,
Og Rosen er mig graa;
Naar ikke meer mit Øre
Kan fatte Klanger reent, —
Da vil jeg Dig tilhøre,
Men — som jeg haaber, — seent!“

— Saa sprang han ned fra Rækket,
Og løstede sin Hat;
Han ønsked dem af Hjertet
Vel tusinde Godnat.
Han sløited ad sin Pudel,
Han vinked med sin Haand, —
Snart svandt i Arat hans Fjerbuss
Og de slagrende Baand.

GEORGE H. ROY
ALICE MONTGOMERY
MAY 7 1888

FOR THE
LIBRARY OF THE
MUSEUM OF
COMPARATIVE ZOOLOGY
AND ANATOMY
HARVARD UNIVERSITY
CAMBRIDGE, MASS.

